

Thiên Tuyệt

Contents

Thiên Tuyệt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	18
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	30
13. Chương 13	34
14. Chương 14	38
15. Chương 15	43
16. Chương 16	47
17. Chương 17	51
18. Chương 18	55
19. Chương 19	63

Thiên Tuyệt

Giới thiệu

Edit:ĐậuBeta: Khoai Lang TímThể loại : Cổ đại, huyền huyền, thần tiên, 1×1, huynh đệ, niên hạ, phúc hắc trung khuyển

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-tuyet>

1. Chương 1

Kinh thành tất cả mọi người đều biết hôm nay Hách vương phủ vì cái gì giăng đèn kết hoa. Lý do là vì Hách Vương Phi hôm qua vừa sinh hạ một vị tiểu công tử. Rất ít người gặp qua ái nhân mà Vương gia cực kỳ sủng ái này, nghe nói là một năm trước Vương gia bởi Hoàng Thượng cải trang đến Giang Nam gặp được. Người gặp qua đều nói nàng quả thực mỹ tựa thiên tiên.

“Tuyệt Nhi, nàng xem, nhi tử chúng ta.” Tư Đồ Hách thật cẩn thận ôm tiểu hài nhi trong tay ngồi ở bên giường, nhìn dung nhan trên giường sắc mặt tái nhợt trong lòng khổ sở vô cùng. Thân thể của nàng rất yếu,

đại phu nói nàng sinh hạ nhi tử đã hao hết nguyên khí thân thể.

Kiều Tuyết suy yếu mở mắt, Tư Đồ Hách nhẹ nhàng mà đem tiểu hài nhi ôm trong tay đặt ở bên gối Kiều Tuyết, Kiều Tuyết hơi hơi nghiêng đầu nhìn hài nhi được quấn trong mềm. Nàng nhắm mắt lại, da thịt tuyết trắng, đây là tiểu gia hỏa ở trong bụng mình gần mười tháng.....

“Đặt cho con cái tên là gì mới tốt đây? Tuyết Nhi, nàng đặt tên cho nhi tử chúng ta đi.” Tư Đồ Hách nhẹ nhàng mà cầm ngọc thủ tinh tế nhưng tái nhợt của Kiều Tuyết, đáy mắt lộ vẻ ôn nhu cùng thương tiếc.

” Tuyết Thiên.....” Kiều Tuyết nhìn nhi tử mình, miệng ngọc phiêu ra hai chữ.

Tư Đồ Hách nhìn tiểu hài nhi của mình, Kiều Tuyết cũng sinh ra trong mùa đông, tên của nàng cũng bởi vì vậy mà có. Hiện tại con trai của nàng cũng sinh hạ tại mùa đông tuyết rơi. Kiều Tuyết từng nói cho mình, nàng thực thích tuyết, tinh khiết và nguyên sơ.

“Ân, vậy đặt tên này.” Tư Đồ Hách mỉm cười dịu dàng nói với Kiều Tuyết.

~Nhưng tại thời điểm lúc hài tử khoảng bốn tuổi, thân thể Kiều Tuyết rốt cục chống đỡ không được mà vĩnh viễn cách xa trượng phu cùng ấu tử. Tư Đồ Hách buổi tối ngày đó mở to mắt nhìn Kiều Tuyết ngơ ngác ngồi cả đêm, ngày hôm sau, Hách vương phủ làm tang sự. Đáng thương Tuyết Thiên tuổi nhỏ hoàn toàn không biết người sủng ái mình nhất là mẫu thân vĩnh viễn rời hân mà đi. Trên linh đường, Hách vương phủ từ trên xuống dưới đều mặc tang phục màu trắng. Tiểu Tuyết Thiên do quản gia mang theo quỳ gối một bên, trên linh đường không thấy thân ảnh Tư Đồ Hách.....

Điệp Ảnh lâu, một thất gian sang trọng, Tư Đồ Hách cầm bình rượu một ly lại một ly vào bụng. Nhớ đến cảnh tượng lần đầu cùng Kiều Tuyết gặp nhau, ngay tại Diệp Ảnh lâu này. Kiều Tuyết căn bản không phải là người Giang Nam, mà là thanh lâu nữ tử.

Năm kia thời điểm cùng Hoàng Thượng cải trang Giang Nam trở về, Hoàng Thượng cố ý dẫn mình vào thanh lâu này. Vừa lúc đó Kiều Tuyết bị bán vào Diệp Ảnh lâu, Tư Đồ Hách lúc đi mao xỉ đi ngang qua một gian phòng, bên trong truyền đến một tiếng khóc của nữ tử. Thanh âm kia, làm cho Tư Đồ Hách vốn không có thói quen xen vào việc của người khác phải dừng cước bộ. Xong vào gian phòng kia, liếc mắt một cái liền thấy được Kiều Tuyết ngồi dưới đất không ngừng nức nở khóc đến lê hoa đài vũ mà xinh đẹp tựa thiên tiên. Tú bà và hai tráng hán bên người thấy Vương gia xông vào, cười trừ nói đang quản giáo người mới. Tư Đồ Hách nhìn Kiều Tuyết, Kiều Tuyết hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Tư Đồ Hách, hé miệng đối Tư Đồ Hách nói “Cứu ta.....”

Thời điểm Kiều Tuyết nói ra, Tư Đồ Hách cảm giác thanh âm của nàng có một loại năng lực làm người khác say mê. Tư Đồ Hách hai lời chưa nói đã lấy ra một xấp ngân phiếu đưa cho tú bà. Lúc tú bà cầm ngân phiếu ánh mắt xám ngắt. Tư Đồ Hách cởi áo ngoài của mình choàng thân hình mảnh khảnh Kiều Tuyết. Khi rời đi còn không quên cảnh cáo tú bà không được đem chuyện Kiều Tuyết nói ra, nếu không giết không tha! Tú bà vội vàng gật đầu, tay cầm ngân phiếu thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Cứ như vậy, Kiều Tuyết được Tư Đồ Hách lén lút đưa ra thanh lâu, lại quang minh chính đại đưa vào Hách vương phủ. Ở bên ngoài tuyên bố là mình và Hoàng Thượng đến Giang Nam gặp được. Một thời gian sau Kiều Tuyết lấy thân báo đáp vị Vương gia mê luyến mình.

Đêm tân hôn, Kiều Tuyết mới đem thân thể mình nói cho Tư Đồ Hách, nàng ở cách nơi này rất xa tại một tiểu trấn phương Bắc. Nàng và phụ mẫu cùng nhau sống trên Tuyết Sơn cạnh tiểu trấn. Kiều Tuyết sinh ra ở nơi tuyết rơi đầy trời, phụ mẫu thực yêu nàng, sinh ra đến mười bảy tuổi chưa bao giờ rời tòa Tuyết Sơn kia một bước. Phụ mẫu nói nàng tuyết đối không thể rời đi Tuyết Sơn này, tuy rằng không nói cho nàng biết nguyên nhân, nhưng nàng vẫn là nghe theo.

Ngày đó là sinh nhật mười bảy tuổi của nàng, phụ thân xuống núi vì nàng đặt mua rất nhiều thứ, quần áo mới, son phấn, còn có món nàng thích nhất hoa quế cao. Mẫu thân vì nàng làm rất nhiều điểm tâm, nàng thật cao hứng, thực vui vẻ. Nhưng nàng như thế nào cũng không lường trước được đó lần là cuối cùng cùng phụ mẫu ăn cơm.

Ăn cơm xong nàng mặc bộ y phục mới phụ thân mua đi dạo trong rừng, giống như bình thường nhàn nhã tản bộ. Bỗng nhiên nghe được một trận thanh âm xa lạ, nàng theo tiếng nhìn lại, vài nam tử xa lạ mặc

áo bông thật dày, cầm trên tay cung tiễn hướng nàng chạy tới. Nàng không có chạy trốn, đây là lần đầu tiên nàng thấy ngoại nhân ngoại, một đám thợ săn thấy nàng đứng trong tuyết, đều bị dung mạo của nàng làm kinh sợ. Cho tới bây giờ chưa thấy qua nữ nhân mỹ đến như vậy! Bọn họ vì đuổi theo con tuyết hồ thê nhưng lại lạc đường tại Tuyết Sơn, Kiều Tuyết sau khi biết tình hình cũng tỏ vẻ nguyện ý dẫn bọn hắc xuống núi.

Lúc nàng đưa bọn họ đưa xuống núi, họ nói vì cảm tạ nàng muốn mang nàng lên trấn trên đi dạo, nàng không có quên lời nói cha mẹ, tuyệt đối không thể rời Tuyết Sơn một bước. Nhưng lòng hiếu kỳ mãnh liệt khiến nàng gật đầu, theo vài vị thợ săn đi trấn trên chơi vài canh giờ. Đến lúc thấy sắc trời không còn sớm, nàng sợ cha mẹ lo lắng, cự tuyệt vài vị thợ săn muốn mời bữa tối vội vã chạy về nhà.

Thời điểm nàng đi đến chân núi Tuyết Sơn, trước mắt hết thấy làm cho nàng vô cùng hối hận khi đi ra ngoài chơi. Tuyết Sơn sụp đổ, đường nhỏ ban đầu toàn bộ đều bị tuyết bao phủ, nàng rốt cuộc không thể tìm được đường về nhà, cánh rừng trước kia nàng thường xuyên tản bộ cũng bị bao phủ. Nàng tìm không thấy nhà của nàng, tìm không thấy phụ mẫu nàng, nàng không biết cha mẹ còn sống hay chết. Nàng quỳ gối dưới tuyết khóc một buổi tối, cuối cùng khóc đến mệt gục ở trên tuyết ngủ. Một đám tuyết hồ thấy thế, tất cả đều vây quanh lại cạnh nàng nằm xuống, vì nàng sưởi ấm, lúc nàng tỉnh lại đầu một mảnh mờ mịt, nàng nên làm sao?

Nàng về tới cái trấn trên kia, lại bị vài tiểu thương đến kinh thành trói lại, trực tiếp đưa lên kinh. Ném vào Diệp Ảnh lâu, lúc tú bà mang theo hai tráng hán mạnh mẽ xé rách quần áo mình nàng cũng chưa hiểu được đây rốt cuộc là địa phương gì, nàng chỉ biết là khóc và phản kháng. Hai tráng hán nghe được tiếng khóc của nàng đều dừng bạo lực với nàng, thối lui đến phía sau tú bà. Tú bà chuẩn bị quở trách hai tráng hán, ai biết cửa bị phá mở, Tư Đồ Hách xông vào. Tú bà nói là quân giáo người mới, nàng không rõ, quân giáo người mới vì cái gì phải dùng này thủ đoạn này. Nàng sợ, nàng muốn về nhà, nhưng rốt cuộc trở về không được, nàng nhìn nam nhân trước mắt này, hắc thân hình uy vũ và anh tuấn không che mờ khí phách trên gương mặt làm cho mình có cảm giác an tâm. Có lẽ hắc có thể cứu mình, vì thế nàng tìm giúp đỡ.

Chỉ thấy hắc từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu ném cho tú bà. Hắc cởi áo, choàng trên người mình rồi đưa nàng ly khai, ly khai cái địa phương đáng sợ kia. Hắc mang nàng trở về nhà hắc, nàng lần đầu tiên thấy phòng ở xa hoa như thế, hết thấy hết thấy đối nàng mà nói đều rất mới lạ. Hắc cùng nàng đi dạo phố, hắc vì nàng mua món xinh đẹp gì đó, hắc nói cho nàng hết thấy những thứ nàng chưa thấy qua, hắc mỗi ngày vì nàng đi trên đường mua hoa quế cao. Nàng cảm động, nàng nói nàng muốn thành người của hắc, vì thế hắc ôm nàng, nàng cũng hạnh phúc nở nụ cười, phụ thân, mẫu thân..... Ta tìm được người có thể chiếu cố ta rồi

2. Chương 2

Tư Đồ Hách ánh mắt mơ màng nhìn phía ngoài cửa sổ, lại là một mùa đông tuyết rơi đầy trời, tựa như hình ảnh Kiều Tuyết trong tâm trí. Lúc này cửa bị đẩy ra, một nữ tử ôm đàn tỳ bà đi đến. Tư Đồ Hách nhìn nàng, nàng vừa thấy hắc, mặt đỏ lập tức cúi đầu.

“Vương gia, có thể nào nguyện ý nghe tiểu nữ tử đàn một bản?” Tử Lăng hạ thấp người nói. Nàng không dám nhìn hắc, ma ma nói Vương gia này tâm tình không tốt phải hầu hạ cẩn thận. Hỏi ma ma vì cái gì hắc đến nơi này lại không cần cô nương? Ma ma nói hắc tới nơi này chỉ vì hoài niệm cố nhân. Nàng trước còn đang nghĩ hắc là người trọng tình nhân thế nào, chính là không có nghĩ đến hắc khí phách bức người, tuấn tú như thế.

Tư Đồ Hách không nói gì, chính là ngửa đầu lại uống cạn một chén. Tử Lăng thấy hắc không cự tuyệt, ôm tỳ bà ngồi xuống đối diện trước tấm bình phong. Đôi ngọc thủ nhẹ phủ lên tỳ bà, từng ngón trắng nõn mảnh khảnh nhẹ nhàng mà khảy lên dây cung. Một âm sắc dễ nghe liền xuất hiện quanh quần trong gian phòng. Tư Đồ Hách tay cầm chén rượu hơi hơi chấn động. Âm nhạc này giống như rút đi linh hồn của

mình, như ái nhân ngay tại trước mắt, có thể với tay đến. Lúc này, Tư Đồ Hách cảm giác tâm mình đã muốn đi theo Kiều Tuyết đến phương xa.

Hoàn tất một khúc, Tư Đồ Hách cảm giác hai ngày qua lần đầu tiên nhẹ nhàng như vậy.

“Người tên là gì?” Tư Đồ Hách nhìn người trước mắt. Áo choàng lông màu trắng, áo vải phấn hồng, tóc mai hai bên buông xõa, ánh mắt trong veo như nước, đôi môi đỏ au. Có lẽ là son mới hồng như vậy, tuy rằng không có thể cùng Kiều Tuyết tranh khí chất, nhưng cũng rất được.

“Tiểu nữ là Tử Lăng.” Tử Lăng đứng lên hạ thấp người hồi đáp.

“Ban thưởng cho người.” Tư Đồ Hách để một tấm ngân phiếu ở trên bàn.

“Tạ Vương gia.” Tử Lăng lại hạ thấp người. Trong lòng có chút thất vọng. Nhưng chính nàng cũng không hiểu được mình mong chờ điều gì.

Tư Đồ Hách ly khai Điệp Ảnh lâu, ở trên đường lang thang vô mục đích, tùy tay mua chút hoa quế cao, bắt tri bắt giác đi tới cửa nhà. Gia đình thấy chủ tử đã trở lại, vội vàng xuất môn nghênh đón, tiếp nhận hoa quế cao trên tay chủ tử liền đi theo vào trong. Tư Đồ Hách nhìn nhìn mình một thân áo trắng, lại nhìn nhìn quý trần ngập một màu trắng, trong lòng lại nhói đau. Tuyết Nhi, người đi rồi, ta nên làm cái gì bây giờ?

“Phụ thân~” Tiểu Tuyết Thiên được quản gia ôm lấy. Tiểu Tuyết Thiên đã có thể nói, tuy rằng không rõ ràng lắm.

“Ngoan, lại đây phụ thân ôm con.” Tư Đồ Hách cười tiếp nhận tiểu Tuyết Thiên, Tuyết Thiên cực kỳ giống mẫu thân, khuôn mặt tựa ngọc thạch, nếu không phải là nhi tử mình, chính mình cũng nghĩ là một nữ oa nhi.

“Phụ thân, nương ngủ thực lâu~.” Tuyết Thiên ôm cổ phụ thân ngây ngô hờn dỗi.

Tư Đồ Hách thân thể chấn động, nguyên lai Tuyết Thiên bây giờ còn không rõ chết là thế nào. Tuyết Thiên, con biết không? Chết đại biểu về sau con sẽ không còn được gặp lại mẫu thân của con, nhìn không thấy nụ cười của nàng. Nàng không bao giờ có thể đem con ôm vào trong ngực hóng con ngủ nữa. Hiện tại có lẽ con không hiểu, chờ con trưởng thành, có lẽ sẽ chậm rãi quên bộ dáng mẫu thân. Ít nhất đến lúc đó dù con hiểu được ý nghĩa của từ chết cũng sẽ không giống phụ thân hiện tại thống khổ như vậy.

” Nương hiện tại mệt chết đi, để cho nàng ngủ nhiều một chút, được không? Phụ thân cùng con ngoan.” Tư Đồ Hách cưng chiều sờ sờ khuôn mặt Tuyết Thiên. Kia trơn mềm mại xúc cảm tựa như da thịt Tuyết Nhi. Tuyết Thiên, con nhất định phải hạnh phúc, con là tài phú lớn nhất duy nhất mà Tuyết Nhi lưu lại cho phụ thân.

“Phụ thân, Thiên nhi muốn ăn hoa quế cao~. Nương đang ngủ, không có người mua cho Thiên nhi

.” Tuyết Thiên cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất than thở. Tay nhỏ mũm mĩm của bé còn không ngừng xoa tóc ở trên vai phụ thân đến rối bù.

“Phụ thân mua, về sau phụ thân thay Thiên Nhi mua cho con.”

Từ nay về sau, Tư Đồ Hách mỗi ngày đều tự mình trên đường đi mua hoa quế cao. Thường thường đi Điệp Ảnh lâu tìm Tử Lăng đàn một khúc, cứ như vậy nửa năm nhanh chóng trôi qua. Đó là một mùa hè nóng bức, bởi vì Tuyết Thiên đặc biệt sợ nóng. Thời tiết nóng lên, Tuyết Thiên sẽ đến tầng hầm ở, hơn nữa Tư Đồ Hách sai người đến hoàng cung lấy rất nhiều đại khối băng lại đây để đặt. Tầng hầm cũng tu sửa một lần nữa, cùng phòng ngủ quý phủ không kém bao nhiêu, mà Tư Đồ Hách cũng sẽ mỗi ngày ở cùng Tuyết Thiên dưới hầm.

Hôm nay, Tuyết Thiên đang nằm ở trên giường xem thư. Trên bàn bày ra văn phòng tứ bảo, lộ ra phía trên giấy Tuyên Thành có văn tự của tiểu hài tử. Tuyết Thiên mùa đông năm trước vừa tròn bốn tuổi, hẳn hiện tại đã có thể tự mình đề bút viết tên, này làm cho Tư Đồ Hách rất cao hứng.

Tuyết Thiên nghe có tiếng bước chân, là phụ thân đã về. Tuyết Thiên cao hứng rời giường, nhưng cẩn thận nghe cũng không phải là thanh âm một người. Thẳng đến thân ảnh Tư Đồ Hách xuất hiện ở ngoài cửa, Tuyết Thiên hưng phấn mà nhào vào trong lòng phụ thân. Tư Đồ Hách cười ôm lấy Tuyết Thiên, lập tức

một vị nữ nhân xinh đẹp cũng đi đến. Tuyết Thiên có chút bất an quan sát xa lạ nữ nhân, vừa nghi hoặc nhìn nhìn phụ thân mình.

“Tuyết Thiên, gọi Nhị nương.” Tư Đồ Hách một bàn tay kéo Tử Lăng đối Tuyết Thiên ở trong lòng cười nói.

“Con có nương rồi na, vì cái gì còn phải gọi nàng Nhị nương~?” Tuyết Thiên vẻ mặt nghi hoặc hỏi phụ thân mình.

“Cha biết, nhưng là nhiều nương không tốt sao? Nàng có thể chiêu cố Thiên nhi, như vậy nương sẽ không mệt đến nỗi mỗi ngày đều ngủ.” Tư Đồ Hách có chút chua xót đối Tuyết Thiên nói. Tuyết Thiên a, con còn nhỏ, cần một người mẹ yêu thương, cho con tình thương của cha là không đủ.

“Phải không? Vậy được rồi~.....” Tuyết Thiên cái gì cũng không tưởng, cũng không hiểu. Bé chỉ biết là không hy vọng mẫu thân mệt như vậy, từ khi nương ngủ tới nay không tỉnh lại. Có lẽ thật sự là mệt chết đi. Tuyết Thiên hướng về phía Tử Lăng ngọt ngào cười “Nhị nương

”

“Oa nhi hảo ngoan.” Tử Lăng thân thiết cầm tay nhỏ bé của Tuyết Thiên. Oa nhi này bộ dạng thật xinh đẹp, nếu Tư Đồ Hách không nói cho mình biết bé là nam oa nhi, chính mình thật đúng là nghĩ là tiểu nữ oa. Nhìn bé có thể tưởng tượng ra được người Tư Đồ Hách một lòng yêu trước đây thật đẹp, nghĩ vậy, trong lòng lại nổi lên một điểm ghen tuông.

Hách vương phủ lại nghênh đón một việc vui, lần này mọi người đều biết Hách Vương gia thú phụ nhân là cô nương Diệp Ảnh lâu nổi danh lừng lẫy Tử Lăng. Mọi người biết đều nói Tử Lăng cô nương bộ dạng rất được, ở Diệp Ảnh lâu bán nghệ không bán thân. Bao nhiêu nam nhân đối nàng biểu đạt ái mộ, nàng chưa bao giờ để ý tới. Hiện tại, được Hách Vương gia thú vào cửa, điều này làm cho bao nhiêu nam nhân hâm mộ ghen tị!

Đáng tiếc là, Tử Lăng vào cửa nhưng không được phong làm chính thất, mà là nhị thê. Tử Lăng không có một câu oán hận, chính nàng ngày đó buổi tối dụ dỗ Tư Đồ Hách uống rượu, lúc hấn thần trí không rõ cùng hấn giao hoan. Lúc phát hiện mình đã có mang, mới nói cho Tư Đồ Hách chuyện xảy ra tối hôm đó. Vốn tưởng rằng Tư Đồ Hách sẽ nổi giận, ngoài ý muốn là hấn cũng không phát giận, nhưng lại nói chuộc thân thú mình về, lúc ấy Tử Lăng vui vẻ đến phát điên.

Chính là thời điểm Tư Đồ Hách nói cho nàng con hấn là Tư Đồ Tuyết Thiên cần một mẫu thân, nàng mới hiểu được. Nàng nghĩ việc Tư Đồ Hách yêu mình thật đáng chê cười, Tư Đồ Hách vẫn là quên không được Kiều Tuyết. Nhưng nàng vẫn cam tâm tình nguyện vào cửa Hách vương phủ, bởi vì nàng yêu Tư Đồ Hách!

3. Chương 3

Tử Lăng cùng Tuyết Thiên ở chung mới phát hiện, hài tử này còn chưa hiểu được mẹ ruột mình đã chết. Điều này làm Tử Lăng thực đau lòng thay Tuyết Thiên, Tử Lăng dùng thời gian cả ngày để cùng với Tuyết Thiên. Cùng Tuyết Thiên ở một chỗ, Tử Lăng cảm giác vô cùng thoải mái, trên người tiểu hài tử này giống như có một loại năng lượng. Làm cho người ta quên hết tất cả tạp chất, linh hồn được thanh tẩy. Nàng thích cùng Tuyết Thiên ở một chỗ.

Mà Tư Đồ Hách sau khi mất đi Kiều Tuyết cũng không về sớm, Tử Lăng chăm sóc Tuyết Thiên giúp Tư Đồ Hách có rất nhiều thời gian trống. Hiện tại hấn trước sau như một vào triều sớm, lâm triều trở về mang theo hoa quế cao về nhà.

“Nhị nương, bụng của nương như thế nào càng lúc càng lớn na~?” Tuyết Thiên vuốt ve bụng Tử Lăng lo lắng hỏi.

“Bởi vì trong bụng nhị nương có tiểu bảo bảo a.” Tử Lăng cười sờ sờ bụng mình nói. Nhớ đến trong bụng nàng là đứa nhỏ của Tư Đồ Hách, trong lòng liền vô cùng hạnh phúc. Không biết Kiều Tuyết trước kia

hoài thai Tuyết Thiên có phải có tâm tình cùng nàng giống nhau hay không. Chắc không giống đi, bởi vì Tư Đồ Hách yêu Kiều Tuyết như vậy, hẳn khẳng định cùng Kiều Tuyết mong chờ cục cưng trong bụng. Mà mình, Tư Đồ Hách trừ bỏ thỉnh thoảng bồi mình, còn lại là cùng Tuyết Thiên, buổi tối cũng ngủ cùng Tuyết Thiên.

“Bảo bảo~?” Tuyết Thiên tò mò nhìn chằm chằm bụng Tử Lăng, giống như có thể nhìn xuyên qua nó.

“Ân, Tuyết Thiên cũng là như vậy, Tuyết Thiên cũng sẽ ở trong bụng mẫu thân mười tháng như vậy sau đó ra đời, chậm rãi trưởng thành.” Tử Lăng sờ sờ đầu nhỏ của Tuyết Thiên, hài tử này, thật sự khả ái.

” Vậy như thế nào có thể đi ra na~?” Tuyết Thiên sờ soạng trước bụng Tử Lăng, giống như không có thể nhảy ra đi?

“Giống như tiên thuật biến ra.” Tử Lăng khoa trương ở không trung phát phát tay.

“Thật vậy chẳng? Nhị nương thật là lợi hại~, mẫu thân của con cũng rất lợi hại, nguyên lai con là như vậy đến nga~.” Tuyết Thiên khát khao nhìn bụng Tử Lăng. Thật hy vọng có thể mau chút thấy nhị nương đem cục cưng trong bụng biến ra.

Tử Lăng nhìn biểu tình Tuyết Thiên tin là thật nhin không được bật cười. Nàng nhìn ngoài cửa sổ, sắp đến mùa đông, mấy ngày nay có vẻ lạnh hơn nhiều.

Buổi tối, Tư Đồ Hách ôm Tuyết Thiên nằm trong ổ chăn ấm áp, y đang kể cho tiểu Tuyết Thiên về Kiều Tuyết lúc xưa.

“Sau đó, nương liền sinh ra con, bởi vì nương thích tuyết, trùng hợp con ở mùa tuyết rơi sinh ra, cho nên nương liền gọi con là Tuyết Thiên.....” Tư Đồ Hách vừa nói, vừa nhìn Tuyết Thiên bên cạnh vẻ mặt tò mò.

“Phụ thân, cha nói nương thực lợi hại hay không na~?” Tuyết Thiên đột nhiên nghĩ đến lời nói nhị nương hôm nay liền hỏi Tư Đồ Hách.

“Vì cái gì hỏi như vậy?” Tư Đồ Hách không rõ Tuyết Thiên sao lại đột nhiên hỏi như vậy.

“Phụ thân không biết sao~? Nhị nương nói bảo bảo sẽ ở trong bụng mẫu thân mười tháng, sau đó mẫu thân dùng tiên thuật đem bảo bảo biến ra

!” tiểu Tuyết Thiên như biết bí mật gì đó thật lớn đầy tự tin giải thích cho phụ thân của bé.

“Phải không? Ha ha..... Phụ thân thật đúng là không biết. Xem ra nương con thật rất lợi hại nga.” Tư Đồ Hách cười, nhớ tới Tử Lăng bây giờ còn đang hoài thai, có lẽ mình có chút sao nhãng nàng. Khó được nàng như vậy hiểu lòng chiều cổ Tuyết Thiên.

“Đúng không na~?” Tuyết Thiên kiêu ngạo hỏi, mẫu thân mình lợi hại như vậy.

“Đúng nga. Tuyết Thiên, muốn ngủ cùng nhị nương không?” Tư Đồ Hách hỏi Tuyết Thiên trong lòng.

“Có thể sao~? Con muốn cùng nhị nương còn có bảo bảo của nhị nương ngủ cùng nhau nữa~.”

Tư Đồ Hách phân phó hạ nhân đưa Tử Lăng đến sương phòng chính, Tuyết Thiên rất là hưng phấn, mà Tử Lăng cũng vui vẻ thiếu chút khóc ra. Ba người nằm ở trên một cái giường, Tuyết Thiên bị giáp ở bên trong, Tuyết Thiên vuốt bụng Tử Lăng vừa lòng đi vào giấc mộng.

“Cám ơn nàng, Tử Lăng.” Tư Đồ Hách nâng tay lên lướt qua Tuyết Thiên vuốt ve khuôn mặt Tử Lăng.

“Đã gả cho ngươi, Tuyết Thiên cũng là hài tử của ta.” Tay Tử Lăng phủ lên bàn tay to trên mặt mình, đầy lòng tràn đầy ấm áp. Từ nhỏ mất đi song thân, đi theo sư phó học nghệ, làm ca hát mà sống. Điều nàng luôn ước ao giờ khắc này đã đến, đang có cuộc sống mỹ mãn hạnh phúc như vậy, bản thân đã thấy đủ, thực đủ.

“Thời gian này thật sự ủy khuất nàng, hoàng cung có việc bận. Chờ mọi chuyện xong xuôi, ta khẳng định rút ra, thời gian hảo hảo cùng nàng.” Tư Đồ Hách lời nói là thật, cái Hoàng đế đại ca kia không chịu thua kém bắt mình vào triều sớm. Đơn giản chính là sau khi lâm triều giúp y phê duyệt tấu chương, việc thường xuyên đến khuya mới trở về. Mua hoa quế cao về nhà trời đã không còn sớm, lo lắng một ngày không gặp

phụ thân Tuyết Thiên sẽ cô độc, cho nên thời gian ở nhà đại bộ phận đều dùng cho Tuyết Thiên. Lại bỏ qua người mẹ thiện lương thứ hai này. Hơn nữa nàng có thai trong người, nàng khẳng định thực hy vọng trượng phu mình có thể có nhiều thời gian ở cùng mình và hài tử trong bụng. Làm được trách nhiệm phụ thân, lại quên đi mình còn là trượng phu.

Tử Lăng đã muốn khóc không thành tiếng. Chuyện nàng duy nhất có thể làm chính là hảo hảo yêu trượng phu của nàng và hài tử của y, còn có cốt nhục sắp ra đời của mình.

Trong khoảng thời gian này, trên đường mỗi ngày đều có thể nhìn hình ảnh gia đình viên mãn khiến người ao ước. Suốt khi Vương gia dắt kiều thê hần có thai trong người, trong lòng ôm kiều nhi ở trên đường du ngoạn, người bên ngoài rất là hâm mộ.

Hôm nay là sinh thần năm tuổi của Tuyết Thiên, toàn quý phủ từ trên xuống dưới bận tới mảy mòi mắt. Sáng sớm Tư Đồ Hách và Tử Lăng vội vã rời giường đến chợ vì Tuyết Thiên chọn lễ vật. Trên đường về nhà gặp Hoàng Thượng đang muốn đi tới quý phủ chúc mừng tôn tử, Hoàng Thượng lần này lại bí mật ra cung, bên người cũng không mang theo bao nhiêu tùy tùng. Đoàn người cùng nhau đi tới Hách vương phủ.

Lúc Tuyết Thiên rời giường mới phát hiện hôm nay là sinh thần của bé, cao hứng nhận lấy lễ vật của mỗi người. Tại bàn lớn nhất hoan hỉ nếm điểm tâm, Hoàng Thượng bởi vì gần đây Tư Đồ Hách không vì y phê duyệt tấu chương nữa mà bận rộn quốc sự, không thể ăn cơm trở về cung. Một nhà ba người ngồi ở nội sảnh uống trà.

Vào ban đêm, Tử Lăng lâm bồn tiểu hài tử của nàng, giống như Tuyết Thiên cùng ngày cùng tháng, chẳng qua hôm nay tuyết không rơi. lúc Tư Đồ Hách kích động ôm tiểu nhi tử của mình đùa với y, Tuyết Thiên lại lay cửa phòng, bé cỡ nào hy vọng chạy nhanh đến nhìn đệ đệ của bé. Trước kia muốn nhìn tận mắt nhị nương đem đệ đệ biến ra bây giờ hoàn toàn ngâm nước nóng. Quân gia nói cái gì phòng sinh tiểu hài tử không thể vào, Tuyết Thiên chỉ có ở thể ở bên ngoài đáng thương lay cửa phòng.

Tiểu nhi tử gọi là vì Tư Đồ Hách Lăng, lúc Tuyết Thiên thấy đệ đệ mình thật vui vẻ. Cẩn thận đem khuôn mặt tiểu oa nhi trong lòng nhị nương sờ lại sờ.

“Nhị nương, Hách Lăng thực nhỏ na~.” Tuyết Thiên nhìn Hách Lăng thích nói không nên lời. Tiểu oa nhi không có trắng như bé, da giống như phụ thân, màu tiểu mạch.

“Hài tử ngọc, bởi vì y cần thời gian chậm rãi lớn lên, sau này sẽ có bộ dạng lớn như Thiên Nhi.”

“Chờ y có thể nói, y sẽ gọi con là ca ca sao~?”

“Đương nhiên, bởi vì con chính là ca ca y a.”

“Quá tốt, con là ca ca!”

“Con là ca ca, cho nên về sau con phải tốt với đệ đệ của con nha.”

“Vâng ~.”

Lúc Tuyết Thiên hồn nhiên hứa hẹn với nhị nương sẽ hảo hảo yêu thương đệ đệ Hách Lăng của mình, như thế nào cũng không nghĩ tới, loại yêu thương này lại vượt qua giới hạn tình cảm huynh đệ bình thường.

4. Chương 4

Mười lăm năm sau.

Tuyết Thiên ngồi trước bàn ở tầng hầm viết tự, Tử Lăng đến đưa hoa quế cao cho hần.

“Nhị nương, Hách Lăng đâu?” Tuyết Thiên buông bút lông trong tay hỏi nhị nương bên cạnh. Mười lăm năm, nhị nương một phút cũng không biến mất, vẫn xinh đẹp, ôn nhu như vậy. Hiện tại Tuyết Thiên đã

không nhớ nổi bộ dáng của mẫu thân, hàng năm ngày giỗ đứng trước linh vị mẫu thân, trong lòng lại không nhiều cảm xúc lắm, hiện tại càng làm Tuyết Thiên lo lắng chính là nhị nương.

“Không chừng lại chuẩn đi chơi rồi, mệt không? Nghỉ ngơi một chút đi.” Tử Lăng đem trà đưa đến trước mặt Tuyết Thiên, đứa nhỏ này, bộ dáng hiện tại thật rất đẹp. Thường xuyên không ra khỏi cửa, làn da trắng trong suốt, thân mình mảnh khảnh. Tư Đồ Hách thường nói với nàng Tuyết Thiên càng ngày càng giống Kiều Tuyết, hiện tại còn nói Tuyết Thiên và Kiều Tuyết quả thực là từ một khuôn mẫu khắc ra. Tử Lăng thường xuyên nhìn Tuyết Thiên nhìn đến thất thần, còn có thể tìm ra người so với Tuyết Thiên hấp dẫn hơn sao? Nếu Tuyết Thiên là một nữ nhi, không chừng Tư Đồ Hách sẽ đem hấn trở thành chuyện thể của Kiều Tuyết.

“Nhị nương, người thân thể không tốt, không cần thường xuyên đến hầm, lỡ lại lạnh người. Thức ăn gì đó đưa cho hạ nhân đem tới là được.” Tiểu tử Hách Lăng kia, vừa đến hè liền làm xằng làm bậy, thường xuyên chuẩn đi chơi, sao nào? Nguyên nhân là vì Tuyết Thiên không ra khỏi hầm nên không thể quản chế y? Rất kỳ quái, Hách Lăng không sợ phụ thân, lại càng không sợ nhị nương, duy độc nhất thấy Tuyết Thiên liền nhu thuận nghe lời. Tuyết Thiên ngẫm lại mình không có hà khắc với y, chỉ dạy y chút thư pháp mà thôi, phụ thân quản giáo so với mình nghiêm khắc hơn nhiều, y cũng không sợ? Phụ thân thường xuyên bị y chọc tức đến đau đầu, gia pháp trên người y cũng không sợ. Phụ thân hoàn toàn không có biện pháp với y, cho nên mỗi lần Hách Lăng bướng bỉnh, phụ thân liền phát động chiêu bài – Tuyết Thiên. Nói đến gia pháp, cũng bởi vì Hách Lăng mới lập ra gia pháp, chính là quỳ gối trong đại sảnh, phụ thân cầm roi đánh y! Tuyết Thiên nhìn ra, phụ thân cũng không nhẫn tâm ra tay nặng, cho nên mới làm cho Hách Lăng không sợ ông. Nhưng dù sao cũng là roi, tiếp tục đánh trên người cũng sẽ đau, mỗi lần như vậy Tuyết Thiên đều không đành lòng, mỗi một lần đều cầu phụ thân không cần trách phạt Hách Lăng.

“Nhị nương không có việc gì, gần đây Hách Lăng thật sự là càng ngày càng bướng bỉnh, cha con chúng đau đầu lại tái phát, buổi tối cho phụ thân đến ngủ cùng con đi.” Tử Lăng nói, mỗi lần Tư Đồ Hách đau đầu, chỉ cần Tuyết Thiên ôm Tư Đồ Hách, đầu của ông sẽ giảm đau, có lẽ là năng lực bẩm sinh đi, mỗi lần ở cùng Tuyết Thiên cả người đều thoải mái.

“Ân, đúng rồi, Hách Lăng trở về nói y đến đây một chuyến.”

“Hảo, vậy nhị nương đi trước, con chú ý nghỉ ngơi, đừng quá sức.”

Tuyết Thiên cười gật gật đầu, đưa nhị nương ra khỏi hầm, bên ngoài một trận khí nóng làm cho cả người không được tự nhiên. Tiễn nhị nương xong Tuyết Thiên chạy nhanh về hầm, bản thân cũng không rõ vì sao sợ nóng. Ngồi trở lại bàn, lấy một khối hoa quả cao ăn, mấy khối hoa quả cao cứ như vậy bị tiêu diệt, bụng cũng ăn no ăn no, uống chút trà tiếp tục cầm bút viết tự, viết đến một nửa, Hách Lăng đã tới.

“Ca ca, người tìm ta a?” Hách Lăng tùy tiện ngồi vào cái sườn bàn nhìn ca ca đang hết sức chăm chú viết tự. Ca ca thật xinh đẹp, nếu là nữ nhi thì phải là kinh thành đệ nhất mỹ nữ. Ca ca luôn ôn nhu im lặng, hấn có một loại cảm giác thoát tục.

Hách Lăng thích cùng ca ca ở chung một chỗ, rất sợ ca ca sinh khí, càng sợ ca ca chảy nước mắt. Nhớ rõ vài năm trước vì phụ thân hạ gia pháp lên người mình, một lần kia phụ thân thật sự nghiêm khắc đánh, mình không chịu thua kém oa oa khóc lớn. Mà nương ở một bên cũng khóc cầu phụ thân đừng đánh, phát hiện ca ca không có động tĩnh gì, quay đầu nhìn thấy, nguyên lai ca ca đứng ở bên cạnh khóc thành lệ nhân, chính là lần đó, Hách Lăng liền thề sẽ không làm ca ca khóc nữa. Bởi vì thấy ca ca khóc trong lòng đau, so với bị phụ thân đánh càng đau hơn. Cho nên từ đó về sau mỗi lần phụ thân đánh mình, mình cũng không khóc, nhưng lại cọt nhả. Không phải đánh không đau, mà là không muốn tâm đau.

“Hôm nay buổi chiều đi nơi nào?” Tuyết Thiên không nhìn y, tiếp tục viết tự.

“Ác~ hôm nay cùng Thẩm Kiến còn có Tiểu Ma đi đào trứng chim.” Hách Lăng lấy tay lau cái mũi một chút nói. Hôm nay thực nóng, cái mũi bây giờ còn đỏ mồn mồn.

Tuyết Thiên buông bút, đứng lên, lấy khăn mặt cho Hách Lăng lau mồ hôi, một thân mồ hôi nay lại chạy đến hầm băng sẽ dễ bị cảm mạo.

“Ta hôm trước bảo người chép thơ, xong rồi sao?” Một bên giúp Hách Lăng lau mồ hôi một bên hỏi.

“A? Ngày mai..... Ngày mai liền xong rồi.” Hách Lăng nghĩ đến, không tốt, hôm trước ca ca giao nhiệm vụ bởi vì Tiểu Ma tìm ta đi bắt cá nên đã quên. Xem ra tối hôm nay phải viết suốt đêm rồi. Ca ca sẽ không sinh khí đi?

“Ân, về sau ra mồ hôi đừng tới hàm, chờ một lúc rồi đến biết không? Như vậy dễ sinh bệnh.” Tuyết Thiên đem quần áo Hách Lăng chỉnh tốt.

“Ân, đã biết, ca ca, ta hôm nay đào được cái trứng màu thiển lam* nga, tặng cho người?” Hôm nay đào được quả trứng màu sắc rất đẹp, liền thu. Màu của quả trứng cùng y bào ca ca mặc hôm nay giống nhau, ca ca mặc y phục màu xanh nhạt thật là đẹp mắt.

*thiển lam: xanh nhạt

“Người đem quả trứng lấy đi, vậy mẹ chúng nó làm sao bây giờ? Nhìn không thấy con mình chúng nó có bao nhiêu sốt ruột.” Tuyết Thiên ngồi trở lại trước bàn bình tĩnh nói.

“A? Ta không nghĩ đến vấn đề này, ta lập tức đem quả trứng thả lại chỗ cũ.” Hách Lăng thích ca ca thiện lương như vậy, với mọi người đều tốt. Với chính mình cũng quan tâm, ôn nhu như vậy, so với mẫu thân, Hách Lăng càng thích ở cùng ca ca. Tuy rằng ca ca luôn im lặng, nhưng nhìn thấy là tốt rồi.

“Về sau ra ngoài chơi phải chú ý an toàn, không được đi đến bờ sông, cũng không được leo cây. Vạn nhất ngã thì sao, nhị nương đã lo lắng, phụ thân sẽ trách phạt người.” Tuyết Thiên nhắc bút nói. Hách Lăng a, đừng làm nhị nương nhọc lòng như vậy, thân thể là của người, phải chú ý an toàn. Nếu bị thương, phụ thân và nhị nương đều khó chịu, ta cũng sẽ khó chịu.

“Ân, ca ca nói cái gì thì chính là cái đó.” Hách Lăng đặt mông ngồi bên người Tuyết Thiên. Nhìn khuôn mặt Tuyết Thiên khi viết tự, tĩnh lặng như một bức tranh đặc biệt mỹ họa.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, Hách Lăng nhìn chăm chăm Tuyết Thiên. Tuyết Thiên cũng biết Hách Lăng đang nhìn mình, cũng không để ý, bởi vì Hách Lăng thường xuyên nhìn mình chăm chăm như vậy. Theo thói quen, Tuyết Thiên vẫn một bộ dáng viết tự, Tuyết Thiên buông bút, vừa lòng nhìn chữ mình viết. Không biết vì sao, Hách Lăng ở bên cạnh lòng mình yên tĩnh không có một tia gợn sóng, cho nên mới có thể viết ra chữ tốt như vậy.

“Ca ca, người nói ta học vẽ tranh được không?” Hách Lăng đột nhiên hỏi Tuyết Thiên.

“Vì cái gì đột nhiên muốn học vẽ?” Tuyết Thiên cầm lấy chữ viết xong nhìn lại. Tiểu tử này, lại làm gì nữa đây.

Lần trước quần sau mông nhị nương vòng vo hai ba ngày, ồn ào đòi học đàn tỳ bà. Cuối cùng nhị nương không có biện pháp, dạy y. Kết quả y không có kiên nhẫn chạy đi tìm bằng hữu lên núi đào măng. Còn có một lần ồn ào đòi phụ thân mời thợ mộc về dạy y, y muốn học điêu khắc, mời thợ mộc tới, y thật sự học. Kết quả cầm một cái tượng gỗ điêu khắc người không giống người quỷ không giống quỷ chạy đến trước mặt mình nói y khắc mình. Sau lại bị bằng hữu cười nhạo nói y khắc trăm phần không giống, y và đám bằng hữu kia đánh nhau một trận, khóc chạy đến trước mặt mình nói bằng hữu cười nhạo y. Kết quả là mình nhận cái tượng gỗ điêu khắc kia, mà y cũng không tiếp tục học điêu khắc nữa.

“Ta muốn học.” Hách Lăng mở miệng, Hách Lăng biết mình học cái gì cũng không thành, nhưng thật sự rất muốn học a. Muốn học tỳ bà đó là bởi vì ca ca thích nghe nhị nương đàn tỳ bà, bản thân cũng muốn đàn vì ca ca. Muốn học điêu khắc, đó là bởi vì Tiểu Ma tặng cho Thẩm Kiến con thỏ nhỏ bằng gỗ, Thẩm Kiến liền hôn nàng một cái. Mình cũng muốn được ca ca hôn a. Lần này muốn học vẽ, đó là bởi vì lão bản bán tranh họa nói đem thứ mình thích hoặc là người mình thích vẽ là có thể giữ lại thời khắc đó vĩnh viễn a. Mình cũng muốn vẽ lưu lại thời điểm ca ca lặng lẽ a.

“Không bằng học kiếm thuật đi?” Tuyết Thiên buông giấy Tuyên Thành nhìn Hách Lăng nói. Hách Lăng và phụ thân giống nhau, cả người tràn ngập khí phách, không bằng đi học kiếm thuật.

“Ca ca cảm thấy học kiếm thuật được sao?” Hách Lăng hai mắt sáng lên, lần đầu tiên nghe ca ca đề nghị, ca ca muốn mình đi học kiếm thuật?

“Được không? Kiếm thuật tương đối nguy hiểm, nhưng ta nghĩ thích hợp với người chỉ có loại này.” Tuyết Thiên khuỷu tay chống ở trên bàn nâng má nói chuyện với Hách Lăng.

“Hảo! Ta đi học kiếm thuật.” Hách Lăng vỗ tay nói.

“Học võ là vì bảo hộ người mình thích, không phải vì khi dễ người khác, đã biết chưa?” Tuyết Thiên cười nói.

“Bảo hộ người mình thích sao?” Hách Lăng xuất thần nhìn Tuyết Thiên. Như vậy là, về sau ca ca bị khi dễ, mình có thể bảo hộ hần? Được! Nhất định phải hảo hảo học tập kiếm thuật, bảo hộ ca ca!

“Phát gốc cái gì? Đến giờ ăn cơm chiều rồi đi? Còn không đi ăn cơm!” Tuyết Thiên nhẹ nhàng mà gõ đầu Hách Lăng đang ngẩn người, người này, có tin vui đi? Sẽ là nữ nhi nhà ai đây.

“Ca ca, hay ta đem cơm chiều đến đây đi?” Hách Lăng lấy lại tinh thần nói.

“Được rồi, nói trù phòng nấu chút cháo đi, vừa rồi nhị nương đem hoa quế cao tới, hiện tại bụng còn no..... Đúng rồi, ngày mai đem bản chép Kinh Thi đưa cho ta!” Tuyết Thiên không nhanh không chậm nói.

Hách Lăng nhớ đến còn nhiều bài thơ chưa chép, liền bỏ chạy, chạy nhanh ăn cơm rồi đi chép thơ a!

5. Chương 5

Tuyết Thiên thu dọn bút mực, bỏ vào giá sách, trên giá sách có tác phẩm điêu khắc trăm phần không giống của Hách Lăng lẳng lẳng nằm ở nơi đó gần nửa năm. Tuyết Thiên cầm tượng gỗ lên, nhớ tới bộ dáng nước mắt nước mũi của Hách Lăng lần đó làm cho Tuyết Thiên nhin không được bật cười. Một lần nọ y kích động cầm tượng gỗ điêu khắc này chạy đến trước mặt Tuyết Thiên nói: “Ca ca, đây là ta chiếu theo bộ dáng của người khắc, giống không giống không?”

Tuyết Thiên thấy rõ cái tượng điêu khắc trên tay Hách Lăng vô cùng xấu khóe miệng co giật, Tuyết Thiên chỉ là gật gật đầu không nói chuyện. Tuyết Thiên không muốn đả kích Hách Lăng, chỉ thấy Hách Lăng cao hứng cầm tượng điêu khắc chạy ra ngoài. Hơn nửa ngày khóc trở về, về mặt đầy bùn đất, quần áo cũng bị rách nát, tóc tai lộn xộn, xem ra lại đánh nhau.

“Người lại đánh nhau?” Tuyết Thiên sinh khí buông bút đối Hách Lăng quát. Nếu như bị phụ thân biết sẽ bị gia pháp hầu hạ.

“Nhị Đản nói ta khắc rất xấu, là trăm phần không giống. Nói là không ra ngô ra khoai thì thôi, hần còn nói là trăm phần không giống, oa oa.....” Hách Lăng ôm tượng gỗ điêu khắc một bên chùi nước mũi một bên khóc lớn. Đây là khắc ca ca, dựa vào cái gì nói nó xấu? Nhị Đản đáng đánh!

“Không khóc, không khóc..... Ta thích là được, này không phải khắc ta sao? Ta nói giống là được.” Tuyết Thiên sau khi hiểu sự tình cũng không sinh khí nữa, nhận cái tượng gỗ điêu khắc kia.

Hách Lăng cũng không khóc, nhưng phụ thân đã biết chuyện y ở bên ngoài đánh nhau. Gia pháp lại một lần nữa hạ xuống người Hách Lăng, Tuyết Thiên liều mạng giải thích với phụ thân lần này là mình không tốt, Hách Lăng là bởi vì mình mới cùng người khác đánh nhau. Phụ thân nói mặc kệ thế nào cũng không nên cùng người khác đánh nhau, hung hăng khiển trách Hách Lăng.

Tuyết Thiên thả lại tượng gỗ, dọn xong, bắt đắc dĩ lắc đầu, Hách Lăng là muốn chết sao? Bị đánh còn cợt nhả, chỉ làm phụ thân xuống tay thêm nặng. Nhưng là y khóc, mình cũng khó chịu theo.

“Thiên nhi.....” Tư Đồ Hách bưng cháo gọi Tuyết Thiên đứng ở trước giá sách. Nhìn phía sau lưng, có đôi khi thật sự nghĩ Tuyết Nhi *đứng ở nơi đó.

*Tuyết nhi: còn ai nhớ ko? mẹ của e thụ đó =))

“Phụ thân.....” Tuyết Thiên lấy lại tinh thần, mình đứng ở chỗ này lâu đã như vậy? Phụ thân đều đã ăn cơm chiều xong rồi đem cháo lại đây, Hách Lăng không phải nói y đưa sao?

“Ăn cháo không đói sao?” Tư Đồ Hách đem cháo đặt trên bàn nói.

“Sẽ không, buổi chiều ăn mấy khối hoa quế cao. Hách Lăng không phải nói y đem cháo tới sao?” Tuyết Thiên ngồi vào trước bàn.

“Ta tiện đường đến đây nên mang đến, Hách Lăng nói cần viết cái gì Kinh Thi.”

“Như vậy a.” Tuyết Thiên gật gật đầu. Xem ra Kinh Thi Hách Lăng một chữ cũng chưa chép, bằng không sao lại sớm bỏ chạy đi chép như vậy? Xem ra y phải viết suốt đêm.

Phụ tử hai người một ăn cháo, một nhìn, hai người trò chuyện vui vẻ. Thẳng đến cháo ăn xong rồi, hạ nhân cầm chén thu đi, hai người mới một trước một sau tắm rửa thay y phục. Đồ Hách thổi tắt nến, tăng hầm rơi vào bóng tối, bởi vì không có cửa sổ, ánh trăng không thể tiến vào. Tư Đồ Hách sờ soạn trước giường. Tuyết Thiên cảm giác cổ hơi thở quen thuộc kia đến gần mình, biết là phụ thân ở bên cạnh nằm xuống, Tuyết Thiên theo thói quen chui vào trong lòng phụ thân. Tư Đồ Hách an tâm đem Tuyết Thiên ôm vào trong lòng, nhất thời trong đầu tất cả suy nghĩ hỗn loạn đều không còn, khó có được vui vẻ thoải mái. Trong khoảng thời gian này không có đến bởi Tuyết Thiên, mình thường xuyên bị đau đầu, hơn nữa tiểu tử Hách Lăng kia thường xuyên chọc mình sinh khí, bệnh đau đầu này khẳng định không thể khỏi.

“Phụ thân, không cần tự hành hạ mình.....” Tuyết Thiên mặt dán tại trong ngực phụ thân nhỏ giọng nói. Tật đau đầu của phụ thân ngày càng thường xuyên, mình rất đau lòng.

“Nếu Hách Lăng có được một nửa ngoan ngoãn như ngươi, tật đau đầu của phụ thân sẽ không tái phát.” Tư Đồ Hách thở dài nói. Hách Lăng a, cỡ nào giống mình trước đây. Trước đây bản thân bướng bỉnh gây sự, thường xuyên làm phụ hoàng không vui, làm mẫu hậu cũng mỗi ngày kinh hồn bạt vía, sợ mình làm ra chuyện đại họa gì đó.

“Phụ thân nhọc lòng như vậy, không bằng đi theo y.”

“Đi theo y? Chỉ sợ y hội đem toàn bộ kinh thành thu về đây đi.”

“Hách Lăng y chỉ là bướng bỉnh chút, y có chừng mực, y hiện tại cũng trưởng thành, cũng bắt đầu hiểu chuyện. Y cần trải qua một ít chuyện nữa mới có thể hiểu được như thế nào là một đại trượng phu.”

“Đại trượng phu? Thiên nhi nói giống như đem mình trở thành một cô nương.”

“Phụ thân! Người lại giễu cợt Thiên nhi!”

Tuyết Thiên sinh khí đẩy Tư Đồ Hách ra, xoay người, đưa lưng về phía Tư Đồ Hách, Tư Đồ Hách cười cười, từ phía sau ôm Tuyết Thiên. Tuyết Thiên không để ý tới Tư Đồ Hách, Tư Đồ Hách luôn đùa như vậy, có lẽ là bởi vì đáy lòng Tư Đồ Hách hi vọng Tuyết Thiên là một nữ nhi đi. [.....tui ê đít huynh đệ văn mờ O.o!!!]

[*đập bàn* tôi bê ta huynh đệ văn mờ, Đậu Đậu kia dám bố láo?]

“Được rồi được rồi, không tức giận, phụ thân không tốt, về sau sẽ không giễu cợt Thiên nhi.”

“Phụ thân, cho Hách Lăng học kiếm thuật được không?”

“Như thế nào? Ngươi hy vọng đệ đệ mình về sau đả đả sát sát sao?”

“Phụ thân không biết là chỉ có kiếm thuật mới thích hợp với Hách Lăng sao? Con cảm thấy Hách Lăng và phụ thân rất giống nhau, Hách Lăng đối với kiếm thuật cũng thích.”

“Vậy sao? Được rồi, ta sẽ tự mình dạy y kiếm thuật.”

“Hách Lăng giống như đang để ý một cô nương.”

Tư Đồ Hách sững sốt một lúc, nói đến cô nương, còn chưa có nghe Tuyết Thiên nói qua là thích cô nương như thế nào. Tuyết Thiên cũng đã hai mươi, hẳn là tìm cho hẳn một cô nương tốt. Bất quá, Tuyết Thiên nhu cầu dường như đối với phương diện này cũng không có biểu hiện. Quên đi, hẳn không nói sẽ không tìm,

về sau cưới vợ sẽ xem nhẹ phụ thân, thành thân sẽ không thể ôm Tuyết Thiên ngủ như vậy. Là mình ích kỷ sao?

“Phải không? Vậy người có phát hiện được là cô nương nhà nào không?”

“Không có, con cũng vừa mới phát hiện buổi chiều.”

“Nhìn lại, Hách Lăng hiện tại mới mười lăm, không vội. Còn người, có vừa cô nương nào hay không? Nói cho phụ thân, ngày nào đó phụ thân sẽ dành thời gian tới cửa bái phỏng.” Tư Đồ Hách thử hỏi Tuyết Thiên.

“.....” Tuyết Thiên không đáp lại, Tuyết Thiên không biết mình có phải bị bệnh hay không, thấy cô nương lại không có ý niệm thành thân trong đầu. Mà Hách Lăng, thường xuyên kể về chuyện tình của Thẩm Kiến và Tiểu Ma, dường như hiện tại y bắt đầu có hứng thú với nữ nhi. Hách Lăng mới mười lăm, mình đã muốn hai mươi, đây là không phải có chút không bình thường?

“Không có sao?”

“Phụ thân, ta không phải là mắc quái bệnh gì chứ? Đã hai mươi, lại không có cô nương nào.” [vì số a đã được định sẵn, bông đã có chậu =)))]

“Không vội không vội, có lẽ cô nương làm cho Thiên nhi vừa gặp đã thương còn chưa xuất hiện.”

“Có lẽ đi.....”

Tư Đồ Hách trong lòng như thả được một tảng đá, Thiên nhi còn chưa thích cô nương nào. Tay ôm Tuyết Thiên chặt một chút. Cứ như vậy, hai người tiến nhập mộng đẹp.

END 5.

6. Chương 6

Trên đỉnh núi hương bắc rét lạnh Bách Linh Tuyết Sơn, ánh trăng một tầng ngân bạch rọi sáng toàn bộ đỉnh núi. Một nữ nhân thân mặc trường bào bạch y lơ lửng từ trên trời nhẹ nhàng giáng xuống, không dấu vết đáp xuống đỉnh núi Tuyết Sơn. Thân thể nàng tản ra vàng sáng màu trắng xinh đẹp, mỹ tới nỗi làm cho người ta quên cả hô hấp. Nàng như đang chờ người, một lúc sau, một vị lão giả thân mặc trường bào tương tự, dưới chân là một đám mây lơ lửng trên không, lão có mái đầu bạch phát, mày cũng trắng, chùm râu trắng dài đến trước ngực, phía dưới mũi bộ râu theo hai bên khóe miệng, lão khép hờ mắt nhìn nữ nhân đứng dưới đứng đỉnh núi.

“Kiều Tuyết.....” Lão giả gọi nữ nhân kia một tiếng.

“Thái Thượng Lão Quân.....” Nữ nhân đối lão giả thở dài. Không biết Thái Thượng Lão Quân tìm nàng có chuyện gì.

“Mùa đông năm nay, Tuyết Thiên sẽ vừa tròn hai mươi tuổi đi.” Thái Thượng Lão Quân vuốt vuốt bộ râu thật dài nói.

“Đúng vậy.” Kiều Tuyết có chút bất an hồi đáp. Vì sao Thái Thượng Lão Quân đột nhiên đề cập đến Tuyết Thiên?

“Người vốn là thủ hộ thần Bách Linh Tuyết Sơn, nhưng bởi vì năm mười bảy tuổi ly khai Tuyết Sơn mà làm cho cả Tuyết Sơn sụp đổ, sinh vật trên Tuyết Sơn toàn bộ diệt vong. Cha mẹ của người vốn định năm người mười bảy tuổi nói cho người biết sứ mệnh của mình, lại bởi vì chậm một canh giờ mà làm cho sinh linh trên Tuyết Sơn đồ thần.” Thái Thượng Lão Quân nhớ đến năm Tuyết Sơn sụp đổ bộ dáng không kiên nhẫn nhắm mắt lại.

“Đệ tử biết sai, vì vậy, cho nên mười sáu năm qua đệ tử vẫn thủ vững ở Tuyết Sơn này, chưa bao giờ rời đi.” Kiều Tuyết biết làm như vậy có thể không bù đắp được gì, nhưng nàng vẫn làm như vậy.

“Người dù tiếp tục thủ hộ ngọn núi này cũng vô dụng. Ngọn núi này vốn đã không còn sinh mệnh gì, chỉ có tuyết hồ, nếu không phải người mỗi ngày uy thực cho tuyết hồ, chỉ sợ loài tuyết hồ này cũng sẽ tuyệt tích. Như vậy người đang thủ hộ cái gì?” Thái Thượng Lão Quân lời nói thâm thía. Mười sáu năm trước, mình đem hồn phách Kiều Tuyết mang về thiên đình, cũng nói cho nàng biết đã phạm lỗi, chỉ là sai lầm cũng không toàn bộ là do nàng. Nên Ngọc Hoàng đại đế cũng không đem nàng đánh xuống địa phủ, sau rồi Thái Thượng Lão Quân thu nạp thành môn hạ đệ tử.

“Đệ tử không rõ, ngài biết đệ tử sinh nhật mười bảy tuổi sẽ rời khỏi Tuyết Sơn, vì sao không ngăn cản đệ tử?” Kiều Tuyết có chút cảm giận hỏi, không phải thần tiên sao? Cái gì cũng biết nói, nhưng vì cái gì năm kia không ngăn cản ta xuống núi?

“Ta rất muốn ngăn cản, nhưng chậm một bước, thời điểm đuổi tới Tuyết Sơn đã sụp đổ.” Kỳ thật ngày đó Nguyệt Lão tìm mình hỗ trợ sửa lại dây tơ hồng. Nguyệt Lão bình thường thích uống rượu, một lần kia uống say không còn biết gì, đem tơ hồng làm hỏng bét. Cùng Nguyệt Lão sửa lại tơ hồng thật lâu lúc trở về mới phát hiện Tuyết Sơn sụp đổ, chuyện này mình cũng có phần sai, nên mình ở trước mặt Ngọc Hoàng nói đã nghĩ ra biện pháp bù đắp lại.

“Khi đó đệ tử chẳng qua là một người bình thường, mà ngài là Thái Thượng Lão Quân, đệ tử không có năng lực dự toán, mà ngài có. Ngọc Hoàng đại đế phái ngài thủ hộ Tuyết Sơn, ngài lại sơ sẩy cương vị công tác, cuối cùng mọi chuyện đều quy cho một người bình thường cái gì không biết. Đây là phương pháp thiên đình xét xử sao?” Kiều Tuyết tự kiến huyết.

“Này..... Ta không phải đã nói nghĩ ra biện pháp bù lại sao? Hơn nữa thiên đình không có xử phạt gì người.” Thái Thượng Lão Quân bị Kiều Tuyết nói không còn đường phản bác.

“Đệ tử hy vọng cái gọi là biện pháp của ngài không liên lụy đến nhi tử của đệ tử!” Kiều Tuyết còn đang lo lắng vấn đề này. Thái Thượng Lão Quân đột nhiên đề cập Tuyết Thiên, chuyện này khẳng định có dính liếu đến Tuyết Thiên.

“Ai, không còn biện pháp, ta đã hướng Ngọc Hoàng đại đế đưa ra biện pháp cho Tuyết Thiên tiếp tục thủ hộ tại Tuyết Sơn.” Thái Thượng Lão Quân có chút xấu hổ nói.

“Người! Việc ta rời đi đã làm cho trượng phu ta bị đả kích rất lớn, chẳng lẽ người còn muốn cướp đi đứa nhỏ mà trượng phu ta yêu thương nhất sao?” Kiều Tuyết đã không còn cái gì gọi là tôn sư trọng đạo, bởi vì sự phụ nàng sẽ làm trượng phu nàng yêu nhất một lần nữa trải qua sinh ly tử biệt!

“Kiều Tuyết, người làm đệ tử của ta, hần là lấy con dân thiên hạ làm trọng, biết không?”

“Còn ta thì sao? Trượng phu của ta? Hải tử của ta? Chẳng lẽ không tính là con dân trong thiên hạ sao? Bây giờ một lần nữa cướp đi Tuyết Thiên bên người trượng phu ta, hần sẽ sống không nổi..... Sư phụ, van cầu ngài, đừng làm như vậy..... Không cần.....” Kiều Tuyết quỳ gối trên tuyết cầu Thái Thượng Lão Quân.

“Này..... ta còn đang nghĩ biện pháp. Người trước đứng lên đi.”

Kiều Tuyết vô lực đứng lên, lúc ấy Thái Thượng Lão Quân đã đi rồi, Kiều Tuyết nhìn về phía xa xa.....

Tuyết Thiên vẫn còn ở dưới hầm, tầng hầm có cánh cửa gỗ, mở ra cửa gỗ chính là một cái cầu thang, không dài lắm, trên cầu thang kia có cửa sổ hàng rào, mở ra hàng rào chính là hậu viện vương phủ. Vào mùa hè Tuyết Thiên thường xuyên ngồi ở giữa cầu thang đọc thư, cùng phụ thân luyện kiếm, nhìn theo cửa sổ hàng rào bên ngoài là có thể nhìn thấy tư thế luyện kiếm oai hùng của phụ thân. Giữa cầu thang không quá nóng, cũng không quá lạnh, ở trong này ngồi đến quá trưa.

Hôm nay, không phải phụ thân luyện kiếm, mà là phụ thân dạy Hách Lăng luyện kiếm. Tuyết Thiên cầm một quyển thư ngồi giữa cầu thang xem đã muốn nát, cửa sổ hàng rào đã được Tư Đồ Hách mở ra hoàn toàn, như vậy Tuyết Thiên có thể thấy rõ trong viện, Tuyết Thiên lật quyển thư trong tay, xem ra nên mua một bộ thư mới rồi.

“Xuất kiếm phải dùng sức, vững vàng!”

“Nhìn người, phương pháp cầm kiếm ta đã dạy người, quên rồi sao?”

“Thủ cao, vững vàng.”

“Đúng, chính là như vậy, chỉ cần nhân kiếm hợp nhất. Như vậy người sẽ biết cách xuất kiếm và thu kiếm nhanh hơn.”

” Bước chân lại nhanh một chút.....”

Tuyết Thiên theo giọng phụ thân dạy rất nhanh lại đọc xong một quyển thư, đóng thư lại, đứng lên nhìn Hách Lăng đang cố gắng tập kiếm thuật. Y còn biểu lộ vẻ hấp dẫn gây chú ý với Tuyết Thiên, Hách Lăng thật nghiêm túc, trên mặt nhìn không ra bộ dáng nghịch ngợm và cợt nhả ngày thường. Mười lăm năm, nhìn Hách Lăng lớn lên, hiện tại Hách Lăng chỉ còn kém mình nữa cái đầu, bộ dạng thành thục. Mười lăm tuổi Hách Lăng tính trẻ con trên mặt đã không còn dấu được suất khí, thật giống phụ thân.

“Nghỉ ngơi một chút đi, luyện tốt lắm.” Tư Đồ Hách thực kinh ngạc, không nghĩ tới Hách Lăng với kiếm thuật rất có thiên phú. Tư Đồ Hách vỗ vỗ bả vai Hách Lăng.

“Ha ha! Vẫn là ca ca thông minh, biết con hợp với kiếm thuật.” Hách Lăng nói xong, tầm mắt chuyển hướng về phía thân ảnh màu lam nhạt ở cửa tầng hầm.

“Không được kiêu ngạo, cố gắng học tập, không được cô phụ ca ca người một phen hảo ý.” Tư Đồ Hách biết đưa Tuyết Thiên đến trị Hách Lăng là lựa chọn sáng suốt nhất.

“Đó là đương nhiên!” Hách Lăng đầy tự tin vỗ vỗ ngực.

Tư Đồ Hách vui mừng cười cười, tiếp nhận khăn mặt hạ nhân đưa tới tùy tay ném cho Hách Lăng một cái, Hách Lăng tiếp được khăn mặt lau mồ hôi. Tư Đồ Hách một bên lau mồ hôi vừa đi đến cửa hầm.

“Phụ thân, mệt chết đi?” Tuyết Thiên tiếp nhận khăn trong tay Tư Đồ Hách thay ông lau mồ hôi.

“Tạm được, nhìn thấy Hách Lăng rốt cục tìm được thứ thích hợp với mình, dù mệt cũng cảm thấy rất đáng giá.”

Hách Lăng đứng ở trong viện thấy hai người trước cửa hầm động tác thân mật như vậy, tay cầm kiếm bất tri bất giác hung hăng siết chặt. Lập tức mạnh lắc đầu, suy nghĩ cái gì, đó là phụ thân a! Lắc lắc đầu, đi về phía hai người. Vừa mới chuẩn bị nói điều gì, hai người đối thoại làm cho Hách Lăng giật mình.

“Buổi tối hôm nay lại ngủ ở đây sao? Con cho người đun thêm chút nước ấm.” Tuyết Thiên dùng khẩu khí thực bình thường hỏi Tư Đồ Hách.

Hách Lăng đứng ở tại chỗ thất thần nửa ngày, sao lại thế này? Ca ca thường dùng ngữ khí bình thường như vậy hỏi phụ thân buổi tối có muốn ngủ cùng hắn không? Bọn họ thường xuyên ngủ cùng một chỗ sao? Rốt cuộc sao lại như thế?

“Buổi tối phải đến hoàng cung một chuyến, có khả năng khuya mới trở về, người ngủ đi.” Tư Đồ Hách cũng rất muốn ôm Tuyết Thiên ngủ, nhưng buổi tối hôm nay đại ca uy hiếp mình nói nhất định phải giúp y phê duyệt tấu chương. Lúc về thì chắc khuya mới trở lại, không muốn quấy rầy Thiên nhi nghỉ ngơi.

“Ân, phụ thân chú ý thân thể.” Tuyết Thiên lo lắng nói. Thường xuyên vì Hoàng đế phê duyệt tấu chương cho đến khuya mới về nhà, mỗi lần về nhà phụ thân đều mệt mỏi như vậy. Duy nhất có thể làm chính là ôm phụ thân, để cho ông an tâm một chút.

7. Chương 7

Hách Lăng sau khi nghe ca ca và phụ thân đối thoại xong liền không còn tâm trạng luyện kiếm, lấy cớ bụng đau ly khai hậu viện. Ca ca đã hai mươi tuổi, phụ thân còn cùng hắn ngủ? Vì sao từ lúc mình hiểu chuyện đến nay luôn ngủ một mình vốn đầu cần phụ thân, bọn họ ngủ chung một chỗ làm được gì đây? Trong đầu Hách Lăng đột nhiên dần hiện ra một hình ảnh, trên giường, ca ca thân thể quang lỏa nằm dưới thân phụ thân, thân thể bạch ngọc kia nhẹ nhàng mà ma sát cùng phụ thân. Bất chợt, Hách Lăng đột nhiên lấy lại

tinh thần, phát hiện thân thể của mình một bộ phận đã biến hóa! Hách Lăng bối rối giật nhẹ vạt áo, phát hiện mặt mình nóng lên. [...=.=!]

“Ta đây đang làm gì vậy! Vì cái gì đi tưởng tượng hình ảnh như vậy!” Hách Lăng hung hăng gõ đầu mình ngăn cản lại tưởng tượng hình ảnh không chịu nổi này, nhưng nếu trên người ca ca không phải phụ thân, mà là mình..... Phi phi phi! Không cho phép nghĩ nữa!

Hách Lăng quyết định đi tìm mẫu thân để hỏi rõ ràng.

“Nương!” Hách Lăng lỗ mãng xông vào phòng Tử Lăng.

Đang lau chùi tỳ bà Tử Lăng bị nhi tử đột nhiên chạy đến dọa sợ, lấy lại bình tĩnh.

“Đã nói mấy lần rồi, đừng có đi đứng lỗ mãng như vậy! Nhưng con vẫn không nghe lời!” Tử Lăng bắt đầu dĩ trách móc nhi tử.

“Nương, phụ thân bây giờ còn cùng ca ca ngủ chung là thật sao?” Hách Lăng trực tiếp hỏi.

“Con như thế nào biết?” Tử Lăng có chút kinh ngạc, y là làm sao biết được? Từ lúc Hách Lăng hiểu chuyện tới nay, vì không muốn Hách Lăng nháo sự, Tư Đồ Hách tự khắc chế tật đau đầu của mình, tận lực không đến phòng Tuyết Thiên. Có đôi khi bị Hách Lăng chọc đến đau đầu lợi hại, buổi tối chờ mọi người đã ngủ, Tư Đồ Hách mới có thể đến phòng Tuyết Thiên. Mùa hè thì tốt rồi, bởi vì Tuyết Thiên mùa hè sẽ đến hầm, hơn nữa lại là hậu viện, cho nên buổi tối không có người đến hậu viện. Nhưng đứa nhỏ này như thế nào biết chuyện này? Chẳng lẽ y buổi tối cũng vụng trộm chuồn ra ngoài đi chơi? Nhưng mình ở ngay cách vách, buổi tối lại không phát hiện ra một chút thanh âm?

“Nói như vậy là thật?” Hách Lăng khó có thể tin được hỏi, nếu đây là thật sự, như vậy vừa rồi hình ảnh trong đầu mình mười phần có phát sinh?

“Con đừng loạn tưởng!” Tử Lăng nghiêm khắc quát.

“Người bảo con như thế nào không loạn tưởng, con mới mười lăm, phụ thân cũng không ngủ cùng con, ca ca đã hai mươi, vì sao phụ thân còn thường xuyên ngủ với ca ca? Hai mươi tuổi, đã có thể cưới vợ sinh nhi tử đi?” Hách Lăng đột nhiên hiểu được, rốt cục hiểu được vì sao ca ca hai mươi tuổi còn chưa cưới vợ, cũng chưa thấy qua ca ca và nữ nhân nào qua lại. Nghĩ đến việc này, một trận lửa giận lan rộng khắp não. Như thế nào như vậy? Ông ấy là phụ thân a, sao lại đối với nhi tử mình làm ra loại chuyện này? [vậy sau này chú em đối với ca ca mình thế nào? =.=!!!]

“Người câm miệng! Không được nói bậy! Phụ thân ngủ cùng ca ca là vì tật đau đầu của phụ thân!” Tử Lăng thấy Hách Lăng sinh khí như vậy, nghĩ rằng y là ăn dấm chua phụ thân, nghĩ phụ thân không thích y.

“Tật đau đầu cùng ca ca có cái gì quan hệ?” Hách Lăng vừa nghe nương nói như vậy, lửa giận cũng dập tắt một nửa. Tuy rằng nương sẽ không lừa mình, nhưng phụ thân đau đầu và ca ca có quan hệ gì?

“Từ khi cha ngươi bị tật đau đầu này, uống thuốc cũng không được, nhưng là chỉ cần ở cùng ca ca con, tật đau đầu đỡ đi rất nhiều. Phụ thân bởi vì ban ngày làm việc, cho nên buổi tối mới đi tìm ca ca con. Bởi vì con nghịch ngợm gây sự, làm cho phụ thân mấy năm qua đau đầu tăng thêm không ít, có lẽ là năng lực bẩm sinh đi, chỉ cần ở cùng ca ca con ở một chỗ, đầu cha ngươi sẽ giảm bớt rất nhiều. Nương cũng vậy, chỉ cần ở cùng, nương cảm thấy cả người thoải mái, tất cả khó chịu đều biến mất, con không cảm thấy vậy sao?” Tử Lăng cười nói.

“Nào có nghiêm trọng như nương nói, đúng là cùng ca ca ở một chỗ con liền cảm thấy thực nhẹ nhàng, thực vui vẻ.” Hách Lăng có chút không tin, ca ca lợi hại như vậy? Nương đem ca ca nói cứ giống như thần tiên.

“Có lẽ là con thân thể xương cốt cường tráng đi, không có bệnh tật xấu gì để cảm nhận được năng lực chữa bệnh của Tuyết Thiên.” Tử Lăng đột nhiên có loại cảm giác Tuyết Thiên như tiên nhân.

“Phải không?” Hách Lăng giống như tự hỏi

Sau đó Hách Lăng chỉ có thể áp chế cổ ghen tuông trong lòng làm bộ như chưa hề biết chuyện này. Trước sau như một mỗi ngày luyện kiếm, mỗi ngày nhìn ca ca và phụ thân thân mật, không có chỗ phát tiết, chỉ

có thể xả giận trên cây đại thụ vô tội trong viện. Các cây đại thụ che bóng mát trong hậu viện đã bị Hách Lăng tàn phá hoàn toàn thay đổi, Tư Đồ Hách còn khích lệ nói Hách Lăng xuất kiếm rất hữu lực!

Mất thấy mùa hè trôi qua, mùa thu đến, Tuyết Thiên đã đi ra khỏi tầng hầm, trở về phòng mình. Phòng Tuyết Thiên ở phía tây, một sương phòng độc lập, bởi vì Tuyết Thiên thích thanh tĩnh, mà Hách Lăng ở đông sương phòng, cách vách phòng Tử Lăng. Tư Đồ Hách từ lúc Hách Lăng mười tuổi liền cùng Tử Lăng ở chung một phòng. Đông sương phòng và tây sương phòng cách nhau một cái đại sảnh và thư phòng, cửa đại sảnh là tiền viện, hai bên hành lang đi thông qua phía tây và phía đông, sau đại sảnh là trù phòng, và phòng của gia đình, phía sau nữa chính là hậu viện, chuồng ngựa và kho hàng nằm cách trù phòng không xa.

Mùa thu đến là thời điểm tối đáng giá, Hách Lăng cao hứng vì có thể thường xuyên ở cùng ca ca, có thể ở cùng kéo dài đến ba mùa. Hách Lăng và Tuyết Thiên đi trên đường, Tuyết Thiên muốn mua một bộ thư mới, Hách Lăng ồn ào đòi đi theo, Tuyết Thiên không còn cách nào, chỉ có thể mang y theo.

Ở trên đường, mọi người đối với hai nhi tử của Hách Vương gia bình luận khác nhau. Đại nhi tử của Hách Vương gia Tư Đồ Tuyết Thiên, so với nữ nhân còn muốn mỹ hơn, nho nhã hiểu chuyện, đọc nhiều sách vở, là một tay viết tự tốt, tri thức uyên bác, nhu thuận. Mọi người đều nói nếu hắn là nữ nhân, có khả năng toàn kinh thành cầu hôn có thể xếp thành mấy hàng, đối với đại nhi tử khen không dứt miệng.

Còn tiểu nhi tử của Hách Vương gia, tuy rằng đã mười lăm tuổi, nhưng y giống như một tên lưu manh, thường xuyên cùng mấy đứa nhỏ đánh nhau sinh sự. Bởi vì ở thường xuyên trên cột lão sư, cho nên bị Hách Vương gia đưa về nhà, mọi người chỉ cần vừa nghe đến tên Tư Đồ Hách Lăng liền liên tục lắc đầu. Mọi người rất ngạc nhiên vì sao tính cách hai huynh đệ lại khác biệt lớn như vậy. Ai cũng nói Tư Đồ Tuyết Thiên tính tình tốt bụng, dễ chịu!

Hai người đi vào hiệu sách lớn nhất kinh thành, Tuyết Thiên là khách quen nơi này, mỗi lần mua rất nhiều thư, cho nên lão bản thực thích Tuyết Thiên, nhưng hôm nay vừa nhìn thấy Hách Lăng đi theo, mày liền nhíu chặt. Nhi tử Thẩm Kiến của mình mỗi ngày không lên lớp, luôn bị tiểu tử này mang đi ra ngoài chơi. Lúc trở về giáo huấn nhi tử không được đi chơi với Tư Đồ Hách Lăng, Thẩm Kiến thế nhưng nói với mình: “Con đây là cùng nhi tử Vương gia tạo mối quan hệ! Phải biết nhận thức lâu dài, biết không?”

“Tuyết Thiên tới rồi?” Thẩm lão bản cười ha hả nghênh đón Tuyết Thiên, làm bộ như không thấy Hách Lăng phía sau.

“Ân, Thẩm lão bản, gần đây có thư tịch gì mới không?”

Tuyết Thiên và Thẩm lão bản đang nói về các bộ thư, Hách Lăng nghe cũng không hiểu. Đơn giản ở trong hiệu sách đi tới đi lui, sờ quyển này sờ quyển kia, lật trang vùn vụt, khi y cầm một quyển đặt ở trên góc giá sách, mở ra xem, Hách Lăng mặt nháy mắt đỏ. Hách Lăng nhìn quyển thư này rõ ràng là hình thư, bên trong toàn là nam nhân cùng nam nhân giao hoan!! Hách Lăng nuốt nuốt nước miếng, nhanh khép thư lại thả về chỗ cũ, như thế nào có loại thư như thế này?

“Hách Lăng, ngươi sao vậy? Không thoải mái sao?” Tuyết Thiên Tay cầm mấy quyển sách đang chuẩn bị kêu Hách Lăng rời đi. Tối gần Hách Lăng mới phát hiện mặt Hách Lăng đỏ bừng.

“Không có, thư lấy hết chưa?” Hách Lăng có chút chột dạ nói sang chuyện khác.

“Ân, đi thôi.”

Hai người từ trong tiệm đi ra tùy tiện dạo quanh, Hách Lăng trùng hợp gặp phải Thẩm Kiến và Tiểu Ma đi tới.

“Hách Lăng!” Thẩm Kiến và Tiểu Ma gọi.

“Oa, thực trùng hợp, vừa tan học sao?” Hách Lăng vui vẻ đáp lại, nhiều ngày không thấy bọn họ, từ khi đi theo phụ thân học kiếm thuật liền không đi tìm bọn họ.

“Đúng vậy.....” tầm mắt Thẩm Kiến bị đại mỹ nhân bên người Hách Lăng hấp dẫn, Thẩm Kiến thề, cho tới bây giờ chưa thấy qua người đẹp như vậy.

“Không được nhìn, hần là ca ca ta thường xuyên nói với các người Tư Đồ Tuyết Thiên.” Hách Lăng không vui vỗ đầu Thẩm Kiến, sao lại nhìn chăm chăm ca ca như vậy.

“Hần là nam?” Thẩm Kiến và Tiểu Ma cơ hồ cùng thốt ra.

“Các người hảo, thường xuyên nghe Hách Lăng nhắc đến các người.” Tuyết Thiên cười nói.

“Bộ dạng thật đẹp, thanh âm lại dễ nghe!” cái tên Tiểu Ma này là tuyệt đối hoa si, rõ ràng cả hai mắt đều biến thành trái tim, nước miếng cũng không kém chảy ra.

“Không nói nữa, lần sau sẽ tìm các người chơi.”

Hách Lăng cảm thấy nếu tiếp tục cho bọn họ nhìn ca ca, tuyệt đối sẽ ăn mất ca ca. Hách Lăng giữ chặt áo Tuyết Thiên trực tiếp lôi đi. Chỉ nghe thấy thanh âm phía sau của Thẩm Kiến và Tiểu Ma: “Nhớ đưa ca ca người theo!” Hách Lăng nghe xong lời này ở trong lòng lạnh phi phi, tái mang ca ca ta cho các người nhìn thì ta chính là ngọc tử!

“Sao không cùng bằng hữu người nói chuyện nhiều một chút? Đã lâu không gặp mặt đi?” Tuyết Thiên không rõ vì sao Hách Lăng lại vội vã kéo mình rời đi như vậy.

“Không có gì, còn nhiều cơ hội cùng bọn họ gặp mặt. Chúng ta trở về đi, bằng không sẽ không kịp cơm trưa.”

END 7.

8. Chương 8

Ngày cứ theo lẽ thường mà trôi qua, Hách Lăng buổi sáng đi theo Tuyết Thiên luyện thư pháp, buổi chiều chờ Tư Đồ Hách từ trong cung về học kiếm thuật. Tuyết Thiên an vị ở một bên đọc sách, có đôi khi Tư Đồ Hách buổi tối mới trở về, Hách Lăng sẽ dành chút thời gian sau giờ Ngọ tìm bọn Thẩm Kiến Tiểu Ma ngoạn. Hơn nữa còn bắt Thẩm Kiến đem bản thư ngày đó y lờ đăng phát hiện trong thư **** của lão cha hần trộm ra cho mình.

*thư ***: hiệu sách

Có mấy bận buổi tối, Hách Lăng trốn ở trong phòng xem quyển thư kia, thân thể khô nóng, tưởng tượng hình ảnh hai người trên quyển thư chính là mình và Tuyết Thiên. Càng liên tưởng, thân thể càng thêm xúc động, Hách Lăng cảm lòng không được lấy tay tự làm, thẳng đến lúc hoàn toàn phóng ra mới phát hiện đầu óc toàn bộ là hình dáng của Tuyết Thiên. Từ khi có tưởng tượng như vậy, Hách Lăng sợ phải nhìn thấy Tuyết Thiên, chỉ cần vừa thấy Tuyết Thiên, hình ảnh đó sẽ tự động hiện lên trong đầu. Hách Lăng nghĩ nếu ca ca biết mình mỗi ngày nghĩ hần như vậy, có thể ghét mình hay không? Càng nghĩ như vậy, Hách Lăng càng không dám nhìn Tuyết Thiên.

Kinh thành mùa đông đã đến, Tuyết Thiên chờ đợi đến ngày tuyết rơi, Tuyết Thiên thích màu trắng của bông tuyết, thích toàn bộ kinh thành được bao phủ bởi một tầng trắng xóa. Tuyết Thiên không sợ lạnh, vào mùa đông mọi người ai cũng mặc áo bông thật dày, Tuyết Thiên chỉ xuyên một cái áo choàng, chỉ một chiếc áo màu trắng, hần chưa bao giờ bị đông lạnh đến tay chân lạnh lẽo hoặc là miệng mũi đỏ bừng. Trong phòng hần không cần ấm lò, chăn cũng không cần chăn bông dày, một cái thảm mao cũng đủ để hần ngủ ấm áp. Lúc tuyết rơi, có thể dẫn Hách Lăng đi xem tuyết.

Nhưng là, trong khoảng thời gian này Hách Lăng không hề quán quít mình, hơn nữa dường như cố ý trốn tránh mình. Điều này làm cho hần có chút mất mát, có chút khó chịu.

” Phụ thân, gần đây còn đau đầu không?” Tuyết Thiên ném qua cơm chiều rồi đến tây sương phòng thăm phụ thân và nhị nương.

” Tốt hơn nhiều, nói cũng kỳ quái, từ khi học kiếm thuật Hách Lăng quả thật an phận không ít.” Tay Tư Đồ Hách đang cầm ấm lò ngồi ở ghế trên nói.

” Nói năng cũng tốt, xem ra đã hiểu chuyện không ít.” Tử Lăng ở trước gương sửa sang lại tóc.

” Ai cũng sẽ trưởng thành. Nhị nương, ngày mai con cùng người đi mua vài bộ y phục mới đi.” Tuyết Thiên phát hiện Nhị nương xuyên đến xuyên đi chỉ có hai kiện áo bông như vậy.

” Không cần, nhiều đây đã đủ. Con a, hiện tại hoa quế cao khó mua, có quen không?” Tử Lăng ôn nhu cầm tay Tuyết Thiên, đứa nhỏ này, mùa đông mặc ít, tay vẫn ấm áp như vậy.

” Không quan hệ, làm cho nhị nương lo lắng rồi. Chấn bông cần làm dày hơn không?” Tuyết Thiên biết nhị nương có bệnh thấp khớp, chỉ cần lạnh, chân của nàng sẽ đau.

” Dày, buổi tối ngủ còn xuất mồ hôi.” Tử Lăng nhẹ nhàng mà vỗ vỗ tay Tuyết Thiên, ít khi nào đứa nhỏ này lại lo lắng nhiều như vậy.

” Ra chút mồ hôi là tốt rồi, buổi tối chú ý đừng đắp* chăn.” [...e xem mẹ e là trẻ con à =.=!!]

*đắp: đắp

” Yên tâm đi, cho dù nương đắp, cha con cũng sẽ giúp ta đắp hảo.”

” Vậy là tốt rồi, con đây về phòng trước, phụ thân nhị nương sớm nghỉ ngơi.”

Lúc Tuyết Thiên chuẩn bị đi, Hách Lăng liền đẩy cửa mà vào. Hách Lăng vốn định đem hoa quế cao mua được đưa cho nương, nói nương chuyển cho ca ca, không nghĩ tới, ca ca tối hôm nay ở chỗ này. Lén lút chấp tay đưa ra phía sau.

” Con như thế nào không đổi được tật xấu này, luôn đẩy cửa xông vào!” Tử Lăng thật sự là không có biện pháp, không chịu gõ cửa mà trực tiếp vào, thật là.

Tử Lăng đem Hách Lăng đứng sững sờ ở cửa kéo vào, đóng cửa lại.

” Người đi đâu, cơm chiều cũng không về ăn.” Tư Đồ Hách nghiêm khắc hỏi, người một nhà phải cùng ăn cơm, trừ phi có chuyện quan trọng, đây là qui tắc phải tuân thủ số một của Tư Đồ Hách.

” Phụ thân, thực xin lỗi.....” Hách Lăng không nói dối, vì y mua hoa quế cao, sau giờ Ngọ chạy đến hơn mười con phố mới mua được. Định trở về nói thật cho phụ thân, phụ thân sẽ không tức giận như vậy, không nghĩ tới ca ca ở chỗ này, điều này làm cho mình khó có thể mở miệng.

” Người nha! Lần sau không được như vậy, ca ca ngày hôm qua bảo người viết tự thể nào rồi?” Tư Đồ Hách cũng thấy mình không còn cách nào.

” Viết xong rồi, ở trong phòng.” Hách Lăng gật gật đầu, nhưng tầm mắt không hề liếc Tuyết Thiên lấy một cái.

” Để ca ca đi kiểm tra. Các người trở về phòng nghỉ ngơi đi, trời cũng không còn sớm.”

” Được.” Tuyết Thiên thấy Hách Lăng lúc tiến vào phòng chỉ nhìn mình có một lần, cảm thấy có chỗ không đúng. Vì cái gì không để ý tới ta? Mình làm gì để y sinh khí? Gần đây bắt y viết tự nhiều sao? Không có a!

Chờ Tuyết Thiên ra ngoài, Hách Lăng liền vội vàng đem hoa quế cao đưa cho Tử Lăng, cũng lén lút nói Tử Lăng đừng nói cho Tuyết Thiên biết là y mua. Sau đó liền vội vàng chạy ra ngoài. Tử Lăng nhìn hoa quế cao trong tay, khóe miệng giờ lên độ cong xinh đẹp. Đứa nhỏ này, nguyên lai là đi mua hoa quế cao!

9. Chương 9

Chương này tuy ko có xoi thiet nhưng cũng có chút mỡ, mọi người ăn tạm vậy:3

Hách Lăng đi ra mới phát hiện Tuyết Thiên đang dựa người trước cửa phòng mình, Hách Lăng cũng không biết nên làm thế nào, đi lên chào hỏi? Hay là không để ý tới trực tiếp tiến vào phòng đóng cửa lại? Nếu đi lên chào hỏi thì sợ mình lại tưởng tượng chuyện lung tung, trực tiếp không để ý tới thì có thể làm ca ca thương tâm không? Ngay lúc Hách Lăng khó khăn đưa ra quyết định, Tuyết Thiên đã phá không gian xấu hổ.

” Như thế nào ngăn người?” Tuyết Thiên thấy Hách Lăng đứng ở nơi đó ngăn người hồi lâu, vốn định xem y ngăn người tới khi nào, nhưng đang là đại mùa đông đứng ở bên ngoài lâu như vậy mình thì không sao, Hách Lăng khẳng định sẽ lạnh.

” Không có gì.....” Hách Lăng gãi gãi đầu cà lăm.

” Còn không vào? Đưa tự ngươi viết cho ta xem.” Người này, khi nào thì bắt đầu thấy không được tự nhiên?

” Ân.”

Tuyết Thiên theo Hách Lăng vào phòng, Tuyết Thiên tùy tay đem cửa đóng lại, đáng lo a, tâm Hách Lăng đột nhiên nhảy dựng, hảo a, hai người đang ở chung một phòng!

” Ngươi không đốt đèn ta làm sao thấy tự ngươi viết?” Tuyết Thiên buồn bực, Hách Lăng sao lại luôn sững người a?

Hách Lăng hốt ha hốt hoảng thấp đèn, gian phòng nhất thời sáng lên, Hách Lăng ở trên bàn cầm lên vài tờ giấy Tuyên Thành đưa cho Tuyết Thiên. Một khắc Tuyết Thiên tiếp nhận tờ giấy kia, Hách Lăng cảm thấy tim mình sắp nhảy ra, liệu mạng khắc chế bản thân không được suy nghĩ bấy bả!

” Ân, thực không tồi, rất có tiến bộ, xem ra ngươi gần đây dụng công không ít.” Tuyết Thiên vừa lòng cười với Hách Lăng nói.

Tuyết Thiên cười, Hách Lăng dưới thân liền nổi lên phản ứng. Hách Lăng đầu đầy mồ hôi. [...=.=!!!! chỉ cười thôi cũng chào cờ, ta hắc tuyến]

” Ngươi làm sao vậy? Sao lại ra mồ hôi nhiều như vậy?” Tuyết Thiên tới gần Hách Lăng, phát hiện y lớn lên không ít, đến gần rồi mới phát giác y đã cao hơn mình một chút, bộ dạng thực hảo.

” Không có gì, sắc trời không còn sớm, ca ca sớm nghỉ ngơi đi.”

Hách Lăng đem Tuyết Thiên đẩy ra cửa, nếu không đi, Hách Lăng thật sự hỏng mất, khó chịu muốn chết.

” Hách Lăng!” Tuyết Thiên không rõ vì cái gì Hách Lăng lại không muốn nhìn thấy mình như vậy.

Tuyết Thiên muốn hỏi, mạnh quay người lại, tay lơ đãng nhẹ nhàng mà đảo qua thân thể Hách Lăng, Tuyết Thiên sững sốt một chút, vừa rồi là.....

” Ca ca..... Ta..... Ta không có.....” Hách Lăng đột nhiên muốn tìm cái lỗ để chui vào, tốt nhất không bị ca ca thấy. Loại chuyện này thế nhưng bị phát hiện.

” Hách Lăng, ngươi không phải đang thích cô nương nào chứ?” Tuyết Thiên nghĩ đến đây trong lòng không hiểu sao không có tư vị.

” Không! Không có!” Hách Lăng khẩn trương giãi bày phủ nhận, nếu ca ca biết người mình thích là hần, hần sẽ ghét bỏ mình, vĩnh viễn cũng không muốn nói chuyện với mình. Bởi vì thư viết tình yêu giữa nam nhân cùng nam nhân là điều cấm kỵ, hơn nữa rất nhiều người chán ghét loại tình cảm như vậy.

” Nếu không có người như thế nào lại.....” Tuyết Thiên không tin, nếu không có người trong lòng, Hách Lăng sao lại vô duyên vô cớ có phản ứng?

” Ta.....” Hách Lăng dựng thẳng bả vai, cái này làm sao để nói dối a? Lừa ca ca nói thích nữ nhân khác sao? Vạn nhất hần hỏi là nữ nhân nào? Y nhận thức nữ nhân trừ bỏ Tiểu Ma ra thì không còn ai a, tùy tiện bịa một cái tên? Vạn nhất hần nói cho phụ thân, phụ thân muốn gặp nữ nhân này thì nói sao cho phải? Còn nếu không muốn nói cho hần biết là nữ nhân nhà ai? Ca ca có thể hay không nghĩ ta không coi trọng hần?

” Là cô nương nhà ai? Nói cho ca ca.....” Tuyết Thiên thấy y cái dạng này, nói không có là giả, khẳng định là e lệ không chịu thừa nhận. Thật sự đang quen cô nương a? Hách Lăng khẳng định đối với cô nương kia tốt lắm đi? Khoảng thời gian này thường xuyên trốn tránh ta là vì đi gặp cái cô nương kia?

” Ca ca.....” Hách Lăng nhìn Tuyết Thiên, chết thì chết đi! Cho dù nói cho ca ca biết, nếu ca ca cũng không để ý tới ta, liền lấy độ dày da mặt này của ta quần chặt, tuyệt đối không thành vấn đề.

” Ân?” Tuyết Thiên nhìn Hách Lăng ánh mắt nhu tình, tuy rằng nhìn mình, nhưng trong lòng là đang nghĩ đến cô nương kia đi!

” Người ta thích là..... người a..... ca ca!” Hách Lăng cảm thấy mình như được phóng thích, rốt cục nói ra, hiện tại sống hay chết sẽ chờ ca ca lên tiếng! Ngẫm lại hẳn sẽ không chết quá khó coi đi.

” Ta?” Tuyết Thiên sững sốt nửa ngày, đột nhiên bật cười ” Đứa ngốc!” Nguyên lai là mình, bắt quá loại thích này chính là thích đi? Tựa như mình thích phụ thân vậy. Tăng đá trong lòng rốt cuộc được thả lỏng.

Hách Lăng lại ngây dại, đây là cái tình huống gì? Ca ca chẳng những không phát hỏa, còn nở nụ cười? Đây đại biểu cho cái gì? Chấp nhận rồi? Ca ca chấp nhận mình?

” Đây chỉ là đơn thuần thích, tựa như ca ca thích phụ thân, thích nhị nương giống nhau, đứa ngốc, không cần cả ngày suy nghĩ.” Thật đúng là nghĩ đến tiểu tử này thích cô nương nhà ai, nguyên lai là như vậy.

” Không không không không! Không phải như thế!” Hách Lăng sốt ruột, nguyên lai ca ca hiểu lầm ý của mình. Không phải như vậy a, mình cũng thích phụ thân, cũng thích nương a, nhưng là đối với ca ca thích cũng không phải cái loại thích đó.

” Được rồi, người sớm đi nghỉ đi.”

Tuyết Thiên xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, Hách Lăng lại một phen đem Tuyết Thiên kéo trở về, gắt gao ôm vào trong ngực. Tuyết Thiên thoáng cái không phản ứng kịp chuyện gì xảy ra.

” Ca ca, thích ca ca không giống như thích phụ thân và nương, đối với ca ca là thực thích thực thích thực thích, từ trước đến nay luôn muốn cùng người ở một chỗ, nhìn người cười, không muốn thấy người sinh khí, càng sợ hãi khi thấy rơi lệ, thậm chí có người, bảo hộ người. Cố gắng học kiếm thuật như vậy là bởi vì ca ca từng nói qua, học kiếm thuật là có thể bảo hộ người mình thích, lúc ấy tâm ý của ta chỉ có ca ca, thậm chí nghĩ bảo hộ ca ca..... Ca ca, người hiểu chưa?” Hách Lăng gắt gao ôm ca ca, lần đầu tiên mạnh mẽ ôm mang theo tâm tình như vậy, hy vọng y có thể hiểu được.

” Cùng với việc thích phụ thân có cái gì khác nhau sao? Ta cũng không muốn nhìn thấy phụ thân và nhị nương thương tâm khổ sở.” Tuyết Thiên mơ hồ cảm giác được cái gì đó, nhưng nói không được.....

” Người vẫn không hiểu!!” Hách Lăng đẩy ra bả vai ca ca rồi nắm chặt.

Hách Lăng nhìn biểu tình nghi hoặc của Tuyết Thiên, Hách Lăng cảm thấy mình sắp nổi điên, rốt cuộc nên nói như thế nào ca ca mới hiểu! Ca ca ở phương diện này sao lại trì hoãn như vậy? Hách Lăng đột nhiên bắt lấy một tay Tuyết Thiên, đem tay Tuyết Thiên đặt tại địa phương đang kêu gào không ngừng, Tuyết Thiên hiểu được đó là cái gì, Tuyết Thiên cả kinh muốn rút tay về, lại bị Hách Lăng gắt gao bắt lấy.

” Cảm giác được chưa? Chỉ cần nghĩ đến ca ca, nơi này sẽ có phản ứng rất lớn, ca ca hiểu chưa?” Hách Lăng thống khổ nói, tay ca ca chạm vào càng khó chịu hơn.

” Ta.....” Tuyết Thiên bối rối không biết nên làm gì, bàn tay cảm nhận rõ ràng địa phương đó khác thường. Nhưng Tuyết Thiên đã quên rút tay về, nếu theo lời y nói, là đệ đệ yêu mình, Hách Lăng yêu mình?

Hách Lăng mặc kệ Tuyết Thiên hiện tại đang có cái dạng tâm tình gì, nâng mặt Tuyết Thiên lên liền hôn xuống, Tuyết Thiên bị Hách Lăng từng đợt rồi từng đợt tấn công biến thành đầu óc hỗn loạn. Hắn hiện tại không nghĩ đẩy Hách Lăng ra, hẳn có thể dùng sức đẩy Hách Lăng ra sau đó xoay người rời đi, nhưng hẳn không nghĩ tới, hẳn cứ như vậy tùy ý Hách Lăng hôn, tùy ý y đem đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng mình cùng mình quần lấy.....

Ánh sáng nền trên bàn sớm đã bị tối tắt, ánh trăng theo cửa sổ tiến vào, cấp gian phòng tăng thêm một tia ái muội. Trên giường, Hách Lăng gắt gao ôm ca ca mình, càng không ngừng dùng miệng chiếm lấy đôi

môi mềm mại của ca ca. Y tựa như đã mất đi khả năng khống chế, y chỉ biết là chỉ có như vậy mình mới có thể an tâm, sẽ không cảm giác được đây chỉ là một giấc mộng.

” Ngô.....” Tuyết Thiên đã muốn bị Hách Lăng hôn đến đầu óc choáng váng, cảm giác như mất đi hồn phách, gất gao nắm lấy lưng áo Hách Lăng.

” Ca ca.....” Hách Lăng lưu luyến rời khỏi đôi môi ca ca.

” Ân.....” Tuyết Thiên mở to mắt nhìn Hách Lăng trước mắt, nhìn không rõ mặt y lắm, chỉ lơ mơ nhìn thấy đôi mắt đang tỏa sáng.

” Giúp ta..... ta thật khó chịu.....” Hách Lăng bắt lấy tay Tuyết Thiên đưa đến địa phương kia.

Tuyết Thiên khẽ run đưa tay thăm tiến vào trong y phục Hách Lăng, tay đụng phải một thứ cực nóng, Tuyết Thiên kinh hoảng muốn rút tay về, nhưng lại bị Hách Lăng bắt được.

” Ca ca, không cần trốn.” Hách Lăng nhẹ nhàng mà cắn vành tai khéo léo Tuyết Thiên.

Tuyết Thiên lại chậm rãi đưa tay hướng bên trong thăm dò, nhẹ nhàng mà cầm, mình cũng bắt đầu có phản ứng. Hai mươi năm qua, Tuyết Thiên chưa bao giờ có cảm giác như vậy, chỉ cảm thấy có chút khó chịu.

” Ân.....” Tuyết Thiên kêu một tiếng, Hách Lăng cảm nhận được lòng mình đang run.

Tuyết Thiên chính là nắm, không biết nên làm như thế nào, Hách Lăng bắt lấy tay Tuyết Thiên chậm rãi di động, Tuyết Thiên cũng chậm rãi làm theo. Hách Lăng cả người run run, loại cảm giác tê dại này làm cho Hách Lăng nhận không được lại hôn môi Tuyết Thiên, đồng thời, tay Hách Lăng cũng thâm nhập vào trong y phục Tuyết Thiên.....

” Ân!” Tuyết Thiên mị lực hô to một tiếng.

Hách Lăng buông tha môi Tuyết Thiên, chỉ vì muốn nghe được thanh âm ca ca. Tay hai người càng không ngừng chuyển động. Hách Lăng cố ý bắt chước tốc độ trên tay Tuyết Thiên, chậm rãi phát hiện tốc độ trên tay Tuyết Thiên càng lúc càng nhanh, Hách Lăng cũng theo tốc độ hần càng lúc càng nhanh. Hách Lăng tỉnh tưởng thấy vẻ mặt Tuyết Thiên, hần nhắm mắt lại, khuôn mặt xinh đẹp khẽ cau mày, cắn môi dưới, cái mũi hô hấp ngày càng nặng. Tuyết Thiên có lẽ ngay bản thân cũng không biết, hiện tại mình có năng lực dự hoặc sát thương Hách Lăng nghiêm trọng đến cỡ nào. Hách Lăng tay đẩy nhanh tốc độ.

” Ân..... A..... A ha.....” Tuyết Thiên hô to liên tục, hần sắp chịu không nổi.

” Ân!!” Hách Lăng nặng nề mà kêu một tiếng phóng ra trên tay Tuyết Thiên.

” A!” Tuyết Thiên cuối cùng dưới tiếng hô của Hách Lăng rốt cục phóng ra. Tuyết Thiên có chút thất thần, lần đầu tiên, loại cảm giác này phi thường kỳ diệu.....

Tuyết Thiên cong người run rẩy, Hách Lăng đem hần ôm vào trong lòng, hôn lấy trán hần, phát hiện trán hần đã phủ đầy mồ hôi. Nhẹ nhàng mà nhấc chân ra, nhường khí lạnh bên ngoài tiến vào ổ chăn, một trận gió lạnh làm một thân đầy mồ hôi Hách Lăng run mình một cái.

” Người sẽ sinh bệnh.” Tuyết Thiên kéo tay Hách Lăng đang mở chăn ra, quở trách nói.

” Ca ca không phải sợ nóng sao? Ta sợ ca ca không thoải mái.” Hách Lăng ôn nhu nói.

” Đứa ngốc, ta ngủ ở bên ngoài là được.” Tuyết Thiên nói xong xốc lại cái chăn bên người, giúp Hách Lăng dịch hảo góc chăn.

Hách Lăng chẳng những không cảm kích, ngược lại từ trong chăn chui ra, thỏa mãn ôm Tuyết Thiên, làm nũng nói ” Ta chỉ muốn ôm ca ca ngủ.”

Tuyết Thiên không có biện pháp, đành phải lấy áo choàng của mình và Hách Lăng đắp hồ trên người cả hai.

” Lạnh không?” Tuyết Thiên ôm Hách Lăng.

” Ca ca trên người hảo ấm, tuyệt không lạnh.” Hách Lăng nói thật, người ca ca thật sự rất ấm áp, ôm hần hoàn toàn không có một chút lạnh lẽo nào.

Tuyết Thiên sờ sờ mũi Hách Lăng xác định nó ẩm áp mới yên tâm.

” Ca ca vì sao không sợ lạnh?” Hách Lăng nghịch ngợm đưa tay vói vào trong y phục Tuyết Thiên, ở trên lưng hắn vuốt lung tung.

” Không biết, bẩm sinh đi. Phụ thân nói mẫu thân của ta cũng không sợ lạnh, có lẽ là di truyền.” Tuyết Thiên cuộn người ở trong lòng Hách Lăng nói. Lấy tay chọc chọc ngực Hách Lăng, phát hiện cứng quá, cũng đúng, gia hỏa này từ nhỏ thể chất đã tốt rồi. Hơn nữa còn có mấy tháng học kiếm thuật.

” Ca ca rất nhớ mẫu thân mình sao?”

” Ta đã không còn nhớ rõ hình dáng của nàng, ta đã sớm đem nhị nương trở thành mẹ ruột của mình.”

” Ca ca và phụ thân ngủ cùng nhau sẽ làm gì?”

” Cái gì cũng không làm, chỉ là phụ thân ôm ta ngủ, tâm sự, mấy năm nay nói nhiều nhất chính là người. Phụ thân luôn nói người làm cho ông đau đầu.”

” Nếu ta sớm biết nguyên nhân là do ta, phụ thân sẽ không thể không đến tối ôm người ngủ, ta liền không gây sự làm cho phụ thân đau đầu.”

” Người ghen sao?”

” Ân, hơn nữa thực nghiêm trọng, cây đại thụ trong hậu viện người không thấy sao?”

” Ha? Nguyên lai người chính là người phát tiết lên mấy cây đại thụ đáng thương đó! Ta còn nghĩ người thật sự luyện kiếm!”

” Ta luyện thật sự a, chỉ là không có đối tượng để phát tiết nên mới lấy cây đại thụ đó, chẳng lẽ người muốn ta phát tiết lên người phụ thân a? Về sau sẽ không.....”

” Người thực đúng là không còn biện pháp. Thời điểm người còn trong bụng nhị nương ta thường xuyên dán vào bụng người nghe động tĩnh của người. Khi đó đối với người tràn ngập chờ mong, cũng không nghĩ đến khi sinh hạ lại là một xú oa nhi nghịch ngợm!”

” Ta đúng là nghịch ngợm, nhưng ta nghe lời người nói, người thể nhưng còn nói ta xú!”

” Làm cho phụ thân và nhị nương thường xuyên nhọc lòng chính là xú oa nhi!”

” Hảo hảo hảo, về sau sẽ không.”

” Hôm nay trưa người đi đâu? Cơm chiều cũng không trở về ăn.”

” Vốn không nghĩ nói cho người, kỳ thật ta đi mua hoa quế cao, biết ca ca thích nhất hoa quế cao, trùng hợp thời tiết này rất khó mua được, cho nên chạy đi tìm toàn bộ nơi bán điểm tâm mua hoa quế cao. Trời quả thật thương ta, kết quả thật sự mua được.”

Tuyết Thiên lẳng lặng không nói chuyện, Hách Lăng phát hiện thanh âm nức nở nhẹ nhàng, Hách Lăng đem Tuyết Thiên từ trong lòng lôi ra, phát hiện Tuyết Thiên đã muốn khóc. Hách Lăng sợ nhất chính là thấy nước mắt của Tuyết Thiên, nhất thời không biết nên làm cái gì, một bên sát nước mắt một bên hồng. Đáng thương Hách Lăng sốt ruột muốn chết.

” Không ăn hoa quế cao sẽ không mất mạng!”

” Nhưng ca ca thích ăn nha!”

” Về sau không được như vậy!”

” Đã biết, người đừng khóc mọi sự sẽ đại cát! Chuyện gì đều được.”

Thấy bộ dáng Hách Lăng sốt ruột loạn gật đầu Tuyết Thiên nín khóc mỉm cười, Hách Lăng mới hoàn quá thân lại, hiểu được mình có bao nhiêu buồn cười. Tức giận một lần nữa đem Tuyết Thiên ôm vào trong lòng, cầm để trên đỉnh đầu Tuyết Thiên, kim lòng không được nở nụ cười hạnh phúc.

10. Chương 10

Hách Lăng chưa từng ngủ an ổn như vậy, buổi sáng mở to mắt, phát hiện bên cạnh mình đã không còn ai, sờ sờ vị trí bên người, hạo lạnh, chẳng lẽ đêm qua là mộng xuân? Chăn cũng đắp hạo, Hách Lăng ngửi tay của mình, cũng không có mùi gì, thật là mộng xuân a! Nhưng cái loại xúc cảm trong tay như muốn bùng nổ, cảm giác rất chân thật, thiên a! Hách Lăng bất đắc dĩ lui vào chăn trùm đầu một lần nữa hồi tưởng lại cái cảm giác ấy, thực chân thật.....

“Tỉnh rồi sao? Đi ăn điểm tâm.....” Ngoài cửa Tuyết Thiên gõ gõ nói.

Tuyết Thiên thấy nửa ngày bên trong không có thanh âm, đơn giản đẩy cửa ra đi vào. Thấy Hách Lăng chui trong ổ chăn không nhúc nhích, còn chưa tỉnh? Có phải tối hôm qua tiêu hao quá nhiều thể lực hay không.

“Hách Lăng, dậy đi, phụ thân và nhị nương chờ ngươi ăn cơm.” Tuyết Thiên ôn nhu đẩy chăn.

“Ta không thoải mái, không muốn dậy.” Hách Lăng ở trong chăn rầu rĩ nói.

“Đêm qua lạnh sao? Nói ngươi đắp chăn ngủ mà không nghe!” Tuyết Thiên bất đắc dĩ nói.

“Đêm qua?” Hách Lăng thông minh bưng tỉnh đại ngộ, vậy không phải mộng sao?

“Như thế nào? Mất trí nhớ a?” Tuyết Thiên cười trêu ngươi nói, người này mới sáng sớm nghĩ cái gì a?

“Không có! Như thế nào lại mất!” Hách Lăng từ trong chăn đi ra cười nói. Chỉ biết đó không phải mộng!

“Đưa ngọc, mau đứng lên ăn điểm tâm.” Tuyết Thiên sờ sờ cái đầu hỗn độn của Hách Lăng.

“Ca ca sáng sớm đã dậy rồi sao?” Hách Lăng kéo Tuyết Thiên ngồi ở bên giường, từ phía sau ôm lấy hân.

“Ngươi cho là người người đều giống ngươi, đồ lười!” Tuyết Thiên cười quở trách.

“Vậy là ca ca đắp chăn cho ta, dọn sạch dấu vết đêm qua?” Hách Lăng ái muội ngửi ngửi gáy Tuyết Thiên.

“Không được náo loạn, phụ thân và nhị nương đang đợi ngươi ăn đó.”

Hách Lăng dưới sự thúc giục của Tuyết Thiên rốt cục ngồi trên bàn ăn.

“Ngươi về sau mau sửa cái tật xấu ngủ lười này đi.” Tư Đồ Hách ăn trước một món điểm tâm nói với Hách Lăng.

“Đã biết, về sau khi nào ca ca rời giường thì bảo ta một tiếng.” Hách Lăng có ý tứ khác hướng về phía Tuyết Thiên nói.

“Thiên nhi không cần để ý tới Hách Lăng, về sau nương mỗi ngày rời giường sẽ gọi con.” Tư Lăng liếc mắt trừng Hách Lăng một cái.

“Không sao, mùa đông tuyết lớn, nhị nương vẫn nên nghỉ ngơi nhiều, vừa lúc mỗi sáng có thể đọc sách hân đọc thư.” Tuyết Thiên bình tĩnh nói, nếu ngày nào đó nhị nương thức dậy so với mình còn sớm hơn, như vậy chuyện mình và Hách Lăng ngủ chung sẽ bị phát hiện. Tuy rằng biết như vậy là không đúng nhưng ở cùng Hách Lăng một chỗ trong lòng rất ấm áp.

“Như vậy cũng tốt. Đúng rồi, quá vài ngày chính là sinh nhật các người, buổi chiều nói cho quản gia đưa người thêm bạc mua y phục mới đi. Nhìn xem còn có cái gì muốn mua, nói với quản gia một tiếng.” Tư Đồ Hách phát hiện tiểu tử Hách Lăng này gần đây tiến bộ không ít, này cũng phải quy công cho Thiên nhi đi, có Thiên nhi, mình quả thật thoải mái không ít.

“Phụ thân, buổi chiều con và ca ca sẽ tự đi, vừa lúc con cũng muốn chọn lễ vật cho ca ca.” Hách Lăng nói như vậy, chẳng qua là muốn cấp cho mình và ca ca có không gian hai người.

“Ân, ăn cơm xong đi tới chỗ quản gia lấy bạc. Giữa trưa ta và nhị nương không trở lại, hôm nay là sinh nhật mười tám của thái tử, nhị nương ăn cơm xong theo ta tiến cung. Thiên nhi xem chừng Hách Lăng, đừng để nó nơi nơi gây rắc rối.” Tư Đồ Hách buông đũa phân phó trước.

Ăn cơm xong, Tư Đồ Hách và Tử Lăng mang theo lễ vật ngồi trên xe ngựa tiến hoàng cung, Tuyết Thiên trở về phòng xem thư. Hách Lăng đi đến chỗ quản gia lấy bạc hơn nửa nói cho quản gia biết trưa hôm nay mình và ca ca ăn ở bên ngoài, sau đó đi tìm Tuyết Thiên.

Hách Lăng gõ cửa phòng Tuyết Thiên.

“Vào đi.” Tuyết Thiên tưởng hạ nhân tới dọn dẹp phòng, đầu cũng không nâng tiếp tục xem thư trên tay.

Hách Lăng nhẹ nhàng mà đẩy cửa ra. Thấy Tuyết Thiên cầm một quyển thư ngồi trên ghế mây cạnh cửa sổ, Hách Lăng lén lút đi đến trước mặt Tuyết Thiên, ở trên trán Tuyết Thiên hôn một cái. Tuyết Thiên giật mình kinh ngạc.

“Hách Lăng?” Tuyết Thiên ngẩng đầu thấy nguyên lai là Hách Lăng. Y khi nào thì học được cách gõ cửa?

“Ca ca một chút cũng không lạnh? Ngồi ở cạnh cửa sổ, cũng không lấy đệm choàng người.” Hách Lăng ở bên cạnh chân Tuyết Thiên ngồi xổm xuống, nâng mặt nhìn Tuyết Thiên.

“Không lạnh.....” Tuyết Thiên cười lắc đầu.

“Ca ca, bên ngoài tuyết đã bắt đầu rơi.” Hách Lăng chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

nhỏ, nếu hôm nay vẫn tiếp tục rơi, ngày mai sẽ dày lên một tầng bông tuyết. Hách Lăng thấy Tuyết Thiên nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người, đứng lên, từ phía sau ôm lấy Tuyết Thiên. Có lẽ ngày hôm qua nói cho ca ca biết là chuyện đúng đắn, bằng không hiện tại sao có thể muốn ôm ca ca liền ôm được.

“Ca ca thích Hách Lăng sao?” Hách Lăng nhẹ nhàng mà hỏi ca ca trong lòng.

“Ân.....” Tuyết Thiên gật gật đầu. Là thích, có lẽ loại thích này cùng với thích mà Hách Lăng nói ngày hôm qua là giống nhau.

“Vậy Hách Lăng buổi tối đến phòng ca ca ngủ được không?”

“Vẫn là ta đến phòng của người đi, phòng của ta không có ấm lò không có chăn bông, cửa sổ cũng luôn mở ra, người sẽ bị đông lạnh.”

“Cũng được, đúng rồi, ca ca sinh nhật muốn có lễ vật gì?”

“Ta cái gì cũng không thiếu, không cần mua.”

“Không được, trước kia hàng năm sinh nhật chúng ta đều tặng lễ vật cho nhau. Thật muốn về sau mỗi năm đều như vậy, cùng ca ca trải qua sinh nhật.”

“Ân.....” Tuyết Thiên nghĩ nghĩ, quả thật là nghĩ không ra mình muốn cái gì “Người nghĩ rồi mua đi.”

“Ca ca..... vậy lễ vật của ta, người muốn tặng cái gì?”

“Người có muốn gì không?”

“Ta có thứ đặc biệt muốn có, ca ca có thể cho ta sao?”

“Người nói đi.”

Hách Lăng lật người Tuyết Thiên lại, để cho hắn cùng mình mặt đối mặt.

“Ta muốn bản thân của ca ca.” Hách Lăng cố lấy dũng khí mới nói ra.

Tuyết Thiên sau khi hiểu được ý của hắn, mặt lập tức liền đỏ, loại sự tình này, Tuyết Thiên không biết nên làm như thế nào, có chút sợ hãi. Nhưng nghĩ đến việc cùng Hách Lăng quang lõa ôm nhau, trên mặt nhẹn không được nóng lên.

Hách Lăng đầy chờ mong nhìn Tuyết Thiên, chỉ thấy Tuyết Thiên đỏ mặt nhẹ điểm đầu, Hách Lăng hưng phấn ôm lấy Tuyết Thiên chuyển vài vòng. Khoảng thời gian ngày nhớ đêm mong kia rốt cục cũng được thực hiện.

Tuyết Thiên và Hách Lăng cùng xuống chợ đi dạo, mua rất nhiều đồ, cũng đã mệt mỏi, Hách Lăng liền kéo Tuyết Thiên đến tửu lầu ăn cơm trưa. Những thứ đã mua đều đưa cho tiểu tư mang về nhà, hai người ăn

cơm xong mới phát hiện tuyết rơi ngày càng lớn, hai người cùng nhau mở tán ô đi dạo trong kinh thành. Hách Lăng cảm thấy cùng ca ca ở chung là việc vô cùng hạnh phúc. Hai người đi dưới tán ô, vai trái dán vai phải, Hách Lăng vụng trộm nắm tay Tuyết Thiên giấu dưới áo choàng, người đi qua lại ai cũng không biết dưới tán ô này đã phát sinh chuyện gì, dưới tán ô có hai trái tim đang siết chặt vào nhau.

Mỗi buổi tối Hách Lăng ôm Tuyết Thiên đi vào giấc ngủ, buổi sáng được thanh âm ôn nhu của Tuyết Thiên gọi dậy, cùng Tuyết Thiên rời giường, cùng ca ca đọc thư, buổi chiều luyện kiếm thuật, toàn quý phủ từ trên xuống dưới đều nói tiểu thiếu gia đã thay đổi, bắt đầu hiểu chuyện, mỗi buổi tối Hách Lăng luôn cầu nguyện sinh nhật nhanh đến, bởi vì một ngày nào đó y sẽ hoàn toàn toàn toàn có được ca ca mình.

Sinh nhật rất cực đã đến, hưng phấn nhất chính là Hách Lăng, hôm nay Hách Lăng trước khi gà gáy đã rời giường. Tuyết Thiên nhạy cảm bị tiếng động rời giường của Hách Lăng đánh thức, Tuyết Thiên nhu nhu mắt buồn ngủ.

“Làm người thức giấc sao?” Hách Lăng nhìn Tuyết Thiên bộ dáng buồn ngủ mông lung, thật sự không đành lòng, nhẹ nhàng mà摸摸 môi của ca ca.

“Người sao lại thức sớm như vậy, mặt trời còn chưa lên.” Tuyết Thiên rất ngạc nhiên, bình thường là người cuối cùng rời giường hôm nay như thế nào lại thức sớm như vậy?

“Ngủ không được.....” Hách Lăng lại nằm trở về bên cạnh Tuyết Thiên. Nghĩ sáng sớm cũng không có chuyện gì làm, tiếp tục ôm Tuyết Thiên nằm trên giường.

Tuyết Thiên không để ý tới Hách Lăng, tiếp tục nhắm mắt lại ngủ, Hách Lăng đột nhiên nghĩ đến cái gì, từ dưới gối đầu dưới lấy ra một vật nhét vào tay Tuyết Thiên. Tuyết Thiên mở to mắt nhìn thứ trong tay, là khối ngọc bội màu xanh nhạt hình con thoi, quanh thân chạm trổ hoa văn, chính giữa ngọc bội có khắc một chữ ‘Thiên’, dùng dây màu lam nhạt khâu vào, khối ngọc bội này có màu sắc ôn hòa, bề mặt sáng bóng tinh tế, chữ Thiên được khắc phi thường mỹ, tốn không ít tiền đi?

“Lễ vật cho ca ca.” Hách Lăng nhìn Tuyết Thiên nói.

“Thực quý đi?” Tuyết Thiên rất thích ngọc bội này.

“Yên tâm, ta chỉ dùng tiền ta để dành mua!” Tiền tiêu vặt và tiền hôm trước lễ tết phụ thân và nương cấp đều tiêu tại cái ngọc bội này.

Tuyết Thiên siết chặt ngọc bội trong tay, lại lui vào trong lòng Hách Lăng. Hách Lăng cảm thấy mùa đông này không hề lạnh, bởi vì có ca ca ở trong lòng.....

Hoàng Thượng Tư Đồ Lạc hàng năm đều đến dự sinh nhật Tuyết Thiên và Hách Lăng, bởi vì Hoàng Thượng đặc biệt thích Tuyết Thiên, đương nhiên tên tiểu tử nghịch ngợm hay gây sự Hách Lăng Hoàng Thượng cũng thích. Trong đại sảnh dọn ra một bàn tiệc lớn, Hoàng Thượng, Tư Đồ Hách, Tử Lăng, Tuyết Thiên, Hách Lăng vừa tán gẫu vừa dùng tiệc. Tư Đồ Lạc cảm thấy như vậy mới gọi là ăn cơm, người một nhà ngồi cùng nhau, không kiêng kỵ thân phận, không có chuyện gì không nói, thực nhẹ nhàng. Hơn nữa ngồi cùng Tuyết Thiên cảm giác cả người thoải mái, áp lực kéo dài đến nay tất cả đều không cánh mà bay, thật hy vọng mỗi ngày đều đến nhà đệ đệ dùng cơm, thế này mới gọi là cảm giác gia đình.

“Nhị đệ, bốn tháng sau Tam đệ đến kinh thành, người cho y ở nhờ trong quý phủ người đi.” Tư Đồ Lạc đối Tư Đồ Hách nói. Từ khi mình đăng cơ Tam đệ liền đi phương bắc, Tứ đệ bởi vì soán ngôi bị sung quân đến biên cương, chỉ có Nhị đệ này tiếp tục phụ tá mình.

“Y sao đột nhiên chạy tới kinh thành?” Tư Đồ Hách không rõ hỏi. Tuy rằng Tam đệ không có soán ngôi hay ý tưởng tạo phản, nhưng hai mươi mấy năm, y chưa từng quay về, có khi gửi tin rằng y hết thấy mạnh khỏe. Như thế nào cách hai mươi năm đột nhiên muốn trở về? Xảy ra chuyện gì?

“Y trước đó vài ngày có gửi thư cho ta, nói bên kia đã không còn người đáng giá để y lưu luyến, cho nên muốn trở về, đang trên đường đi. Ta vẫn không rõ, Tam đệ có phải vì người đó mới đến phương Bắc?” Tư Đồ Lạc ở trước mặt Tư Đồ Hách không xưng là trẫm.

“Trở về thì trở về đi, về cũng tốt, ít nhất người cũng thêm được một đại thần đắc lực.” Tư Đồ Hách vút cho Tư Đồ Lạc một cái liếc mắt, đại ca bản thân là một Hoàng đế, nhưng từ sau khi đăng cơ một ít chuyện

hoàng cung đại sự luôn đưa mình xử lý, được rồi, Hoàng đế này có chút thoải mái.

“Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng trong thư Tam đệ nói sẽ không can thiệp vào triều chính!” Ai, người nào! Vốn tưởng rằng y đã trở lại có thể giúp mình giải quyết chút sự tình, đáng tiếc y nói trở về sẽ không can thiệp triều chính, làm người tự do! Còn muốn mình tặng cho y một cái phủ đệ, nghĩ thực mỹ đi!

“Theo y đi thôi.....” Tư Đồ Hách từ lời nói Tuyết Thiên về Hách Lăng, mới phát hiện, khi càng bắt buộc y làm chuyện gì, y lại càng phản loạn hơn, không bằng nghe Tuyết Thiên, theo y đi thôi. Cuối cùng có thể nào, cũng là chuyện của y.

Ăn cơm xong Hách Lăng chạy đi ra ngoài gặp Thẩm Kiến và Tiểu Ma, lâu lắm không tìm bọn họ, Tư Đồ Lạc cũng trở về hoàng cung. Tư Đồ Hách và Tuyết Thiên ở bên trong đại sảnh nghe Tử Lăng đàn khúc tỳ bà. Kỹ nghệ tỳ bà của Tử Lăng một chút cũng không thoái bộ.

“Phụ thân còn có huynh đệ khác?” Tuyết Thiên cho tới bây giờ chưa thấy qua, rất tò mò.

“Ân, không phải cùng một mẫu thân, Hoàng Thượng và phụ thân là cùng một mẫu thân, những người khác không phải.” Tư Đồ Hách nhàn nhã uống ngụm trà, tầm mắt nhìn Tử Lăng. Nàng một chút cũng không thay đổi.

Tuyết Thiên không nói chuyện, không muốn quấy rầy phụ thân và Nhị nương, lén lút ly khai nội sảnh trở về phòng mình. Từ trên giá sách lấy một quyển ngòi vào bên cửa sổ, tầm mắt dừng ở ngọc bội bên hông. Như có một dòng nước ấm chảy về đáy lòng, sửa sang lại tâm tình, tiếp tục xem quyển thư trên tay.

END 10.

11. Chương 11

Tuyết Thiên xem một hồi, khép sách lại, đứng lên duỗi lưng một cái, nhìn ngoài cửa sổ sắc trời không còn sớm, Hách Lăng còn chưa trở về sao? Xem ra là ngoạn quên cả về rồi, Tuyết Thiên bất đắc dĩ cười lắc đầu, thả lại sách muốn đi ra ngoài hoạt động. Đúng lúc đó, trong phòng đột nhiên xuất hiện một đạo bạch sắc chói mắt, Tuyết Thiên theo bản năng lấy tay cánh tay che khuất đôi mắt, cảm giác ánh sáng đã biến mất rồi mới chậm rãi buông tay, Tuyết Thiên nhìn người trước mắt, cho rằng mình nhất định là xuất hiện ảo giác, một vị bạch phát lão giả, mi trắng, râu trắng, một thân đạo bào, trong tay còn cầm phát trần, thân thể ông tản ra một vàng sáng màu trắng, Tuyết Thiên cảm thấy có phải mình bị hoa mắt hay không?

” Người là..... ai?” Tuyết Thiên nhất thời thấy đầu óc mình trống rỗng, bỗng dưng xuất hiện một lão nhân, là thần tiên sao?

” Ta là Thái Thượng Lão Quân.” Thái Thượng Lão Quân nhìn Tuyết Thiên, thật sự cùng Kiều Tuyết rất giống nhau.

” Cái gì?” Nếu Tuyết Thiên nghe không lầm chứ, Thái Thượng Lão Quân chính là lão giả ở trên thiên đình luyện chế tiên đan kia sao? Sao có thể được! Nhất định là đang nằm mơ, đang nằm mơ!

” Tuyết Thiên, mẫu thân Kiều Tuyết của ngươi vốn là thủ hộ thần Bách Linh Tuyết Sơn, bởi vì hai mươi mốt năm trước ly khai Tuyết Sơn mà làm cho Tuyết Sơn sụp đổ, sinh linh trên Bách Linh Tuyết Sơn đồ tán, phụ mẫu Kiều Tuyết cũng táng thân nơi Tuyết Sơn, hiện tại ngươi đã hai mươi tuổi, cho nên hiện tại chức trách của ngươi chính là trở về Tuyết Sơn cứu vớt hàng nghìn sinh mệnh Tuyết Sơn!” Thái Thượng Lão Quân nói đến êm tai, lần này gạt Kiều Tuyết tìm đến Tuyết Thiên là sợ Kiều Tuyết quá mức thương tâm.

“Ngài nói đùa đi?” Tuyết Thiên hoàn toàn chưa tiếp thu được tình huống hiện tại, chuyện này đến quá bất ngờ, thậm chí Tuyết Thiên còn chưa hiểu đây vốn dĩ không phải mộng.

” Không có, hiện tại ta cũng đã giải thích, mời ngươi theo ta hồi Tuyết Sơn.”

” Đợi một chút!” Tuyết Thiên lấy lại tinh thần, ở trên cánh tay mình hung hăng nhéo một phen, đau quá! Đây không phải mộng! Là thật!

Tuyết Thiên tỉnh táo lại hỏi ” Bách Linh Tuyết Sơn sinh linh đồ thân ta đã nghe, nhưng ta là một phạm nhân, làm sao cứu vớt hàng nghìn sinh mệnh của Tuyết Sơn?”

” Bản thân ngươi chính là thủ hộ Bách Linh, kỳ thật ta cũng không nghĩ tới sau khi ngươi sinh ra liền có năng lực làm cho vạn vật sống lại, chỉ cần ngươi hồi Tuyết Sơn, tiếp tục thủ hộ Tuyết Sơn, như vậy sinh mệnh Tuyết Sơn sẽ chậm rãi sống lại!” Tuyết Sơn sụp đổ một lần, vốn tưởng rằng Bách Linh Tuyết Sơn không thể cứu vãn, nhưng phát hiện lúc Tuyết Thiên sinh ra mang theo một loại năng lực đặc biệt, loại này năng lực này có thể làm cho người ta vui vẻ thoải mái, làm cho vạn vật sống lại, chỉ là cần thời gian rất dài.

Tuyết Thiên cẩn thận suy nghĩ vì sao mình có thể giúp phụ thân giảm bớt đau đầu, nhị nương ở cùng mình thì chân cũng không đau, nguyên lai là như vậy.

” Cần thời gian rất lâu sao?” Tuyết Thiên hỏi, buổi tối còn muốn bồi người nhà ăn cơm chiều.

” Thủ hộ..... vĩnh viễn.....”

” Cái gì?!” Tuyết Thiên quả thực không thể tin được lỗ tai mình, nếu hiện tại đi Bách Linh Tuyết Sơn liền vĩnh viễn không thể về, sẽ không được thấy phụ thân và nhị nương, còn có Hách Lăng, không thể! Bọn họ sẽ điên mất, còn có lẽ vật sinh thần mười lăm tuổi của Hách Lăng ta còn chưa cho hắn! Ta không thể ly khai! Không được!!

” Có thể đi rồi sao?” Thái Thượng Lão Quân hỏi.

” Không được! Ta không thể cứ đi như vậy, ta không thể đi theo ông, người nhà của ta làm sao bây giờ?”

Thái Thượng Lão Quân cảm thấy chỉ có thể mạnh mẽ đưa hắn đi, Tuyết Thiên từng bước một lui về phía sau, Thái Thượng Lão Quân từng bước một tới gần, lưng Tuyết Thiên đụng vào giá sách, giá sách bị đánh ngã, sách rơi đầy trên mặt đất, cái tượng gỗ điêu khắc kia cũng lăn đến cửa.

Quản gia đang đốc thúc gia đình quét tước hành lang nghe thấy tây sương phòng truyền đến một tiếng vang thật lớn, nghĩ xảy ra chuyện gì, nhanh cho người người đi thông tri Vương gia và phu nhân, còn mình liền chạy nhanh chạy tới cửa tây sương phòng.

” Thiếu gia! Ngươi không sao chứ?” Quản gia gõ gõ cửa lớn tiếng hỏi.

Tuyết Thiên như tím được khúc gỗ cứu mạng, đối ngoài cửa hô ” Quản gia! Cứu ta!”

Quản gia nghe được thanh âm cầu cứu của thiếu gia, phá cửa vào, thấy có một bạch lão giả kỳ quái đứng đối diện thiếu gia, thiếu gia đứng ở góc tường, giá sách ngã trên mặt đất, sách rơi rải rác quanh chân thiếu gia, lúc này trong mắt thiếu gia tràn đầy khủng hoảng.

” Ngươi là ai?” Quản gia đối lão giả quát. Mặc kệ bộ dạng mặt mũi người cỡ nào hiền lành, có thể làm cho thiếu gia sợ hãi như vậy thì tuyệt đối không phải người lương thiện!

Thái Thượng Lão Quân không để ý đến quản gia, tiếp tục hỏi Tuyết Thiên ” Hải tử, theo ta đi đi, chẳng lẽ ngươi không muốn cứu vớt hàng nghìn sinh mệnh của Tuyết Sơn sao?”

” Không muốn! Đã chết chính là chết, số mệnh đã được định sẵn không phải sao? Ta đi theo ông, ai tới cứu vớt người nhà của ta?” Tuyết Thiên cơ hồ là rống lên, từ lúc hắn sinh ra tới nay chưa từng lớn tiếng như vậy! Hắn gần như bị bức điên!

Thái Thượng Lão Quân phát hiện tính cách đứa nhỏ này cùng Kiều Tuyết rất giống nhau a!

” Ta không biết ngươi vào bằng cách nào, mời ngươi lập tức đi ra ngoài, bằng không đừng trách ta không khách khí.” Quản gia lần đầu tiên thấy đại thiếu gia trở thành cái dạng này. Có thể tưởng tượng ra lão giả này đối với thiếu gia có bao nhiêu lực uy hiếp.

Thái Thượng Lão Quân nhẹ nhàng vung tay lên, một đạo sáng bạch quang bao phủ cả căn phòng, quản gia bị bắn ra ngoài cửa, quản gia muốn tiến vào phòng lại thì phát hiện căn bản không thể lướt qua đạo bạch quang này.

Tư Đồ Hách và Tử Lăng nghe hạ nhân bẩm báo Tuyết Thiên xảy ra chuyện, liền lập tức chạy đến phòng Tuyết Thiên, cả phòng bị một đạo ánh sáng bao phủ, Tư Đồ Hách và Tử Lăng đều có loại dự cảm không hay, Tư Đồ Hách và Tử Lăng đuổi tới cửa phòng nhìn thoáng qua quần gia, lại nhìn bên trong phòng, bên trong như thế nào có một lão nhân xa lạ? Nhìn nhìn Tuyết Thiên, đứng ở góc tường lạnh run. Tư Đồ Hách thấy bộ dáng này của Tuyết Thiên quả thực tâm tan nát, đến bây giờ chưa hề thấy nhi tử mình sợ hãi thành bộ dạng kia, mình cũng không nở sinh khí với Tuyết Thiên, lão nhân này rốt cuộc đối Tuyết Thiên làm cái gì! Tư Đồ Hách muốn vào trong phòng trực tiếp đem lão nhân kia đuổi ra! Nhưng ông phát hiện có một bức tường trong suốt ngăn chặn ngoài cửa, căn bản không thể xuyên qua, là do đạo ánh sáng đó sao?

” Thiên nhi!” Tư Đồ Hách lo lắng gọi Tuyết Thiên một tiếng.

” Phụ thân..... nhi nương.....” Thấy phụ thân và nhi nương, Tuyết Thiên rốt cuộc không thể khống chế bản thân, thất thanh khóc ra. Không muốn, đừng bắt ta rời bỏ phụ thân và nhi nương!!! Hách Lăng! Người ở đâu! Ta muốn gặp người, rất muốn rất muốn! Người mau trở về.

” Thiên nhi! Rốt cuộc sao lại thế này a? Vương gia! Ngài nhanh nghĩ biện pháp a!” Tử Lăng cũng sụt sùi khóc lên, thấy bộ dáng này của Tuyết Thiên, Tử Lăng hận không thể đánh vỡ bức tường trong suốt này.

” Người rốt cuộc là ai? Rốt cuộc đối Thiên nhi làm cái gì?” Tư Đồ Hách phần nộ hướng về phía lão nhân quát.

” Người chính là phu quân của đệ tử ta, Kiều Tuyết?” Thái Thượng Lão Quân hỏi hận vì sao không sớm mang Tuyết Thiên đi, hiện tại phụ mẫu Tuyết Thiên đã tới. Bất quá cũng tốt, nhân cơ hội này đem sự tình nói rõ ràng đi.

” Tuyết Nhi?” Tư Đồ Hách cơn giận tiêu tan hơn phân nửa, nghe ý tứ của lão nhân này tức là Tuyết Nhi chưa chết? Không có khả năng, chính mắt mình thấy thân thể Kiều Tuyết không còn hơi ấm, lúc đó trái tim Kiều Tuyết không còn đập.

“Người đã đến thì ta sẽ nói rõ ràng, Kiều Tuyết vốn là Bách Linh Tuyết Sơn thủ hộ thần, bởi vì hai mươi một năm trước ly khai Tuyết Sơn mà làm cho Tuyết Sơn sụp đổ, sinh linh Tuyết Sơn đồ thần, hiện tại biện pháp duy nhất có thể cứu sống Tuyết Sơn chính là Tuyết Thiên phải trở lại Tuyết Sơn, vĩnh viễn thủ hộ Tuyết Sơn, chỉ có vậy mới cứu sống hàng nghìn sinh mệnh Tuyết Sơn, Vương gia hãy đáp ứng đi.” Thái Thượng Lão Quân đột nhiên cảm thấy mình như người xấu, chia rẽ một gia đình hạnh phúc, nhưng là, Bách Linh Tuyết Sơn phải trở về hình dáng trước kia. Bằng không Ngọc Đế sẽ đem Kiều Tuyết nhốt vào Địa Ngục, còn mình thì đi quét phân ngựa!

Tư Đồ Hách nhớ tới lời nói đêm tân hôn của Kiều Tuyết, nàng nói ngày sinh nhật mười bảy tuổi là lần đầu tiên hạ Tuyết Sơn, kết quả lúc trở về Tuyết Sơn đã sụp đổ, chẳng lẽ những lời lão nhân này nói đều là sự thật? Nếu là thật, như vậy hắn sẽ vĩnh viễn mang Tuyết Thiên đi.

“Không! Ta không đáp ứng! Người không thể mang Tuyết Thiên đi!” Tư Đồ Hách ngữ khí tràn ngập uy hiếp và cảnh cáo.

“Này không phải do người, đây là Ngọc đế chỉ lệnh.”

Thái Thượng Lão Quân nói xong vẫy phát trần một cái, một đạo bạch quang hướng Tuyết Thiên bay tới.

“Không cần!” Tuyết Thiên vừa nói xong chữ cuối cùng theo ánh sáng hư không đó tiêu thất!

“Thiên nhi a! Thiên nhi!” Tử Lăng tê tâm liệt phế tận mắt thấy Tuyết Thiên biến mất, loại cảm giác này tựa như trong lòng có rất nhiều vết đao.

“Người tên súc sinh này!” Tư Đồ Hách thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ, Tư Đồ Hách nhìn nước mắt sắp rơi xuống cảm tức nhìn căn phòng mà lão giả đó từng đứng.

“Vương gia thỉnh không cần quá mức thương tâm, con của người không phải chết, mà là đi hoàn thành chức trách hắn.”

Thái Thượng Lão Quân nói xong cũng biến mất, ánh sáng bao phủ tây sương phòng cũng đã biến mất, quần gia đã muốn đại ra, Tư Đồ Hách đứng tại chỗ nhìn căn phòng trống trơn, không hề biết mình đã rơi lệ đầy mặt. Không rõ vì cái gì một lần lại một lần từ bên người mình cướp đi những người quan trọng nhất, là

trời đang trừng phạt ta sao? Ta Tư Đồ Hách chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý, vì sao phải chịu tội này!

Hách Lăng cao hứng tạm biệt Thẩm Kiến và Tiểu Ma, huyết sáo về nhà, trong lòng nghĩ đến thân hình trắng nõn của ca ca, Hách Lăng phát hiện bản thân đã kiềm chế không được, nhanh thả cước bộ về nhà. [này thì ham chơi, ham muốn thế sao ko về sớm đi ==!!]

Vào đại môn, Hách Lăng phát hiện quý phủ một mảnh không khí trầm lặng, đại sảnh không ai, mọi người đi đâu? Bỗng nhiên một loại dự cảm bất an nảy sinh trong lòng, Hách Lăng đi vào nội sảnh, cũng không có người, sao lại thế này? Hách Lăng xuyên qua hành lang đi tới đông sương phòng, thấy tất cả hạ nhân đều tập trung ở trước cửa phòng phụ thân và nương, xảy ra chuyện gì? Lý trí nói cho Hách Lăng biết nhất định đã xảy ra chuyện! Nhắm phía phòng phụ thân, đẩy đám người ra đẩy cửa bước vào, trước mắt hết thấy làm cho mình không phản ứng được là chuyện gì xảy ra. Phụ thân nằm ở trên giường không nhúc nhích, nương ngồi ở bên giường không ngừng khóc, một lang trung đang bắt mạch cho phụ thân, mình mới đi ra ngoài hai canh giờ, trong nhà rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Ca ca đâu? Vì sao không thấy ca ca? Hách Lăng tâm càng phát bất an.

Giữ chặt quần gia ngoài cửa lo lắng hỏi ” Xảy ra chuyện gì?”

Quần gia lau nước mắt lắc đầu không nói lời nào, ông không biết mở lời như thế nào.

” Ca ca đâu?” Thấy quần gia không nói lời nào, Hách Lăng càng sốt ruột, loại tình huống không thấy ca ca, rất có khả năng là..... Ca ca đã xảy ra chuyện?

” Đại thiếu gia hần..... hần..... Ô ô.” Quần gia nhớ đến đại thiếu gia hòa ái dễ gần liền khóc không thành tiếng. Đó là thiếu gia mà mình nhìn từ nhỏ lớn lên a, tựa như hài tử của mình. Bộ dáng làm nũng của thiếu gia với mình trước đây như hiện ra trước mắt.

” Ca ca hần làm sao vậy! Người nói a!” Hách Lăng núm lấy quát tháo quần gia! Hần không nói ta sẽ giết hần!

” Hảo hảo một người! Nói đi là đi..... Ô ô!” Quần gia càng nói càng thương tâm.

” Cái gì?” Hách Lăng đột nhiên buông ra bàn tay núm lấy quần gia. Đầu óc trống rỗng, cái gì là ‘ hảo hảo một người, nói đi là đi’?

Hách Lăng hai chân phát run, đẩy đám người chạy ra, nhắm phía tây sương phòng chạy đến, trong đầu thực hỗn loạn, cảm giác như hô hấp sắp ngừng lại, Hách Lăng liều mạng chạy, miệng không ngừng niệm ” Ca ca, ca ca.....” Chạy đến cửa tây sương phòng, trừ bỏ giá sách ngã xuống và một mảnh sách hỗn độn hết thấy đều nguyên dạng. Bất động là ca ca yên tĩnh như một bức tượng không có ở đây, Hách Lăng cỡ nào hy vọng ca ca vẫn đang ở nơi này lặng lẽ đọc sách. Hách Lăng lấy lại tinh thần, lại chạy về đông sương phòng. Lang trung đã ly khai. Phụ thân vẫn nằm ở nơi đó không nhúc nhích, thấy ***g ngực phụ thân còn phập phồng trong lòng được một tia an ủi.

” Nương! Ta muốn gặp ca ca!” Hách Lăng bùm một cái quỳ gối trước mặt mẫu thân.

” Không thấy được, về sau sẽ không được nhìn thấy Thiên nhi..... vì sao..... ô ô..... Thiên nhi của ta a!” Tử Lăng ôm cổ Hách Lăng khóc không thành tiếng.

Hách Lăng cảm thấy bản thân hoàn toàn hồng mắt, nghe mẫu thân đem toàn bộ sự tình nói qua một lần, Hách Lăng không có cách nào chấp nhận chuyện này là thật, trước kia luôn nghĩ ca ca có phải là thần tiên hay không, hiện tại ý tưởng của y đã được nghiệm chứng. Hách Lăng lại vô cùng hối hận trước kia đem ca ca biến thành thần tiên, không nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy. Ca ca đi rồi, cứ như vậy mà đi, quà sinh nhật còn chưa cấp cho mình, ca ca đâu rồi? [...lúc này e còn nghĩ tới quà sinh nhật sao *đổ mồ hôi*]

Buổi tối, Hách Lăng và Tử Lăng vẫn canh giữ bên người Tư Đồ Hách hôn mê bất tỉnh, Tử Lăng khóc sưng hai mắt, Hách Lăng như đã đánh mất hồn phách ngồi ở mép bàn, nhìn ánh nến trên bàn đại ra.

” Tử Lăng.....” Tư Đồ Hách suy yếu gọi Tử Lăng.

” Vương gia, ta đây, ta ở trong này.” Tử Lăng đau lòng cầm tay Tư Đồ Hách.

” Thiên nhi đã trở lại chưa? Ta nghe được hần gọi ta phụ thân.....” Tư Đồ Hách cười hỏi Tử Lăng bên cạnh. Tử Lăng vừa mới lau khô nước mắt nghe Tư Đồ Hách nói lời này lại tuôn ra. Tử Lăng khóc lắc đầu. Tư Đồ Hách tuyệt vọng nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt chảy ra.

END 11.

12. Chương 12

” Phụ thân! Nương!” Hách Lăng đột nhiên đứng lên, giống như hạ được quyết tâm nói ” Nếu lão nhân kia nói ca ca chưa chết, vậy thì ta đi tìm ca ca về!”

Tư Đồ Hách lập tức mở to mắt, đúng! Nếu Thiên nhi chưa chết thì nhất định còn đâu đó trên cõi đời này, ông ta có thể mang Thiên nhi đi, chúng ta vì cái gì không thể mang Thiên nhi về?

Tư Đồ Hách, Tử Lăng và Hách Lăng vây quanh cái bàn thảo luận trước như thế nào đem Tuyết Thiên tìm trở về. Tư Đồ Hách nhớ rõ lão nhân kia nói đến ngọn núi Bách Linh Tuyết Sơn gì đó, Kiều Tuyết cũng từng nói qua nàng sinh ra ở phương bắc gần một tiểu trấn, nhưng là tiểu trấn nào thì Kiều Tuyết không nói, phương bắc lớn như vậy, Tuyết Sơn* cũng không chỉ một cái.

*Tuyết Sơn: ý ở đây là nhiều ngọn núi phủ đầy tuyết

” Nhưng Bách Linh Tuyết Sơn lại chỉ có một!” Hách Lăng nhíu mày nói.

Đúng vậy, Bách Linh Tuyết Sơn chỉ có một, lão nhân kia lưu tâm đến Tuyết Sơn đó như vậy, Tuyết Sơn sụp đổ là chuyện thông thường, lão nhân và Ngọc Đế lưu ý đến tòa Tuyết Sơn nào, thì tòa Tuyết Sơn đó nhất định là Bách Linh Tuyết Sơn.

Tư Đồ Hách nói với Tư Đồ Lạc muốn đi tìm Tuyết Thiên cho nên tìm y hỗ trợ đi thăm dò Bách Linh Tuyết Sơn, Tư Đồ Lạc vừa nghe nói là tìm Tuyết Thiên, không nói hai lời phái rất nhiều người đến các địa phương phương bắc tra xét. Tra xét tốn không ít thời gian, bởi vì từ kinh thành đến phương bắc ngồi xe ngựa nhanh nhất cũng mất nửa năm, trong khoảng thời gian này Hách Vương Phủ từ trên xuống dưới đều mong ngóng.

Trên đỉnh núi Bách Linh Tuyết Sơn, một gian nhà gỗ đơn sơ, xung quanh nhà gỗ bao phủ một tầng bạch quang trong suốt, lúc ẩn lúc hiện. Bên trong nhà gỗ Tuyết Thiên ngồi ở bên giường, Kiều Tuyết ngồi bên cạnh, Tuyết Thiên dựa đầu vào vai Kiều Tuyết.

” Nương, ta nhớ phụ thân và nhị nương, càng nhớ Hách Lăng.” Tuyết Thiên đến đây đã được ba tháng, hần không thể đi qua đạo quang kia, nhưng Kiều Tuyết lại có thể. Thanh âm Tuyết Thiên nghẹn ngào nói với Kiều Tuyết. Từ khi đến đây, Kiều Tuyết mỗi ngày đều mang cho hần một ít thực vật và đồ dùng hằng ngày. Một khắc khi Tuyết Thiên nhìn thấy Kiều Tuyết, Tuyết Thiên liền nhận ra đó là chính là mẹ ruột của mình, Tuyết Thiên phát hiện mình và nương bộ dạng cơ hồ khá giống nhau. Mẫu thân hảo ôn nhu, thật tốt.

” Nương thật xin lỗi con, hài tử của ta, nếu ta không rời khỏi Tuyết Sơn, sẽ không xuất hiện chuyện tình như bây giờ.” Kiều Tuyết ôn nhu vuốt ve đầu Tuyết Thiên. Thời điểm vừa nhìn thấy Tuyết Thiên, bản thân cũng rất kinh ngạc, không thể tưởng tượng được hài tử của mình lại giống mình đến thế.

” Nương..... ta muốn về nhà.” Tuyết Thiên khóc nói, bàn tay gắt gao nắm lấy ngọc bội.

” Hài tử của ta.....” Kiều Tuyết thanh âm nghẹn ngào. Vì sao muốn Tuyết Thiên ở lại tòa Tuyết Sơn này, vì sao hài tử của ta phải gánh tội! Ta nhất định phải nghĩ biện pháp để hài tử rời khỏi nơi này!

Bốn tháng trôi qua, Hách Vương Phủ không khí trầm lắng như trước, người ở kinh thành không biết Tuyết Thiên đi nơi nào, chỉ biết đại thiếu gia của Hách Vương gia bị người cướp đi, có người nói là do hái hoa tặc đem Tư Đồ Tuyết Thiên bắt đi, có người nói đại thiếu gia kia căn bản là không phải người, là yêu tinh, khẳng định là biến thành hình người không được nữa cho nên đào tẩu. Cũng có người nói Tư Đồ Tuyết

Thiên mắc quái bệnh đã chết, bằng không vì sao từ mùa hè cho đến bây giờ chưa thấy hắc xuất môn, mùa đông Tuyết Thiên cũng mặc ít như vậy.

Hôm nay Vương phủ có khách, Tam đệ của Tư Đồ Hách – Tư Đồ Kính Phi, Tư Đồ Kính Phi thấy nhị ca mình câu đầu tiên nói chính là ” Nhị ca người như thế nào lại già đi nhiều vậy!” Tư Đồ Hách không đáp lại, bởi vì Tuyết Thiên rời đi đối với mình dả kích rất lớn, bốn tháng qua bản thân già đi không ít.

” Đây là tẩu tử? Thật sự rất xinh đẹp.” Tư Đồ Kính Phi nhìn Tử Lăng cười tán thưởng. Nghe đại ca nói nhị ca trước kia cưới được một Thiên Tiên Nữ Tử xinh đẹp, đáng tiếc còn chưa được nhìn thấy đã ly khai, không nghĩ tới vị tẩu tử này cũng là rất được a. Thật không rõ phúc khí của nhị ca từ đâu tới, đại ca còn nói đại nhị tử Tuyết Thiên của nhị ca chính là phu nhân đầu tiên chuyển thế.

” Kính Vương gia.” Tử Lăng thở dài hành lễ. Tam Vương gia và Vương gia bộ dạng tuyệt không giống, nhưng khí chất cùng Vương gia lại rất giống, cũng khí phách anh tuấn như vậy.

” Không cần đa lễ, đúng rồi, hai đứa cháu của ta đâu?” Tư Đồ Kính Phi khẩn cấp muốn nhìn đứa cháu chuyển thế kia a.

” Quần gia, người đi gọi Hách Lăng tới.” Tư Đồ Hách giúp Tử Lăng ngồi, Tử Lăng lại hoài thai đã được ba tháng, tuy rằng bụng còn chưa lớn nhưng vẫn nên cẩn thận, không nên cử động nhiều ảnh hưởng đến thai khí.

Quần gia hạ thấp người đáp ứng liền đi ra ngoài.

” Ân? Sao vậy, Tuyết Thiên không có ở đây sao?” Tư Đồ Kính Phi nghe nhị ca cho quần gia gọi có một mình Hách Lăng tới có chút nghi hoặc, Tuyết Thiên đi ra ngoài? Đại ca nói Tuyết Thiên thường không xuất môn a, hơn nữa mùa hè lại nóng bức như vậy. Lại nói tiếp, mùa hè ở kinh thành thật sự là nóng chết người, vẫn là phương bắc hảo, có một tòa tuyết vĩnh viễn không tan – Tuyết Sơn.

” Ân.” Tư Đồ Hách gật gật đầu. Trong lòng đau nói không nên lời, tên Tam đệ chết tiết này, khi nào đến kinh thành không đến, cố tình chọn lúc sau đến, hơn nữa vừa đến liền hỏi Tuyết Thiên.

” Không sao, dù sao ta cũng muốn ở quý phủ của người một thời gian.” Tư Đồ Kính Phi nói, hôm nay không thấy được, một tháng một ngày nào đó có thể thấy.

” Phụ thân.....” Hách Lăng đi vào đại sảnh. Ý hiện tại trên mặt không còn bộ dáng nghịch ngợm ngày xưa, thường xuyên cau mày. Từ hôm Tuyết Thiên rời khỏi, cuộc sống của Hách Lăng trừ bỏ việc luyện kiếm chính là đọc sách viết tự, hoặc là ở trong phòng vẽ tranh, hoặc là tiêu tốn cả một buổi sáng ngồi ở trong phòng Tuyết Thiên ngắm người. Tư Đồ Hách và Tử Lăng thấy Hách Lăng như vậy cũng thực lo lắng.

” Gọi Tam hoàng thúc.” Tư Đồ Hách chỉ chỉ Tư Đồ Kính Phi bên người. Kính Phi a, người trăm ngàn lần đừng ở trước mặt Hách Lăng nhắc tới Tuyết Thiên a. Lần trước bởi vì quần gia ở trước mặt Hách Lăng nhắc tên Tuyết Thiên, Hách Lăng nóng nảy quá độ thiếu chút nữa mượn kiếm lộng thương quần gia, may mắn mình kịp thời ngăn cản. [ca ca e mà cứ như nhắc đến kẻ thù hay gì mà nổi nóng thế =.=]

” Tam hoàng thúc.” Hách Lăng nhìn Tam Hoàng thúc trước mắt, làn da ngăm đen cũng không làm mất đi suất khí, sao lại có cảm giác y giống như mình trước kia luôn cợt nhả!

” Không nghĩ tới tiểu chất* này cũng tuấn tú a, ha ha! Nhị ca người thực sự có phúc.” Tư Đồ Kính Phi ôm bả vai Hách Lăng cười ha ha.

*tiểu chất: cháu

Tư Đồ Kính Phi được an bài ở khách phòng đối diện Tây sương phòng, Tư Đồ Kính Phi cảm thấy nhàm chán liền đi ra xung quanh lác lác, phát hiện cửa Tây sương phòng đang mở, Tư Đồ Kính Phi đi qua, thấy Hách Lăng ngồi ở trong phòng cạnh cửa sổ xem sách. Là phòng Hách Lăng a.

” Hách Lăng đang xem sách?” Tư Đồ Kính Phi đi vào gian phòng nói, phòng này bố trí không sai, nhiều nhất chính là giá sách và sách, xem ra Hách Lăng thực thích đọc sách.

Hách Lăng khép lại sách, thả lại trên giá sách nói” Ân, Tam hoàng thúc có chuyện gì?”

” Không có, chỉ là đi dạo xung quanh.”

Tư Đồ Kính Phi phát hiện Hách Lăng không dễ dàng ở chung a, bộ dáng luôn lạnh như băng, đại ca có phải gạt người hay không a, nói cái gì mà Hách Lăng tùy tiện, cột nhả cùng mình rất giống nhau, hiện tại xem ra đại ca thật sự gạt người! Tư Đồ Kính Phi nhìn xung quanh căn phòng, trên giường ngay ngắn chỉnh tề tựa như thật lâu không có người ngủ qua, trên giường đặt một tấm thảm. Không thể nào? Mùa hè nóng như vậy còn dùng cái này? Sẽ không nóng chết a? Cuối cùng, tầm mắt Tư Đồ Kính Phi dừng ở một bức họa trên vách tường, trên bức họa kia vẽ một người, hắc hắc lẳng lặng ngồi một chỗ xem sách trên tay, trên người mặc một trường sam dài, hắc ngồi cạnh cửa sổ bên ngoài bông tuyết đang rơi..... Tư Đồ Kính Phi nhìn kỹ gương mặt người kia, khuôn mặt kia!!!!

” Đây là..... ai vẽ?” Tư Đồ Kính Phi thu hồi biểu tình cột nhả, thật sự nghiêm túc chỉ vào bức tranh kia hỏi Hách Lăng.

” Ta vẽ.....” Hách Lăng xoa xoa tượng gỗ điêu khắc trên tay bình thản trả lời.

” Tiểu chất nhi có thể nói cho ta biết là vẽ ai không?” Tư Đồ Kính Phi tiếp tục hỏi, không rõ vì sao người trong tranh cùng người mình ngày nhớ đêm mong giống nhau như đúc? Bức tranh này rốt cuộc là ai?

” Ca ca ta, Tư Đồ Tuyết Thiên.....” Hách Lăng cầm vật trong tay để lên giá sách.

Tuyết Thiên? Đại ca nói Tuyết Thiên cùng thê tử đã qua đời của nhị ca giống nhau như đúc, nhưng nàng mười sáu năm trước đã qua đời, như vậy người năm đó mình nhìn thấy là ai? Chẳng lẽ người kia thật sự như mình nghĩ không phải phạm nhân?

Tư Đồ Kính Phi vội vã đi tìm nhị ca.

” Nhị ca, Tuyết Thiên đâu? Ta muốn thấy hắn.” Tư Đồ Kính Phi lo lắng hỏi, hắc hiện tại vội vàng muốn biết chân tướng.

” Không gạt người, Tuyết Thiên không còn ở đây.....” Tư Đồ Hách thanh âm trầm thấp nói. Giấu diếm không được rồi. Nhưng là nói sự thật hắn có tin hay không?

” Rồi đi nhân thế?” Như vậy người mà mình nhìn thấy thật sự không phải người? Mà là Quỷ Hồn? Không đúng! Người mình thấy là một nữ nhân.

” Không, chỉ là rời đi, cũng không phải chết.”

” Ai nha! Gia gia của ta ơi, người nói rõ ràng!”

Tư Đồ Hách bất đắc dĩ đem tình hình thực tế nói cho Tư Đồ Kính Phi, Tư Đồ Kính Phi nghe xong sững sốt, khuôn mặt biểu tình vận vẹo. Tư Đồ Hách tiếp tục nói muốn tìm Tuyết Thiên trở về.

” Bách Linh Tuyết Sơn?” Tư Đồ Kính Phi kinh ngạc hỏi.

” Ân.” Tư Đồ Hách gật gật đầu.

” Ta ở tại phương bắc Dư Ưc Trấn, cách trấn trên không xa còn có một tòa gọi là Bách Linh Tuyết Sơn.” Tư Đồ Kính Phi nói xong.

” Thật sự?” Tư Đồ Hách ánh mắt đột nhiên bừng sáng. Thật sự là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu a, người này quả thật là cứu tinh!

“Ta cần lừa ngươi sao?” Tư Đồ Kính Phi vút một cái liếc mắt cho nhị ca có biểu tình biến đổi thất thường.

” Đưa ta đi!” Tư Đồ Hách kích động bắt lấy tay Tư Đồ Kính Phi.

” Muốn đi cũng phải ngày mai đi, cái gì cũng chưa chuẩn bị, ngươi cho là đi dạo a, dễ dàng như vậy!” Tư Đồ Kính Phi hất tay nhị ca ra. [tự dưng ta muốn ship 2 huynh đệ này =)))]

” Ta đi chuẩn bị ngay, thuận tiện nói cho Hách Lăng.”

Tư Đồ Kính Phi một phen giữ chặt Tư Đồ Hách chuẩn bị đi, đem ông ả xuống ghế.

” Ta và ngươi nói xong rồi ngươi đi chuẩn bị cũng không muộn.”

Tư Đồ Kính Phi nói cho Tư Đồ Hách biết vốn mười sáu năm trước sau khi biết được tin kiều thê của Tư Đồ Hách mất cũng muốn trở về kinh thành, nhưng có một lần Tư Đồ Kính Phi đến Bách Linh Tuyết Sơn săn mấy con tuyết hồ trở về, chính là ngày hôm đó hắn thấy nàng, nàng tựa như thiên tiên hạ phàm, xinh đẹp, thuần khiết, hắn chưa từng gặp qua một mỹ nữ như vậy, hắn chỉ đứng lảng lạng một bên nhìn nàng đứng trên Tuyết Sơn, mấy con tuyết hồ ở bên chân nàng chơi đùa, hắn đã quên bản thân đi lên Tuyết Sơn là để săn thú, hắn nhìn nàng cho đến lúc nàng đi về hướng đỉnh núi, chậm rãi biến mất trong tầm mắt mình.

Hắn định vụng trộm theo dấu chân đuổi theo nhưng hắn phát hiện căn bản không có bất cứ dấu chân nào lưu lại, chỉ có dấu vết của mấy con tuyết hồ lúc chơi đùa lưu lại, lúc ấy hắn đã nghĩ nàng có phải là hồ yêu hay không? Lúc Tuyết Sơn này sụp đổ sau cũng chỉ còn lại mấy con tuyết hồ, cũng không biết tuyết hồ lấy gì mà sống, người sao? Cũng không nghe nói có ai chết ở trên Tuyết Sơn hoặc là biến mất trên Tuyết Sơn. Hắn nghĩ không ra sao một nữ nhân nhu nhược như thế lại ở một mình trên Tuyết Sơn, tuy rằng trong lòng có nghi ngờ, nhưng vẫn khắc chế không được chính mình, mỗi ngày đi đến Tuyết Sơn thăm nghĩ nhìn nàng một cái, có đôi khi ở Tuyết Sơn cả một ngày cũng không thấy bóng dáng của nàng, có đôi khi thấy xong liền lập tức tiêu thất.

Mười sáu năm qua, Tư Đồ Kính Phi hầu như mỗi ngày đều chạy đến Tuyết Sơn, lâu nhất cũng chỉ cách bốn năm ngày không nhìn thấy nàng, chưa từng vượt qua năm ngày. Nhưng mấy tháng gần đây không hề thấy nữ nhân kia nữa, giống như vĩnh viễn ly khai. Mấy tháng đó hầu như ngày nào Tư Đồ Kính Phi cũng đến Tuyết Sơn, Tư Đồ Kính Phi bắt đầu hối hận vì sao mười sáu năm trước không cùng nàng chào hỏi một câu! Tư Đồ Kính Phi buông tha nên thu thập hành lý trở về kinh thành.

” Mười sáu năm a, tiểu tử ngươi thật có thể nhẫn, nguyên lai ngươi bị yêu tinh mê hoặc mới không muốn về, chuyện này cùng ta có quan hệ gì?” Tư Đồ Hách bất đắc dĩ nói!

” Mấu chốt là nữ nhân kia cùng Tuyết Thiên giống nhau như đúc!” Tư Đồ Kính Phi dùng ngữ khí khoa trương nói.

” Ngươi gặp qua Thiên nhi sao? Làm sao biết bộ dạng họ giống nhau!” Tư Đồ Hách khinh thường hỏi, hắn không phải bị hồ yêu mê hoặc thì là do thần chí không rõ ràng.

” Gặp qua a..... phòng Hách Lăng có một bức tranh của Tuyết Thiên, là Hách Lăng tự vẽ, vừa rồi ta đến phòng y chính là nhìn thấy bức tranh kia mới đến tìm ngươi.”

” Phòng Hách Lăng ở cách vách ta, vừa rồi Hách Lăng không ở trong phòng a.”

” Không phải? Chính là Tây sương phòng đối diện phòng ta a.”

” Nga, đó là phòng Thiên nhi, làm ta sợ nhảy dựng!”

” Sao Hách Lăng không ở trong phòng mình đọc sách, ngược lại ở phòng Tuyết Thiên đọc? Tranh cũng để ở đó.”

” Hách Lăng từ nhỏ rất thích đi theo Thiên nhi, Thiên nhi cũng rất thương yêu Hách Lăng, có lẽ là rất tưởng niệm ca ca, Hách Lăng thường xuyên đến phòng Thiên nhi, hiện tại phòng Thiên nhi cũng do Hách Lăng quét tước.”

” Như vậy a.” Tư Đồ Kính Phi hơi hơi nheo lại mắt, cảm tình xem ra rất ‘thâm hậu’.

Hách Lăng biết được ngày mai sẽ khởi hành đến Bách Linh sơn, liền thu thập vài hành trang đơn giản, lại đẩy cửa Tây sương phòng ra, đi vào nhìn bức tranh xuất thần. Ca ca, ngươi nhớ không? Ta nói ta muốn học vẽ tranh, bởi vì ta muốn vẽ ngươi, sau đó giấu làm của riêng, hiện tại ta cũng sẽ vẽ ngươi, nhưng bức tranh này lại thành nơi ta ký gởi tinh thần, mỗi lần đẩy cửa vào nhìn thấy bức tranh này liền cảm giác ngươi cứ ngồi ở đây lảng lạng đọc sách như chưa bao giờ rời đi. Phòng của ngươi ta thường xuyên quét tước, chỉ là sợ ngươi yêu sạch sẽ về nhà thấy phòng bẩn sẽ nhăn mày xinh đẹp, ca ca, chờ ta, chờ ta đem ngươi tìm về! Đến lúc đó lễ vật mười lăm tuổi của ta sẽ đòi lại gấp bội! Đến lúc đó ngươi đừng khóc cầu xin tha thứ, ai kêu ngươi rời đi như vậy!

13. Chương 13

Ngày hôm sau, Tư Đồ Kính Phi cùng Tư Đồ Hách và Hách Lăng xuất phát, toàn quý phủ trên dưới đều đứng ở đại môn đưa tiễn, Tử Lăng rơi lệ nhìn theo xe ngựa rời đi.

”Nương! Con nhất định đưa ca ca về!” Hách Lăng từ trong xe ngựa vươn đầu ra hô với Tử Lăng.

Tử Lăng rưng rưng gật đầu, nhất định phải mang Thiên nhi trở về! Lấy tay sờ bụng, có lẽ thời điểm hài tử này ra đời sẽ chỉ có một mình, nhớ trước kia hoài thai Hách Lăng, Thiên nhi thường xuyên bám vào bụng mình nghe ngóng động tĩnh của Hách Lăng, lúc đó Thiên nhi luôn muốn mình nhanh chóng đem tiểu bảo bảo biến ra. Kỷ niệm luôn đẹp đẽ, nhưng hiện thực thì rất đau lòng.

”Hôm qua mới đi mấy tháng đến kinh thành, hôm nay lại phải đi tiếp, thân thể chịu nổi không?” Tư Đồ Hách ngồi đối diện Tư Đồ Kính Phi hỏi.

”Không sao, ta cũng muốn tìm cho mình một đáp án, năng rớt cuộc là người hay là quý! Không chừng năng chính là thê tử đã qua đời của người!” Tư Đồ Kính Phi bắt chéo hai chân nói.

Tư Đồ Hách không nói chỉ gật đầu, có lẽ đó chính là Tuyết Nhi, thời gian rất khớp, mười sáu năm trước qua đời, Tam đệ cũng là mười sáu năm trước mới phát hiện năng, hơn nữa lão nhân kia nói Tuyết Nhi là thủ hộ thần Bách Linh Tuyết Sơn, là đệ tử ông ấy, rất có khả năng sau khi Tuyết Nhi qua đời vẫn tiếp tục ở trên Tuyết Sơn, về phần vì sao mười sáu năm sau Tam đệ không nhìn thấy năng nữa, đó là bởi vì người thủ hộ mới đã đến, hơn nữa lại là một phạm nhân, hẳn chính là Tuyết Thiên, như vậy dựa theo lời nói mà suy tính hết thấy đều trùng khớp, còn lại chỉ chờ đợi mà chứng thực.

Hách Lăng suy nghĩ đến Bách Linh Tuyết Sơn nên đi tìm ca ca như thế nào? Cho dù tìm được ca ca, làm sao đưa hắn về lại là một vấn đề khác, mặc kệ như thế nào, nếu không thể trở lại thì mình liền cùng ca ca ở lại Tuyết Sơn, dù sao mình chỉ là phạm nhân không thể kháng cự thần tiên.

”Thiên nhi, nương làm cho con hoa quả cao, đến ăn chút đi.” Kiều Tuyết gọi Tuyết Thiên đang xem sách.

Tuyết Thiên buông sách ra đi đến ngồi trước bàn, cầm lấy một khối hoa quả cao ăn.

”Nương..... con thật sự phải ở trong này đến chết sao?” Tuyết Thiên vừa ăn hoa quả cao vừa hỏi, ở trong này đã mười tháng, không biết phụ thân và nhị nương thế nào, tháng sau chính là sinh thần của mình và Hách Lăng, không biết Hách Lăng hiện tại như thế nào.

”Thiên nhi, thủ hộ thần Tuyết Sơn sẽ không chết, trừ phi ly khai Tuyết Sơn. Nương cũng sẽ không để con vĩnh viễn ở trong này!” Kiều Tuyết đã biết cách phá giải trận địa bao phủ đỉnh Tuyết Sơn, chỉ cần trộm được Viên Quang Kính của sư phụ là được, Kiều Tuyết sau mấy tháng khéo léo cuối cùng đã biết được bí mật của sư phụ, hiện tại chỉ cần tìm xem sư phụ đem Viên Quang Kính giấu ở nơi nào là có thể phá trận.

”Nương sẽ đi cùng phải không?”

”Nương đã chết, con biết không? Không thể có cuộc sống của phạm nhân, chờ Thiên nhi ly khai nơi này, nương sẽ về thiên đình. Về sau cũng không xuống trần gian nữa.”

”Nhưng nếu con nhớ nương thì làm sao bây giờ?”

”Thiên nhi nếu nhớ nương liền ngẩng đầu nhìn trời xanh, nương sẽ biết Thiên nhi nhớ nương.....”

Ra roi thúc ngựa, đoàn người Tư Đồ Hách sau năm tháng rốt cục đã đến Dư Triệu Trấn, Tư Đồ Hách cảm thán phong cảnh nơi này, cả một tiểu trấn được tuyết bao phủ xung quanh vô cùng mỹ lệ. Đoàn người tiến vào phủ đệ trước kia của Tư Đồ Kính Phi, phủ đệ tuy rằng không lớn nhưng là bố trí thật khí phái. Tư Đồ Kính Phi vốn tính đem phủ đệ này bán đi, nhưng ngẫm lại dù sao cũng có hai mươi mấy năm cảm tình, nếu ở kinh thành không được hẳn có thể trở lại nơi này dưỡng lão. Tìm người đem phòng ở quét tước một chút.

”Trước nghỉ ngơi một đêm, ngày mai ta mang hai người đến Bách Linh Tuyết Sơn.” Tư Đồ Kính Phi đem một tay nải thật to đặt ở trên bàn nói.

”Đây là cái gì?” Tư Đồ Hách chỉ vào cái tay nải trên bàn hỏi.

” Là y phục, nhiệt độ trên Bách Linh Tuyết Sơn so với ở trần thấp hơn rất nhiều, chúng ta phải mặc để chống lạnh.” Tư Đồ Kính Phi vỗ vỗ tay nải nói.

Hách Lăng cầm một bộ quần áo trở về phòng, tẩy rửa bằng nước ấm, sửa sang lại bản thân một chút, nhìn hình ảnh bản thân trong gương đồng phát hiện khuôn mặt mình đã không còn nét trẻ con như trước, mười tháng trôi qua không biết ca ca có tốt hay không.

Ngày hôm sau, Tư Đồ Kính Phi thuê vài nông gia sẵn thú cùng tiến lên Tuyết Sơn, cảnh tượng của Tuyết Sơn làm cho Tư Đồ Kính Phi chấn kinh, trên Tuyết Sơn thế nhưng bắt đầu có sinh vật khác, từ hai mươi năm trước sau lần tuyết lở đó chưa hề thấy qua sinh vật nào ngoài Tuyết Hồ, chẳng lẽ đây thật sự là do Tuyết Thiên làm? Thật bất khả tư nghị.

” Dư Triệu Trấn chúng tôi là dựa vào ngọn Tuyết Sơn này mà kiếm miếng ăn, hai mươi năm trước tuyết lở làm cho toàn bộ giống loài trên Bách Linh Tuyết Sơn chết sạch, khi đó toàn bộ mọi người trong trấn lâm vào nguy nan.....” Một vị thợ săn cảm thán nhìn Tuyết Sơn.

” Đúng vậy, mấy tháng trước phát hiện một số loài đã trở lại, hơn nữa Bách Linh Tuyết Sơn chậm rãi biến trở về bộ dáng trước kia, là thần quyền luyện Dư Triệu Trấn chúng ta a.” Một thợ săn khác cũng cảm thán theo.

” Bọn họ nói đúng, Dư Triệu Trấn này sống được là nhờ Tuyết Sơn, mọi người trong Dư Triệu Trấn cơ hồ dựa vào săn bắn mà sống, Bách Linh Tuyết Sơn trước kia sinh vật phần đa*, có thể chế được rất nhiều loại dược liệu, hoặc da lông thú có thể làm ra y phục da cao cấp, mọi người đem mấy thứ này bán cho thương nhân. Dư Triệu Trấn trước kia cũng là một trấn rất giàu có, nhưng là lần đó Tuyết Sơn sụp đổ khiến Dư Triệu Trấn lâm vào nguy cơ, rất nhiều người phải dời đi.” Tư Đồ Kính Phi giải thích cho Tư Đồ Hách. Tuyết Sơn khôi phục lại sinh cơ đều nhờ công lao Tuyết Thiên.

*phồn đa: phong phú, đa dạng

Hách Lăng nhìn ngọn Tuyết Sơn cao không thấy đỉnh, sau khi nghe bọn họ nói những lời này, trong lòng Hách Lăng thực phức tạp, nếu thật sự đưa ca ca đi Tuyết Sơn có thể hay không lại sụp đổ?

Đoàn người phân công nhau đi lên Tuyết Sơn, nhưng không thu hoạch được gì, sau hai canh giờ trở về chỗ tập hợp.

” Không nhìn thấy thân ảnh nào cả.” Một thợ săn nói.

” Ta cũng không thấy, bắt quá thuận tay săn chích lộc, buổi tối ăn cái này đi.” Tư Đồ Kính Phi vừa lòng nhìn thi thể chích lộc dưới chân.

” Có khi nào không ở Tuyết Sơn?” Hách Lăng suy nghĩ nói, ca ca vẫn còn thân thể phàm nhân, không có khả năng không ăn, không nghỉ ngơi đi? Có khi nào đang đi vắng, không ở trên Tuyết Sơn?

” Có lẽ, nếu không ở trên Tuyết Sơn vậy thì ở nơi nào?” Tư Đồ Hách chau mày, nếu thật sự không ở Tuyết Sơn thì rất khó giải quyết, không chừng đã bị lão nhân kia mang đi.

Hách Lăng tuyệt vọng nhìn về phía đỉnh Tuyết Sơn, nếu ca ca thật sự vĩnh viễn không trở lại..... ta nên làm cái gì bây giờ?

Tư Đồ Hách thấy Hách Lăng nhìn đỉnh núi ngẩn người, Tư Đồ Hách theo tầm mắt Hách Lăng nhìn Tuyết Sơn, không thấy đỉnh núi, có thể địa phương tối cao đó đã bị một tầng mây bao quanh. Tư Đồ Hách đột nhiên nghĩ đến cái gì.

” Có người đi đến đỉnh núi chưa?” Tư Đồ Hách chợt cơ trí, hỏi thợ săn bên người.

” Không có, có người cố gắng leo lên nhưng vẫn chưa nghe nói có ai đi đến đỉnh núi cao như thế, ngọn núi này giống như không có đỉnh.” Thợ săn cũng hoang mang nhìn về phía ngọn núi. Nếu nói ngọn núi này không có đỉnh, chẳng bằng nói tòa Tuyết Sơn này là một địa phương thần bí.

” Phụ thân, ý của người là..... có khả năng ở đỉnh núi?” Hách Lăng nhìn phụ thân hỏi.

” Đây chỉ là phỏng đoán của ta, ta cũng không xác định, nhưng tổng cũng phải thử.” Tư Đồ Hách giống như hạ được một quyết định trọng đại nhìn lên Tuyết Sơn.

” Ta cảm thấy đây không phải là một quyết định hay, chưa có người đi đến đỉnh núi, rốt cuộc cao bao nhiêu không ai biết, chẳng lẽ không có mục đích mà cứ mù quáng hướng về phía trước?” Tư Đồ Kính Phi nói, chỉ có thể nói ý tưởng hiện tại của nhị ca hoàn toàn không thực hiện được, ngọn núi này rốt cuộc cao bao nhiêu vẫn còn là ẩn số, cứ như vậy mà đi lên rất nguy hiểm.

Vài thợ săn tuy rằng rất muốn biết vị Vương gia này rốt cuộc tìm người nào thần bí như vậy, nhưng vẫn không hỏi, bởi vì vị Vương gia kia phân phó không được hỏi gì bất cứ vấn đề gì, điều này làm cho bọn họ càng thêm tò mò.

Đoàn người lại không thu hoạch được gì nên về lại trấn, buổi tối Tư Đồ Kính Phi phân phó đầu bếp làm một bàn thịt chích lịch mỹ vị, ba người chỉ có mỗi Tư Đồ Kính Phi ăn hưng trí bình bình.

” Nhị ca, ăn một chút đi, ngày mai ta phái người đi hỏi thăm những chuyện xảy ra ở Tuyết Sơn.” Tư Đồ Kính Phi buông chiếc đũa trong tay an ủi nói.

” Nếu Thiên nhi không về được.....” Tư Đồ Hách cái mũi có chút cay cay. Vì cái gì loại sự tình này rơi xuống đầu mình.

” Tam hoàng thúc, gần đây có tử lâu không?” Hách Lăng đánh gãy lời phụ thân hỏi Tư Đồ Kính Phi.

” Có, xuất môn đi về phía bên trái là có thể thấy, Lai Phúc tử lâu.” Tư Đồ Kính Phi trả lời. Thời điểm tâm tình không tốt thì một mình uống rượu giải sầu, ta hiểu.

” Người từ khi nào thì bắt đầu uống rượu?” Tư Đồ Hách khó hiểu hỏi.

” Không có gì, phụ thân và Tam hoàng thúc nghỉ ngơi trước đi, ta về trễ.”

Hách Lăng cầm một cái đèn ***g, ra khỏi phủ đệ trực tiếp đi về hướng bên phải. Tuyết Sơn ban đêm so với ban ngày còn lạnh hơn nhiều, Hách Lăng nhìn Tuyết Sơn, ban đêm Tuyết Sơn có một vẻ đẹp khác ánh trăng phủ lên Tuyết Sơn như một lớp lụa bạc. Hách Lăng thổi tắt đèn ***g, bởi vì có ánh trăng Tuyết Sơn cũng không tối lắm, có thể thấy rõ đường đi. Hách Lăng khép lại y phục, hướng Tuyết Sơn đi đến.

” Hách Lăng như thế nào còn chưa trở về?” Tư Đồ Hách lo lắng, Hách Lăng đi ra ngoài đã một canh giờ rồi đi?

” Ai, nhị ca, Hách Lăng hiện tại cũng là một nam tử hán, uống chút rượu thực bình thường. Người cũng đừng nhọc lòng.” Tư Đồ Kính Phi uống trà trong tay nói.

” Hải tử này, từ khi Thiên nhi đi rồi về sau có tâm sự gì đều giấu ở trong lòng, cái gì cũng không nói, ta thật hy vọng nó trở lại thời điểm hay bú sữa gây sự trước kia.” Tư Đồ Hách bất đắc dĩ lắc đầu.

” Nhị ca.....có câu này không biết có nên nói hay không.” Tư Đồ Kính Phi buông chén trà trong tay nói.

” Nói đi, người khi nào bắt đầu theo ta khiếm tốn.” Tư Đồ Hách có chút buồn cười nhìn Tam đệ.

” Người có phát giác Hách Lăng đối với Tuyết Thiên có một loại cảm tình khác hay không?” Tư Đồ Kính Phi nghiêm túc hỏi.

” Lời này của người có ý gì?” Tư Đồ Hách không rõ hỏi lại.

” Có lẽ Hách Lăng đối với Tuyết Thiên đã vượt ra khỏi tình cảm huynh đệ?” Tư Đồ Kính Phi rất bội phục nhị ca hần, nhiều năm thế này chẳng lẽ cái gì cũng không nhìn ra? Hay là tiểu tử Hách Lăng kia che dấu quá hảo?

Tư Đồ Hách minh bạch lời nói của Tam đệ.

” Ba” một tiếng, Tư Đồ Hách vỗ bàn đứng dậy tức giận nhìn Tư Đồ Kính Phi.

” Tam đệ! Ta không biết hiện tại người nói ra lời này là có ý gì, bất quá người phải hiểu, Thiên nhi và Hách Lăng đều là thân cốt nhục của ta, trong bọn chảy dòng máu Tư Đồ, từ nhỏ cùng nhau lớn lên cảm tình tốt là chuyện bình thường, người không cần hồ ngôn loạn ngữ!” Tư Đồ Hách thực không rõ vì cái gì tại thời điểm mấu chốt Tam đệ lại nói ra lời này, chẳng lẽ là muốn mình buông tha tìm kiếm Thiên nhi? Không có khả năng! Chỉ cần còn một hơi ở, nhất định phải đem Thiên nhi mang về, Tử Lăng còn ở nhà chờ Thiên nhi về!

Tư Đồ Kính Phi không nói nữa, có lẽ mình không nên nói. Ai, vẫn để nhị ca tự mình phát hiện đi.

Hách Lăng càng đi lên cao càng thấy khó thở, mặt đất càng lúc càng dốc đứng, đến bây giờ vẫn không nhìn thấy đỉnh núi. Nhìn xuống thì chỉ thấy một mảnh trắng xóa, Hách Lăng cảm giác hô hấp ngày càng khó khăn, Hách Lăng nuốt một ngụm nước miếng tiếp tục hướng lên trên. Đột nhiên trượt chân, thân thể mất thăng bằng, Hách Lăng ngã về phía sau lăn xuống núi.

”Ngô!” Hách Lăng cảm giác trước mắt như thiên toàn địa chuyển (trời đất nghiêng ngả)

Thân thể Hách Lăng đập vào một thân cây, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

”Ngươi không sao chứ? Tỉnh tỉnh.....”

Hách Lăng cảm thấy bên tai truyền đến một thanh âm của nữ nhân, thanh âm hảo ôn nhu, ta chết rồi sao? Hách Lăng cố gắng mở to mắt, một khuôn mặt quen thuộc ẩn nhập tầm mắt. Ca ca!

”Ca ca! Ta rốt cục tìm được ngươi!” Hách Lăng suy yếu nói. Trước mắt là gương mặt mà mình vô cùng tưởng niệm, ở trong bao nhiêu giấc mộng khuôn mặt này luôn mỉm cười với mình, nghĩ muốn hôn lên gương mặt này.

”Ca ca? Ngươi không sao chứ? Sao trở như vậy còn lên Tuyết Sơn?”

Hách Lăng nghe thấy thanh âm nữ nhân, vì sao thanh âm ca ca biến thành thanh âm nữ nhân? Hách Lăng lắc lắc đầu, thấy rõ đó là một nữ nhân, vì sao cùng ca ca tương tự như vậy?

”Ngươi là ai?” Hách Lăng cố gắng ngồi dậy hỏi, nổi bắn khoắn trong lòng càng lúc càng lớn.

”Ngươi là ai? Muộn như vậy đến Tuyết Sơn làm gì?” Nữ nhân vẻ mặt lo lắng, thanh âm lúc có lúc không.

”Ta tìm đến ngươi, còn ngươi tới như vậy vì sao lại ở chỗ này.....” Hách Lăng tựa vào thân cây vô lực nói.

”Ta thuộc nơi này, nhanh trở về đi, Tuyết Sơn đến nửa đêm sẽ rất lạnh.”

Nữ nhân nói xong chuẩn bị xoay người rời đi, Hách Lăng lại chụp được cổ tay nàng.

”Ngươi rốt cuộc là ai?” Tối như vậy, một nữ tử độc nhất xuất hiện trên tòa Tuyết Sơn rất kỳ quái, hơn nữa bộ dạng giống ca ca như vậy.....

Hách Lăng đột nhiên nhớ đến sự tình Tam hoàng thúc nói, có chút không thể tin nhìn nữ tử trước mặt, chẳng lẽ nàng chính là mẫu thân thân sinh của ca ca?

”Ngươi biết Tư Đồ Tuyết Thiên không?” Hách Lăng đầu óc trống rỗng hỏi.

Hách Lăng lôi kéo tay nàng, rõ ràng cảm giác được nháy mắt tay nàng chấn run, quả nhiên! Nữ nhân xoay người nhìn Hách Lăng.

”Ngươi là.....” Nữ nhân nghi hoặc nhìn Hách Lăng.

”Ta là Tư Đồ Hách Lăng, nhi tử của Hách Vương gia, Tư Đồ Tuyết Thiên là ta ca ca.”

Kiều Tuyết vẻ mặt kinh ngạc, trên mặt ngược lại hiện ra vẻ thương tiếc, bàn tay run run vuốt khuôn mặt Hách Lăng.

”Hài tử ngốc, vì sao một mình đến Tuyết Sơn, có biết rất nguy hiểm hay không?” Kiêu Tuyết thanh âm run run nói. Hài tử ngốc, vì cái gì đã trẻ thế này còn đến Tuyết Sơn tìm Thiên nhi? Y tìm đã bao lâu? May mà không xảy ra chuyện gì.

Dưới tàng cây, Kiêu Tuyết khoanh chân ngồi xuống dựa lưng vào thân cây bên cạnh Hách Lăng.

”Vì sao muộn như vậy lại một mình lên Tuyết Sơn?” Kiêu Tuyết đau lòng sờ sờ đầu Hách Lăng.

”Phụ thân nói có khả năng ca ca ở đỉnh núi, nhưng Tam hoàng thúc lại nói không biết ngọn núi này cao bao nhiêu cho nên không có nắm chắc sự tình, nên ta một mình đến Tuyết Sơn.” Hách Lăng có một loại cảm giác thân thiết nói không nên lời với Kiêu Tuyết. Kiêu Tuyết rất mỹ, thực trẻ.

”Phụ thân.....con, ông ấy có khỏe không?” Kiêu Tuyết cúi đầu nhỏ giọng hỏi.

” Phụ thân khỏe, chỉ là rất nhớ ca ca.” Hách Lăng phát hiện, nàng cũng từng là phu nhân của phụ thân, nàng rất yêu phụ thân đi?

” Thiên nhi sẽ trở về, nên nói cho ông ấy biết không cần lo lắng.” Kiều Tuyết nhìn về phía đỉnh núi nói.

” Con có thể..... gặp ca ca một lần không?” Hách Lăng hỏi.

” Hách Lăng, con yêu Thiên nhi sao?” Kiều Tuyết ánh mắt lóe sáng nhìn Hách Lăng hỏi.

Hách Lăng sửng sốt một chút, do dự một hồi..... nhưng sau đó mạnh gật đầu.

” Đáp ứng ta, đừng tổn thương Thiên nhi, cho nó hạnh phúc.....” Kiều Tuyết thanh âm nghẹn ngào cầm tay Hách Lăng nói.

” Người như thế nào..... biết.....?” Hách Lăng có chút đỏ mặt quay đầu lấp bắp hỏi, vốn cho rằng nàng sẽ phản đối chuyện này, không nghĩ tới.....

” Thiên nhi chỉ có khi nhắc đến người trên mặt mới xuất hiện vẻ hạnh phúc” Mỉm cười..... “Thiên nhi chịu khổ đủ rồi, làm mẹ ta chỉ hy vọng nó có được hạnh phúc, chuyện khác không quan trọng.” Kiều Tuyết ôn nhu vỗ vỗ mu bàn tay Hách Lăng.

” Con đáp ứng người, con sẽ cho ca ca hạnh phúc, sẽ không tổn thương ca ca, lại càng không để người khác tổn thương hẳn!” Hách Lăng nghiêm túc bảo chứng nói. Cho dù nàng không nói, ta cũng sẽ không làm ca ca tổn thương.

Kiều Tuyết kéo tay Hách Lăng, Hách Lăng phát hiện Kiều Tuyết đã bay trên không, thân thể của mình cũng nhẹ nhàng bay theo. Kiều Tuyết mang Hách Lăng đến không trung thối đi, Hách Lăng rốt cục thấy đỉnh núi Tuyết Sơn, một gian nhà gỗ rất khác biệt chậm rãi phóng đại, xung quanh nhà gỗ bị bao phủ bởi một tầng bạch quang, đó là cái gì? Kiều Tuyết để Hách Lăng ở bên ngoài bạch quang.

14. Chương 14

” Người ở chỗ này chờ trước.....” Kiều Tuyết nói với Hách Lăng xong đi xuyên qua bạch quang hướng đến nhà gỗ.

Hách Lăng lấy tay chạm vào tầng bạch quang kia, phát hiện tầng bạch quang này giống như một bức tường trong suốt. Vì sao nàng có thể đi xuyên qua? Chẳng lẽ phạm nhân không thể đi xuyên qua bức tường này?

” Thiên nhi, còn chưa nghỉ ngơi?” Kiều Tuyết đi vào phòng ở thấy Thiên nhi nằm bên sườn giường đọc sách.

” Nương.....” Tuyết Thiên buông quyển sách trên tay ngồi dậy.

” Thiên nhi, có người muốn gặp con.....” Kiều Tuyết ngồi bên cạnh hẳn.

” Ai?” Ở trong này còn có ai gặp mình? Thái Thượng Lão Quân sao?

” Đi xem sẽ biết, ở bên ngoài.”

Tuyết Thiên mặc áo choàng vào, đẩy cửa gỗ ra liền thấy người kia đứng bên ngoài bạch quang.

” Hách..... Hách Lăng!” Tuyết Thiên nhắm về phía y mà đi, không phải là mơ! Là thật!

Hách Lăng nghe được thanh âm kia, thấy được ca ca mà mình tưởng niệm đã lâu, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

” Ca ca!”

Tuyết Thiên đứng ở trước mặt Hách Lăng nhưng Hách Lăng không có cách nào đi xuyên qua bức tường này mà ôm hẳn.

” Hách Lăng.....ta rất nhớ người.” Hai tay Tuyết Thiên đặt trên bạch quang, nước mắt đã theo hai gò má chảy xuống. Hách Lăng, người có biết ta rất nhớ người không? Mỗi ngày đều hy vọng có thể trở lại bên cạnh người, hy vọng xa vời có thể gặp người, một lần thôi cũng được! Rất cực.....

” Thật sự là người sao, ca ca.....” Hách Lăng cách tầng bạch quang, hai tay để cùng một chỗ với tay Tuyết Thiên. Ca ca, sau khi người đi tâm của ta rất đau, mỗi ngày đều đau đau đến chết lặng, người cũng chết, đã quên cười như thế nào, đã quên khóc như thế nào, chỉ là không quên được người, nụ cười của người thanh âm của người, khí tức của người, ca ca.....

” Phụ thân và nhị nương khỏe không?” Tuyết Thiên đau lòng hỏi. Bọn họ khẳng định không ổn.....

Hách Lăng nhẹ nhàng mà lắc đầu, người đi rồi, có thể hảo chỗ nào?

” Nương hoài thai, lần này phụ thân và ta cũng không có ở bên cạnh.....” Hách Lăng có chút bất đắc dĩ nói.

” Các người..... Các người sao có thể bỏ nhị nương lại một mình!” Tuyết Thiên tức giận nói.

” Thực xin lỗi, ta và phụ thân đều rất muốn đưa người về nhà, nương cũng thực hy vọng có thể nhanh chóng nhìn thấy người a.”

” Đưa..... ta..... về nhà sao?”

” Ân! Vô luận thế nào ta nhất định phải mang người về.”

” Hách Lăng, bọn họ là thần tiên a, ngay cả đạo bạch quang này cũng không thể đi qua chúng ta còn có khí lực gì mà đấu cùng bọn họ.”

Hách Lăng cúi đầu, ca ca nói là sự thật, phạm nhân sao có thể cùng thần tiên giao tranh?

” Không! Ta sẽ không để Thiên nhi ở đây.” Kiều Tuyết từ trong phòng đi ra.

” Nương.....”

Kiều Tuyết đi tới, xuyên qua bạch quang giữ chặt tay Hách Lăng.

” Hách Lăng, khi trở về đừng lên Tuyết Sơn nữa, nói cho phụ thân con biết ta sẽ đưa Thiên nhi về!”

Lưu luyến nói lời từ biệt, Kiều Tuyết tiễn Hách Lăng xuống dưới chân núi Tuyết Sơn.

” Người không đi gặp phụ thân sao?” Hách Lăng hỏi Kiều Tuyết.

” Bây giờ không phải lúc, người mau trở về đi đừng để phụ thân người lo lắng.” Kiều Tuyết ôn nhu vỗ vỗ tay Hách Lăng.

Hách Lăng gật đầu, nhìn Kiều Tuyết một cái rồi xoay người rời đi. Hách Lăng trở lại quý phủ chuẩn bị đi ngủ, phát hiện Tư Đồ Hách vẫn còn ngồi trong đại sảnh, đi qua:” Phụ thân, sao người còn chưa ngủ?”

” Người đi đâu?” Tư Đồ Hách sắc mặt không tốt, vừa rồi vốn định đi tửu lâu gọi Hách Lăng về nhưng Hách Lăng không ở tửu lâu, vậy thì mấy canh giờ qua Hách Lăng đi đâu?

Hách Lăng đã nhìn ra sắc mặt phụ thân không ổn, có lẽ là phát hiện mình không đi đến tửu lâu, hiện tại giấu diếm cũng không được, dù sao việc này cũng phải nói cho phụ thân, hít vào một hơi nói:” Con đi đến Tuyết Sơn.”

Tư Đồ Hách vừa định trách cứ Hách Lăng hai câu, lại bị Tư Đồ Kính Phi bước đến đại sảnh đoạt lời:” Người tối như vậy mà đến Tuyết Sơn? Người không muốn sống nữa?”

” Ta không sao.....” Hách Lăng thấp giọng nói.

” Ta biết, nếu có việc người sẽ không đứng ở chỗ này.” Tư Đồ Kính Phi chỉnh lại y phục ngồi bên cạnh Tư Đồ Hách.

” Hách Lăng! Người hiện tại càng ngày càng kỳ quái!” Nửa đêm Tuyết Sơn nhiệt độ giảm xuống kịch liệt, gió so với ban ngày mạnh hơn rất nhiều, y thể nhưng đơn độc chạy tới Tuyết Sơn, may mà không xảy ra chuyện gì! Vạn nhất xảy ra chuyện..... nên làm thế nào cho phải!

” Đúng vậy, người có biết Tuyết Sơn buổi tối rất nguy hiểm, người lại đi một mình, bên cạnh không có người vạn nhất xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Hách Lăng, làm việc không thể không nghĩ đến hậu quả.” Tư Đồ Kính Phi cũng thay Hách Lăng đổ mồ hôi. Tuyết Sơn ban đêm dã thú thường lui tới rất nhiều, Hách Lăng khẳng định sẽ hướng trên đỉnh núi mà đi, bình an vô sự trở về xem như mạng lớn.

” Chúng ta cũng thực hy vọng có thể nhanh chóng tìm được Thiên nhi, nhưng người gặp như vậy vạn nhất không tìm được Thiên nhi, người còn xảy ra chuyện thì người bảo ta phải làm sao? Người muốn ta ăn nói sao với nương người!” Tư Đồ Hách càng nói càng kích động, Thiên nhi mặc danh kỳ diệu biến mất, nếu Hách Lăng lại xảy ra chuyện gì, ta và Tử Lăng làm sao mà sống nổi.

” Phụ thân, người trước hết nghe con nói hết đã.”

Hách Lăng rốt cục chịu không nổi Tư Đồ Hách và Tư Đồ Kính Phi người một câu ta một câu giáp công, đánh gãy lời trách cứ bọn họ, đem chuyện mình lên Tuyết Sơn miêu tả một lần, nghe xong Tư Đồ Hách và Tư Đồ Kính Phi vô cùng sửng sốt.

” Người nói, người gặp được Tuyết Nhi?” Tư Đồ Hách kích động.

” Ân.” Hách Lăng gật đầu.

” Nàng vì sao không đến gặp ta một lần, chỉ một lần cũng được.....” Tư Đồ Hách ánh mắt âm trầm, vì cái gì không đến gặp ta?.....

” Nàng nói còn chưa tới thời điểm.....” Hách Lăng không đành lòng thấy phụ thân thành cái dạng này.

” Nếu như vậy thì đúng rồi, nữ tử mười mấy năm qua ta ở Tuyết Sơn gặp được quả nhiên là Kiều Tuyết? Đây.....” Tư Đồ Kính Phi kinh ngạc, lúc trước đoán đều được chứng thật! Nữ tử mình thích chẳng những là thê tử của nhị ca, lại càng không phải người!

” Khi nào thì Thiên nhi trở về?” Tư Đồ Hách tiếp tục hỏi, không đi để ý tới Tam đệ ở bên cạnh hoàn toàn thất thần.

” Không nói, chỉ nói chúng ta chờ.....”

Hách Lăng nói xong ba người đều lâm vào trầm tư, mỗi người một suy nghĩ.....

Hơn nửa tháng trôi qua, Tuyết Thiên từ sau khi thấy Hách Lăng giống như cả người được chữa khỏi bệnh nhưng ngày càng nhớ Hách Lăng hơn, cả ngày nhìn ngọc bội trong tay xuất thần. Hôm nay, Tuyết Thiên đang ngồi ở bên cửa sổ xem sách đến xuất thần, Kiều Tuyết vội vã đẩy cửa vào.

” Nương.....” Tuyết Thiên bị Kiều Tuyết đột nhiên xông vào giật mình.

” Thiên nhi, đi theo nương!” Kiều Tuyết dắt tay Tuyết Thiên.

” Sao vậy? Nương.....” Tuyết Thiên nhất thời không phản ứng được.

Không đợi Tuyết Thiên phản ứng lại, Kiều Tuyết đã cầm lấy một tay của Tuyết Thiên kéo đứng dậy, đưa Tuyết Thiên ra khỏi nhà gỗ, Tuyết Thiên kinh ngạc phát hiện tầng bạch quang trên đỉnh núi đã không còn!

” Nương! Đây.....”

Không đợi Tuyết Thiên nói xong, Kiều Tuyết liền mang Tuyết Thiên bay lên, Tuyết Thiên ngây ngẩn cả người, nhìn bản thân càng ngày càng cách xa nhà gỗ, mỗi một ngày đều chờ mong rời khỏi cái địa phương kia, hiện tại..... rốt cục đã rời khỏi! Lấy lại tinh thần, thấy hai chân chạm đất định thần lại mới phát hiện mình đã xuống dưới chân núi.

” Thiên nhi nhớ kỹ, đi lên trần tìm Tư Đồ phủ, phụ thân con ở đó!” Kiều Tuyết vội vàng phân phó Tuyết Thiên sau đó từ trong lòng lấy ra một viên thuốc nhỏ màu trắng đưa cho Tuyết Thiên, tiếp tục nói:” Dem cái này ăn, tiên khí trên người sẽ biến mất, trở thành người bình thường, sau khi về chỗ phụ thân không được đi ra ngoài.”

” Nương! Vậy người làm sao bây giờ?” Nhìn biểu hiện của Kiều Tuyết, trong lòng Tuyết Thiên ít nhiều cũng đoán được sự tình thật nghiêm trọng.

” Đờng lo cho nưòng, chờ mọi chuyện bình ổn nưòng tự nhiên sẽ đi tìm con.” Kiều Tuyết sủng nịch vuốt tóc Tuyết Thiên, hài tử của ta, cùng con ở một chỗ lâu như vậy vì nưòng đã thấy mẫn nguyện, vì hiện tại tâm nguyện lớn nhất của nưòng chính là hy vọng người được hạnh phúc.

” Nưòng.....” Tuyết Thiên lo lắng sợ rằng Kiều Tuyết xảy ra chuyện.

” Đi nhanh đi, nếu không đi thì vĩnh viễn sẽ không đi được!”

Kiều Tuyết thúc giục Tuyết Thiên trước tiên đem viên thuốc trắng nuốt xuống, Tuyết Thiên nhìn Kiều Tuyết nước mắt rớt cuộc không kiềm chế được chảy xuống, lần này đi rồi có lẽ sẽ không còn cơ hội gặp lại.

” Đi mau!” Kiều Tuyết cũng nước mắt giàn giụa, thiên hạ có người mẹ nào muốn tách khỏi cốt nhục của mình, càng không có người mẹ nào nguyện ý nhìn hài tử của mình mỗi ngày chìm trong đau khổ.....

Tuyết Thiên xoay người chạy đi, liều mạng vừa chạy vừa lau nước mắt, cố gắng khống chế bản thân không quay đầu lại, cứ chạy như vậy thật lâu, rốt cục thấy được vài người qua đường. Tiến lên hỏi nơi ở Tư Đồ phủ, một người qua đường hảo tâm dẫn Tuyết Thiên đến Tư Đồ phủ, sau khi nói lời cảm tạ mang tâm tình kích động gõ đại môn Tư Đồ phủ.

” Xin hỏi vị công tử này có chuyện gì?” Một hạ nhân ra mở cửa, kinh ngạc nhìn nam tử phi thường mỹ đứng ngoài cửa, nhìn không giống như người địa phương, ăn mặc rất đơn bạc cũng không giống như hành khất, cũng không có ấn tượng rằng chủ tử nhà mình cùng người này có quen biết

” Ta tìm phụ thân.....” Tuyết Thiên thanh âm có chút run run.

” Xin hỏi cha người là người phương nào? Ở quý phủ chúng ta sao?” Có phải tìm nhầm chỗ hay không.

” Cha ta là Tư Đồ Hách.” Tuyết Thiên tiếp tục nói.

” Tư Đồ Hách?” Hạ nhân nhớ đến tháng này chủ tử dẫn theo hai khách nhân, chẳng lẽ là một trong số đó? Quay đầu nói với Tuyết Thiên:” Người chờ một chút, ta đi thông báo.”

Tuyết Thiên gật gật đầu, hạ nhân lại đóng cửa lại.

Hách Lăng đang ở trong viện luyện kiếm, Tư Đồ Hách và Tư Đồ Kính Phi đang ở đại sảnh uống trà, hạ nhân vội vàng xuyên qua sân tiến đến đại sảnh.

” Lão gia!”

” Chuyện gì?” Tư Đồ Kính Phi buông chén trà trong tay hỏi.

” Bên ngoài có một người nói là tìm Tư Đồ Hách!” Hạ nhân bẩm báo nói.

” Tìm ta?” Tư Đồ Hách mạnh đứng lên, chẳng lẽ là Tuyết Nhi?

” Mau mau mở cửa!” Tư Đồ Kính Phi cũng cảm nhận được, vội vàng đứng dậy phân phó.

” Dạ!”

Hạ nhân vội vàng đi mở cửa, Tư Đồ Hách và Tư Đồ Kính Phi đuổi theo. Hách Lăng đang luyện kiếm thấy vậy cũng thu kiếm, không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhìn phụ thân và Tam hoàng thúc đi theo một hạ nhân vội vàng đi về phía đại môn.

Đại môn được mở ra, Tuyết Thiên đứng ở ngoài cửa. Cửa vừa mở ra, liền thấy Tư Đồ Hách và một người nam nhân hướng bên này đi tới, nháy mắt, tưởng niệm trong lòng Tuyết Thiên tăng cao, nước mắt đã hoàn toàn làm hai mắt mờ hồ.

Tư Đồ Hách từ xa thấy đại môn mở ra, người mà mình cực kỳ tưởng niệm đang đứng ở ngoài cửa, Tư Đồ Hách kích động hô lên:” Thiên nhi! Thiên nhi của ta!” cước bộ nhanh hơn.

” Phụ thân! Phụ thân!” Tuyết Thiên xông vào.

Tư Đồ Hách ôm Tuyết Thiên xông vào trong lòng mình, ôm chặt lấy. Tuyết Thiên đem mặt vùi vào người Tư Đồ Hách, hai người đã khóc không thành tiếng. Hách Lăng đi đến xem chuyện gì xảy ra thì thấy Tuyết Thiên, kiểm trong tay ” loảng xoảng ” rơi trên mặt đất, người đứng ở chỗ kia không phải là ca ca mà mình

ngày nhớ đêm mong sao? Vô số đêm từ trong ác mộng gọi tên của hân bưng tỉnh, muốn được ôm hân, gần như bị nhớ nhưng tra tấn đến điên cuồng, hiện tại rốt cục thấy ca ca xuất hiện trước mắt mình. Ca ca a ca ca!

” Con của ta a, người rốt cục đã trở về!” Tư Đồ Hách nghẹn ngào, gắt gao ôm Tuyết Thiên sợ hân lại rời đi.

” Phụ thân, con đã trở về!” Tuyết Thiên cũng khóc thành lệ nhân.

” Ca ca.....” Hách Lăng không biết cả đời này mình có bao giờ gọi lớn như vậy, cũng không biết hân có nghe thấy hay không, muốn khóc, cái mũi cay cay, muốn ôm hân hảo muốn ôm hân.

Tuyết Thiên nghe được một tiếng ” Ca ca”, run run ngẩng đầu, nhìn phía sau Tư Đồ Hách, Hách Lăng ở đâu. Vẻ mặt của hân kinh ngạc. Tuyết Thiên buông Tư Đồ Hách ra, ôn nhu gọi một tiếng:” Hách Lăng.....”

” Ca ca!” Hách Lăng rốt cuộc không khống chế được mình.

Mảnh liệt chạy qua, một tay đưa ca ca gắt gao ôm vào trong lòng, mùi hương tưởng niệm đã lâu hiện tại đều là thật!

” Ca ca, hảo ca ca của ta.....” Thanh âm đã hoàn toàn run rẩy.

” Hách Lăng.....” Tuyết Thiên cũng ôm lấy Hách Lăng. Ta đã trở về, Hách Lăng!

Tư Đồ Hách một phen ủng trụ lấy hai nhi tử, ba người vừa khóc vừa cười, Tư Đồ Kính Phi ở một bên cũng vụng trộm lau đi khóe mắt, nhìn hình ảnh bọn họ gặp lại, bản thân cũng nhin không được rơi nước mắt.

Một bàn thức ăn phong phú, bốn người vây quanh cái bàn ngồi xuống ăn cơm chiều, Tuyết Thiên ngồi ở giữa Tư Đồ Hách và Hách Lăng, Tư Đồ Hách không ngừng gấp đồ ăn cho Tuyết Thiên.

” Thiên nhi, ăn nhiều một chút, người gầy không ít.....” Tư Đồ Hách đem một chân gà cho vào bát Tuyết Thiên.

Tuyết Thiên cười chậm rãi ăn, phía dưới bàn, tay trái đang bị Hách Lăng gắt gao nắm trong lòng bàn tay, đã lâu tìm lại được cảm giác gia đình làm cho đáy lòng Tuyết Thiên một trận ấm áp, nếu nương và nhị nương đều ở đây thì tốt rồi. Nương nàng không biết hiện tại thế nào, nghĩ đến đây Tuyết Thiên buông đũa xuống.

” Thiên nhi, làm sao vậy? Không hợp khẩu vị sao?” Tư Đồ Hách quan tâm hỏi.

” Không biết.....nương hiện tại thế nào, cứ như vậy đem ta phóng ra.....” Tuyết Thiên lo lắng nói, nương hiện tại nhất định đang ở trong hiểm cảnh.

Tuyết Thiên vừa nói như vậy, mọi người sắc mặt đều trầm xuống. Tư Đồ Hách cũng buông chiếc đũa trong tay.

” Tuyết Thiên, lúc người trở về Tuyết Sơn có sụp đổ không?” Tư Đồ Kính Phi nhìn Tuyết Thiên hỏi. Diện mạo Tuyết Thiên thật sự cùng Kiều Tuyết rất giống nhau.

” Ta không biết.....” Tuyết Thiên lắc đầu, thời điểm trở về mình chỉ biết chạy, Tuyết Sơn có sụp đổ hay không bản thân cũng không biết.

Tư Đồ Kính Phi gọi hạ nhân đến, phân phó hạ nhân đi đến Tuyết Sơn xem xét.

” Ăn cơm trước đi, nếu Tuyết Sơn không sụp đổ vậy thì nương người cũng không xảy ra chuyện gì.” Tư Đồ Kính Phi cầm lấy đũa vừa nói vừa bảo mọi người ăn cơm.

” Ca ca, ăn cơm trước đi.” Hách Lăng lại gấp món Tuyết Thiên thích vào trong bát.

Một bữa cơm trông bình thường, nhưng kỳ thật tâm mọi người đều treo trên không trung, ai cũng không hy vọng Tuyết Sơn lại sụp đổ. Cho đến lúc hạ nhân trở về mang tin tức tốt nói rằng Tuyết Sơn không có dấu vết sụp đổ, mọi người mới buông lỏng, nếu Tuyết Sơn không sụp đổ, vậy thì Kiều Tuyết sẽ không xảy ra chuyện gì.

Bốn người vây quanh chậu than ngồi ở ngoài phòng nói chuyện phiếm, Hách Lăng một câu cũng không nói, ngồi ở một bên nghe, thường thường nhìn Tuyết Thiên đến thất thần, cho tới khuya, mọi người có chút mệt mỏi, an bài chỗ ở cho Tuyết Thiên, đặt mua chút y phục mới, liền trở lại phòng nghỉ ngơi.

END 14

15. Chương 15

Tuyết Thiên trở lại phòng mình tắm rửa thay quần áo, vừa chuẩn bị thổi đèn nghỉ ngơi thì bên ngoài có người gõ cửa, đi ra mở cửa thì thấy Hách Lăng khoác kiện y phục đứng ở ngoài. Nhìn nhìn chung quanh không có người, đem Hách Lăng kéo vào đóng cửa lại.

”Ca ca.....” Hách Lăng một phen ôm Tuyết Thiên vào trong lòng.

”Ngươi cũng sợ không bị người khác thấy.” Tuyết Thiên trách cứ nói.

”Yên tâm đi, phụ thân bọn họ đã ngủ hết rồi.” Hách Lăng vui đầu vào gáy Tuyết Thiên.

Tuyết Thiên nhờ tư thế này mới phát hiện Hách Lăng trưởng thành không ít, đã cao hơn mình nửa cái đầu, đẩy Hách Lăng ra nhìn kỹ, vuốt ve khuôn mặt Hách Lăng, đầy mắt lệ về mê luyến.

”Hách Lăng của ta trưởng thành không ít.....” Ở trên mặt Hách Lăng không còn nhìn thấy nét trẻ con ngày xưa, thậm chí còn có khí tức chững chạc.

Hách Lăng nắm lấy bàn tay đặt trên mặt mình, nhẹ nhàng hôn một chút, bắt lấy cái tay kia đặt ở tại ngực mình.

”Ca ca, ta rất nhớ ngươi.....”

Hôn lấy đôi môi tưởng niệm đã lâu, Tuyết Thiên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Hách Lăng kích tình hôn tham lam hấp dẫn đôi môi Tuyết Thiên, hương vị chỉ thuộc về riêng một mình ca ca chiếm toàn bộ tâm trí. Bắt đầu xúc động, lúc này Hách Lăng cái gì cũng không muốn nói, chỉ đem khoảng thời gian tưởng niệm từ đó đến nay ký thác toàn bộ tại cái hôn này, hy vọng ca ca sẽ rõ.

Lúc này, một tiếng đập cửa đem hai người dọa hoảng sợ.

”Tuyết Thiên, ngươi chưa ngủ sao?” Ngoài cửa thanh âm Tư Đồ Kính Phi vang lên.

”Chuẩn bị ngủ, Tam hoàng thúc, có chuyện gì không?” Tuyết Thiên khẩn trương nhìn nhìn Hách Lăng đáp lại.

”Muốn cùng chất nhi tâm sự, không biết hiện tại có tiện không.” Tư Đồ Kính Phi nói.

Tuyết Thiên nhìn Hách Lăng, làm sao bây giờ, Hách Lăng muện như vậy còn ở phòng mình, bị Tam Hoàng thúc thấy phải giải thích như thế nào.

”Ta đi trước.” Hách Lăng nhẹ nhàng hôn trán Tuyết Thiên, nhẹ giọng cười.

Đang lúc Tuyết Thiên buồn bực không biết Hách Lăng đi ra bằng cách nào thì Hách Lăng đi đến mở cửa sổ rồi thả người nhảy ra ngoài, Tuyết Thiên chạy đến bên cạnh cửa sổ thò người ra nhìn xung quanh, không còn thấy thân ảnh Hách Lăng nữa mới đóng cửa sổ, khoác kiện áo đi mở cửa.

”Ngượng ngùng, khuya như vậy còn quấy rầy chất nhi nghỉ ngơi.” Tư Đồ Kính Phi ngượng ngùng nói.

”Không sao, Tam hoàng thúc vào đi.”

Tư Đồ Kính Phi phát hiện Tuyết Thiên thật ôn nhu, đi vào phòng Tuyết Thiên thuận tay đóng cửa phòng, Tuyết Thiên mời Tư Đồ Kính Phi ngồi xuống.

” Người xuyên nhiều thế này không lạnh sao?” Tư Đồ Kính Phi nhìn y phục nhất kiện áo khoác đơn bạc hỏi.

” Không lạnh, Tuyết Thiên từ nhỏ không sợ lạnh, Tam hoàng thúc không cần lo lắng.” Không biết Tam Hoàng thúc muộn như vậy tìm mình có chuyện gì.

” Thật không dám giấu diếm, hoàng thúc là có một vấn đề muốn hỏi chất nhi.” Tư Đồ Kính Phi có chút không được tự nhiên nói.

” Tam hoàng thúc không cần câu nệ, cứ hỏi đi.” Quả nhiên là có chuyện.

” Không biết ta có cơ hội gặp mẫu thân người một lần không?” Ban ngày trước mặt nhị ca không thể nói với Tuyết Thiên chuyện bản thân mê luyến Kiều Tuyết mười mấy năm. Tuy rằng biết nàng không phải phạm nhân, nhưng vẫn là hy vọng có thể gặp một lần.

Tuyết Thiên bị vấn đề này làm cho mơ màng, Tuyết Thiên không biết chuyện tình giữa Tư Đồ Kính Phi và Kiều Tuyết, nhìn Tuyết Thiên vẻ mặt nghi hoặc, Tư Đồ Kính Phi liền đem chuyện của mình nói ra.

” Nguyên lai là như vậy.....” Tuyết Thiên có chút không thể tin, hần thể nhưng thích mẫu thân mình.

” Ta cũng không sợ chất nhi chê cười, nhưng ta thật sự rất muốn gặp mẫu thân người một lần.” Tư Đồ Kính Phi nhìn Tuyết Thiên, càng nhìn càng cảm thấy hần là Kiều Tuyết, đột nhiên có một loại cảm tưởng xúc động muốn ôm Tuyết Thiên. [hừ hừ]

” Chuyện này ta cũng không thể xác định, nương nói khi mọi chuyện bình ổn sẽ tới tìm ta, ta tin tưởng nàng sẽ đến.” Nếu nương một ngày không đến tìm, như vậy thì ta cũng sẽ không rời khỏi nơi này, ta tin nương nhất định sẽ đến.

” Như vậy..... chất nhi sớm nghỉ ngơi đi, ta đi trước.”

Tiến bước Tư Đồ Kính Phi, Tuyết Thiên thối đèn nghỉ ngơi, hy vọng mẫu thân bình an vô sự.....

Kiều Tuyết cũng chậm chạp không đến tìm Tuyết Thiên, Tuyết Thiên càng ngày càng lo lắng, mắt thấy còn có vài ngày nữa chính là trừ tịch*, Tuyết Thiên cũng muốn về gặp nhị nương. Tuy rằng đã nhấn bình an trở về, nhưng nhị nương khẳng định rất nhớ chúng ta, tiểu bảo bảo của nhị nương chắc đã ra đời rồi, nhị nương lẻ loi một mình không ai bên cạnh khẳng định rất cô đơn.

*trừ tịch: giao thừa

” Ca ca.....” Hách Lăng bắt gặp Tuyết Thiên ngồi một mình ở hậu viện, đi qua nhẹ giọng gọi một tiếng.

” Hách Lăng, bảo bảo của nhị nương sinh ra rồi, không biết bộ dáng trông thế nào?” Tuyết Thiên cười nói.

Hách Lăng ngồi bên người Tuyết Thiên, nhẹ nhàng ủng trụ bả vai Tuyết Thiên, Tuyết Thiên thuận thế tựa đầu vào vai Hách Lăng. Hách Lăng nắm lấy bàn tay Tuyết Thiên.

” Không bằng chúng ta trở về đi.” Mấy ngày nay ca ca không vui, phần lễ vật sinh thần kia cũng không biết khi nào thì lấy được, mỗi ngày muốn ôm ca ca, muốn đến sắp đèn.

” Nhưng, nương nàng.....” Rất muốn trở về, nhưng bên này lại không bỏ xuống được, một ngày không gặp nương, một ngày không an tâm.

” Qua năm sau, nếu nàng còn chưa đến thì chúng ta trở về, như vậy được không? Chúng ta cũng có thể ở nhà chờ.” mẫu thân ca ca dù sao cũng đã đi rồi, nàng không phải phạm nhân, nàng là phúc hay họa chúng ta cũng quản không được, cũng giúp không được, cứ ở trong này chờ, không bằng về nhà chờ.

Ngẫm lại lời nói của Hách Lăng, Tuyết Thiên cảm thấy có đạo lý, nương không phải phạm nhân, nếu nàng muốn gặp mình cũng có thể đến kinh thành, đó cũng không phải việc khó, nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

Đi qua hậu viện Tư Đồ Hách thấy Hách Lăng và Tuyết Thiên, nhất thời đứng lại tại chỗ, bọn họ đưa lưng về phía mình. Hách Lăng ôm bả vai Tuyết Thiên ngồi song song, Tuyết Thiên đầu tựa vào trên vai Hách Lăng, Hách Lăng khi có khi không nâng tay vuốt tóc Tuyết Thiên, hình ảnh giống như tình thiên phách lịch, lời nói của Tam đệ bỗng nhiên vang bên tai, hai nhi tử của mình cư nhiên là đoạn tụ, hơn nữa còn là thân

huynh đệ mà dám ở cùng một chỗ, vì sao nhiều năm như vậy mình một chút không phát giác, già rồi nên hồ đồ? Nghiệp chướng!

Quý phủ hôm nay rất náo nhiệt, bởi vì ngày mai là trừ tịch, toàn quý phủ mọi người làm việc không ngừng, buổi tối, Tư Đồ Hách gọi Hách Lăng và Tuyết Thiên vào phòng mình.

” Phụ thân, làm sao vậy?” Hách Lăng nhìn phụ thân ngồi ở bên kia cau mày.

” Thiên nhi, người đi đóng cửa lại.” Tư Đồ Hách nói.

Tuyết Thiên lên tiếng, đóng cửa lại, trở lại phòng trong đứng ở bên cạnh Hách Lăng nhìn Tư Đồ Hách.

” Thiên nhi, Hách Lăng, các người không phải có chuyện gì gặt phụ thân chứ?” Tư Đồ Hách cố gắng làm cho thanh âm của mình bình tĩnh lại.

Tuyết Thiên và Hách Lăng nhìn nhau, không biết phụ thân hiện tại là nói gì, nghi hoặc nhìn phụ thân.

” Thiên nhi a, phụ thân xem người là kiêu ngạo của gia môn, người hiểu chuyện, phụ thân thực vui mừng người rất ngoan, Hách Lăng suốt ngày nghịch ngợm gây sự, nhưng người như thế nào lại theo nó cùng nhau làm trò?” Tư Đồ Hách ngữ khí tràn ngập tuyệt vọng, nhìn hai nhi tử trước mắt, cứ nghĩ đến bọn họ lại làm ra loại chuyện hạ lưu này, trong lòng đau một trận.

” Phụ thân, ta làm sai chuyện gì sao?” Hách Lăng vẫn mờ mịt, mình không có làm chuyện gì để phụ thân tức giận, mà sao còn có cả ca ca?

Hách Lăng không nói thì thôi, nhưng vừa hỏi cơn giận của Tư Đồ Hách vọt thẳng tới đầu, bật dậy tát Hách Lăng một cái.

” Phụ thân!” Tuyết Thiên bị dọa không nhẹ, phụ thân sao lại đột nhiên như vậy.

” Người còn có mặt mũi hỏi ta người làm sai cái gì, loại chuyện không biết xấu hổ này người sao có thể làm ra!” Tư Đồ Hách lớn tiếng quát Hách Lăng! Mới trước đây nghịch ngợm gây sự còn chưa tính, chỉ là hài tử nghịch ngợm một chút cũng là chuyện thường, vốn tưởng rằng trưởng thành sẽ hiểu chuyện, chính là không nghĩ tới Hách Lăng lại phạm vào cái đại sai này! Minh thì hồ đồ cái gì cũng không phát hiện!

” Phụ thân! Ta rốt cuộc làm sai cái gì?” Hách Lăng cảm giác một cái tát này rất oan uổng!

” Người.....” Tư Đồ Hách tức giận thân thể thẳng phát run, thanh âm run run nói:” Người và ca ca người đã đến đâu rồi? Đồng giường cộng chẩm sao? A? Tư vị trái cảm hiện tại đã biết sao? Thực tủy biết vị? Người này súc sinh!” Tư Đồ Hách dùng nét mặt già nua đau khổ nói ra những lời này.

Tuyết Thiên và Hách Lăng đều kinh ngạc nói không nên lời, không nghĩ đến phụ thân đã phát hiện chuyện này! Nên làm sao bây giờ?

” Thiên nhi người thân ca ca a, người sao có thể làm ra loại sự tình này! Người... bất hiếu!” Tư Đồ Hách cho rằng Tuyết Thiên là hài tử ngoan ngoãn sẽ không làm loại sự tình này, khẳng định là do Hách Lăng! Hách Lăng từ nhỏ liền vô pháp vô thiên, là mình quản giáo sai sót, là mình tạo nghiệt a!

” Phụ thân, thực xin lỗi, ta thật sự thích ca ca!” Nếu chuyện này đã nằm trên đồng lửa, vậy thì Hách Lăng cũng không sợ nói thật.

Tư Đồ Hách nghe xong lời này, lại tát thêm một cái vào trên mặt Hách Lăng:” Người còn dám nói! Ta đây đã tạo cái nghiệt gì, người muốn cái mặt già của ta để ở đâu? Người muốn ta chết sao? A?” Nói xong, lấy tay dùng sức tát vào mặt mình.

” Phụ thân, người không cần như vậy.....” Tuyết Thiên khóc kéo tay Tư Đồ Hách.

Tư Đồ Hách cầm trụ hai bả vai Tuyết Thiên nói:” Thiên nhi, người từ nhỏ là một hài tử ngoan, người sao lại theo Hách Lăng hồ nháo, vì sao?”

” Phụ thân, ta và Hách Lăng đều là thật lòng, cũng không phải Thiên nhi hồ nháo.....” Tuyết Thiên cúi đầu, nhìn phụ thân như vậy, thật sự rất đau lòng.

” Ngươi!” Tư Đồ Hách nâng tay lên chuẩn bị cho Tuyết Thiên một cái tát, nhưng tay nâng đến không trung liền ngừng lại, mạnh thu hồi một quyền đánh vào trên mặt bàn.

Hách Lăng bỗng quỳ trên mặt đất:” Phụ thân, người đánh ta đi, đừng nóng giận!”

” Ta không có hai đứa con bất hiếu như các ngươi, cút! Đều cút ra ngoài hết cho ta!” Tư Đồ Hách gào thét.

” Phụ thân!” Tuyết Thiên và Hách Lăng đồng thời hô.

” Nhị ca! Mau ra đây, ngươi xem ai tới!” Ngoài cửa, thật xa chợt nghe thanh âm kích động của Tư Đồ Kính Phi.

Tiếng bước chân dồn dập càng ngày càng gần, Tư Đồ Kính Phi một phen đẩy cửa phòng ra, vốn là vẻ mặt tươi cười lại thấy tình cảnh trong phòng, tươi cười cương cứng ở trên mặt. Tư Đồ Hách nổi hỏa.

” Đây là..... làm sao vậy?” Hách Lăng quỳ trên mặt đất, Tuyết Thiên thì muốn khóc đứng bên cạnh Tư Đồ Hách, Tư Đồ Hách vẻ mặt thống khổ. Phát sinh chuyện gì?

Một nữ nhân áo trắng bỗng xuất hiện ở cửa.

” Nương.....” Tuyết Thiên thấy người tới, gọi một tiếng.

Nghe thấy tiếng gọi của Tuyết Thiên, Tư Đồ Hách giật mình mạnh quay đầu thấy Kiều Tuyết đứng ở ngoài cửa, kích động nói không nên lời nói, tâm tình đang dưới đáy cốc bỗng thăng thiên:” Tuyết Nhi.....”

” Vương gia.....” Kiều Tuyết thanh âm thực ôn nhu.

Mười mấy năm, Tư Đồ Hách lại được nghe thấy thanh âm này, hồ đồ đi đến chỗ Kiều Tuyết, Kiều Tuyết cũng đi vào phòng. Chờ Kiều Tuyết đứng trước mặt Tư Đồ Hách, Tư Đồ Hách cầm hai tay Kiều Tuyết đỡ dẫn nhìn người trước mặt.

” Là ngươi sao? Tuyết Nhi?” Tư Đồ Hách run run phủ tay trên khuôn mặt Kiều Tuyết, loại này xúc cảm, tựa như mười mấy năm trước nàng một chút cũng chưa biến mất, vẫn xinh đẹp như vậy.

” Vương gia, là Tuyết Nhi.....” Kiều Tuyết nghẹn ngào, nam nhân trước mắt già đi rất nhiều, nhưng tư thế oai hùng năm đó vẫn còn tồn tại, chính vì nó đã khiến cho bản thân mình mê luyến.

Tư Đồ Hách ôm nhẹ Kiều Tuyết, ký ức năm đó nàng rời đi như vẫn còn mới, hiện rõ mình trong lòng mình. Tư Đồ Hách nội tâm dâng lên. Không bao giờ muốn buông ra nữa.

Kiều Tuyết buông Tư Đồ Hách ra, đi đến trước mặt Hách Lăng dắt Hách Lăng quỳ trên mặt đất dậy, giữ chặt tay Hách Lăng lại kéo tay Tuyết Thiên, đem tay Tuyết Thiên đặt lên tay Hách Lăng, cười. Hách Lăng và Tuyết Thiên nhìn nhau.

” Nương.....” Tuyết Thiên xoa xoa nước mắt.

” Hải tử, ta đem Thiên nhi của ta giao cho ngươi, nhớ rõ ngươi đã đáp ứng ta.....” Kiều Tuyết ôn nhu cười nói với Hách Lăng.

Hách Lăng mạnh gật gật đầu, nắm chặt tay Tuyết Thiên mang Tuyết Thiên ra khỏi phòng, Tư Đồ Kính Phi cũng thức thức thời đi ra ngoài. Tuy rằng trong lòng thực không phải tư vị, nhưng Kiều Tuyết dù sao cũng là thê tử của nhị ca, Kiều Tuyết yêu nhị ca trước. Tư Đồ Hách thấy thế cũng không kịp nói gì, kinh ngạc nhìn Kiều Tuyết vì sao biết chuyện này lại cho phép bọn họ đi.

” Vương gia.....” Kiều Tuyết giữ chặt tay Tư Đồ Hách.

” Tuyết Nhi, ngươi làm sao biết.....”

Tư Đồ Hách còn chưa nói xong, Kiều Tuyết liền vươn tay ngăn lại Tư Đồ Hách không cho ông nói tiếp.

” Vương gia, nghe Tuyết Nhi nói.....” Kiều Tuyết kéo Tư Đồ Hách ngồi xuống, Kiều Tuyết nắm tay Tư Đồ Hách ngồi trước mặt ôn nhu nói:” Thiên nhi sinh ra là món quà lớn nhất của thượng thiên cấp cho ta và Vương gia, Thiên nhi từ nhỏ không giống người thường, từ nhỏ lại mất đi mẫu thân. Cảm ơn Vương gia đem Thiên nhi chiếu cố tốt như vậy..... Cũng cảm ơn mẫu thân Hách Lăng yêu thương Thiên nhi, ta đến để xem, Thiên nhi quả thực hạnh phúc, làm mẹ như ta thật rất vui vẻ.....”

” Tuyết Nhi.....” Tư Đồ Hách nhẹ giọng gọi một tiếng, nàng vẫn thiện lương như vậy, làm cho người khác cảm giác mềm mại thả lỏng.

” Vương gia có lẽ không biết, ở trên tòa Tuyết Sơn ta ở chung với Thiên nhi mấy ngày, Thiên nhi chỉ nhắc đến Hách Lăng trên mặt Thiên nhi mới có thể cười hạnh phúc. Loại hạnh phúc này không phải à thứ chúng ta có thể cho, chỉ có thể là Hách Lăng Thiên nhi mới hạnh phúc, bởi vì các người yêu thương nó cũng như Hách Lăng, nhưng Thiên nhi cũng bất hạnh, nó bẩm sinh có năng lực khác người bởi vì vậy mới bị bọn họ bắt lên Tuyết Sơn, chia cắt gia đình các người.....”

” Nhưng, Thiên nhi và Hách Lăng đều là nam nhân, hơn nữa bọn họ còn là huynh đệ ruột thịt, người làm cho ta.....” Câu nói kế tiếp, Tư Đồ Hách cũng không muốn nói, nếu chuyện này bị người khác biết không phải thành trò cười trong thiên hạ sao, hai nhi tử của Vương gia tất cả đều đoạn tụ, hơn nữa còn là hai huynh đệ ruột thịt.

” Vương gia dĩ hòa vi quý, cha mẹ trong thiên hạ ai không hy vọng con mình có thể hạnh phúc, người chia rẽ bọn họ như vậy, nếu đem bọn họ đuổi ra khỏi nhà thì ai cũng sẽ bị thương, vì sao không khoan dung một chút. Cho bọn họ hạnh phúc, cho bọn họ mỗi ngày đều đứng ở cạnh người, bọn họ yêu nhau cũng không có gì không đúng, bọn họ cũng là người, có thất tình lục dục, bọn họ yêu ai chúng ta ai cũng ngăn cản không được, tình yêu là thứ rất kỳ diệu, không có hạn chế khoảng cách hay thời gian tuổi tác, yêu chính là yêu. Vương gia không phải trước kia nói cho Tuyết Nhi biết người lần đầu thấy Tuyết Nhi liền rất thương sao.....”

” Tuyết Nhi, người nói có lý nhưng ta không thể chấp nhận hai nhi tử mình cứ như vậy.....”

” Vương gia, gia đình là quan trọng hay vấn đề thể diện là quan trọng? Người nhẫn tâm thấy hai đứa con mình về sau suốt ngày lấy lệ rửa mặt sao?”

Tư Đồ Hách không nói lời nào, bị Kiều Tuyết nói nhất thời nghẹn lời tìm không ra câu phản bác, ngẫm lại mỗi câu nói của Kiều Tuyết, những câu hữu lý, nếu thật sự chia rẽ bọn họ, bọn họ đều thống khổ, nếu đem bọn họ trục xuất khỏi gia môn, mình sao nở xuống tay. Tử Lăng nhất định sẽ thương tâm..... Thôi, thôi, theo bọn họ đi thôi. Chuyện kéo dài hương khói liên kỷ thác trên người Tử Lăng.

Trong bụng còn đang có đứa nhỏ thứ ba.

” Ta đã biết, việc này nghe theo Tuyết Nhi.” Tư Đồ Hách thở dài.

” Cảm ơn Vương gia.” Kiều Tuyết cười nói.

” Người một chút cũng không thay đổi, vẫn xinh đẹp như vậy.” Tư Đồ Hách ôm lấy Kiều Tuyết.

” Uy phong của Vương gia cũng không giảm.” Kiều Tuyết cười.

” Chúng ta về nhà đi.”

” Vương gia..... Tuyết Nhi không còn là phạm nhân, không thể tiếp tục ở thế gian, các người thu thập hành lý, ta sẽ đưa các người trở về kinh thành.....”

” Về sau còn có thể gặp người không?”

” Ta lén lút để Thiên nhi bỏ trốn, người trên đã rất giận dữ, may mắn lần này Tuyết Sơn không sụp đổ. Lần này tới gặp người cũng là năn nỉ sự phụ lên.”

Tư Đồ Hách gắt gao ôm Kiều Tuyết, đây là lần cuối cùng gặp mặt, nghĩa là về sau sẽ không còn được gặp lại, bất quá trong lòng thật ra có chút an ủi, biết Kiều Tuyết vẫn chưa chết, nàng vẫn còn tồn tại trong lòng mình.

16. Chương 16

Chờ Tư Đồ Hách và Kiều Tuyết ôn tồn hồi lâu, mọi người mới thu thập đồ đạc chuẩn bị khởi hành, phái hạ nhân đi thuê một chiếc xe ngựa, Kiều Tuyết từ trên không trung gọi xuống hai con ngựa. Tư Đồ Hách lên

xe, Tuyết Thiên ở phía sau xe lặng lẽ nói vài câu với Kiều Tuyết, sau chỉ còn Tư Đồ Kính Phi, Tuyết Thiên đi theo Hách Lăng lên xe.

” Kính Vương gia.....” Kiều Tuyết đi đến bên cạnh Tư Đồ Kính Phi.

” Tẩu tẩu.....” Tư Đồ Kính Phi thấy Kiều Tuyết tới gần, nhất thời trong lòng một trận loạn chiến, nư nhân mình mê luyến mười sáu năm chưa bao giờ đến gần như vậy, thật sự không biết dùng ngôn ngữ thế nào hình dung, trên người nàng có một loại hương khí thần nhiên, không nghĩ được nhưng làm cho người ta cảm giác thực thục thái, không biết nhị ca sao lại có phúc đến như vậy! Thật sự là hâm mộ ghen tị tiếc hận!

” Cảm ơn kính Vương gia mười sáu năm qua quan tâm Tuyết Nhi.....” Kiều Tuyết cúi chào Tư Đồ Kính Phi. Vừa rồi Thiên nhi đem chuyện Kính Vương gia nói cho mình nghe, bản thân cũng thật kinh ngạc, trước kia cứ nghĩ rằng Kính Vương gia là một cuồng đại hán tử.

” Nào dám nào dám!” Tư Đồ Kính Phi chạy nâng Kiều Tuyết dậy, lúc chạm vào, cảm giác Kiều Tuyết thật sự mềm mại.” Tẩu tẩu cũng đừng giễu cợt tiểu đệ.”

” Tuyết Nhi không dám.....” Kiều Tuyết hơi hơi cúi đầu.

” Tẩu tẩu, tiểu đệ có một thỉnh cầu mạo muội.” Tư Đồ Kính Phi mặt đỏ một mảnh lớn.

” Kính Vương gia cứ việc nói.”

” Chẳng biết có thể.....ôm tẩu tẩu một cái?” yêu cầu này không quá phận đi, chỉ là ôm một chút thôi, mười sáu năm nay tương tư đối lấy một cái ôm cũng không quá phận đi, dù nàng là thê tử nhị ca.

Kiều Tuyết cười, hơi hơi gật đầu, Tư Đồ Kính Phi rất kinh ngạc nàng thế nhưng đáp ứng, nàng đáp ứng rồi là đáp ứng rồi, nhưng Tư Đồ Kính Phi không biết nên làm thế nào đi sang ôm nàng. Sững sờ ở tại chỗ không biết làm sao, Kiều Tuyết thấy bộ dạng này của Tư Đồ Kính Phi, đi lên ôm Tư Đồ Kính Phi một cái, Tư Đồ Kính Phi hoàn toàn đại ra, theo bản năng dùng hai tay ôm thân hình mảnh mai của Kiều Tuyết.

” Đáng giá.” Tư Đồ Kính Phi yên lặng nói.

Kiều Tuyết buông Tư Đồ Kính Phi ra, mỉm cười, Tư Đồ Kính Phi mặt đỏ giống như mông khỉ.

” Ta, ta lên xe!” Tư Đồ Kính Phi lập tức hốt hoảng chạy.

Làm một phép nhỏ, xe ngựa bay lên trời, hai con ngựa đạp mây mà chạy, chiếc xe ngựa cứ như vậy rất nhanh vụt vàng trên bầu trời phi hành. Kiều Tuyết nhìn xe ngựa đi xa, không biết khi nào thì lệ đã chảy.

Xe ngựa còn chưa đến một canh giờ thì đã đến quan ngoại kinh thành, ở một địa phương không có người đáp xuống đất, mọi người xuống xe, xe ngựa lại bay lên trời ly khai, mọi người đều cảm thán chuyện này như là mơ.

Đến cửa nhà, gia đình thấy là Vương gia và hai vị thiếu gia đã trở lại, kích động chạy vào nói cho Tử Lăng, Tử Lăng đang ở trong phòng chơi với hài tử nghe gia đình thông báo xong liền ôm hài tử chạy tới đại sảnh.

” Vương gia! Thiên nhi! Hách Lăng!” Tử Lăng gọi, đã trở lại! Rốt cục đã trở lại, một người cũng không thiếu, bình an vô sự.

” Tử Lăng.....”

” Nương!”

” Nhị nương!”

Mọi người vây quanh cùng một chỗ, rốt cục cả nhà đã đoàn tụ.

” Các người như thế nào về sớm như vậy, không phải mấy ngày trước trong thư nói qua năm mới trở về sao?” Tử Lăng cảm giác có chút không thích hợp, từ phương bắc đến đây nhanh nhất cũng mất năm tháng, sao lại nhanh như vậy.

” Nói ra rất dài dòng, chút nữa sẽ nói cho người, đó là một chuyện thực kỳ diệu.” Tư Đồ Hách nói.

Tuyết Thiên và Hách Lăng đùa với bảo bảo trong lòng Tử Lăng, bảo bảo vui cười hơn hử.

” Đây là con ta sao?” Tư Đồ Hách nhìn bảo bảo trong lòng Tử Lăng hỏi.

” Là nữ nhi.....” Tử Lăng vui vẻ nói.

” Nữ nhi??” Tư Đồ Hách thiếu chút nữa rống lên, nữ nhi làm sao kéo dài hương khói a! [=))))))]

” Sao vậy? Không thích nữ nhi?” Tử Lăng vẻ mặt nghi hoặc hỏi Tư Đồ Hách.

Tuyết Thiên và Hách Lăng nhìn nhau, vụng trộm tránh ra, bọn họ biết vì sao Tư Đồ Hách kích động như vậy.

” Không..... Không có, cho ta ôm một cái.” Tư Đồ Hách gượng cười tiếp nhận hài tử trong lòng Tử Lăng.

Hiện tại tâm tình của Tư Đồ Hách không có người có thể lý giải, trong lòng khổ cũng chỉ có thể tự mình nhấm nháp, ông trời quả thật rất trêu người, ôm hài tử trong tay khóc không ra nước mắt. Ta đắc tội thần tiên a!

Buổi tối Tư Đồ Hách kể cho Tử Lăng nằm ở trên giường về chuyện xảy ra ở phương bắc, Tử Lăng quả thực cảm thấy Tư Đồ Hách gạt người, cũng không dám không tin, nàng tận mắt thấy Tuyết Thiên như thế nào từ trước mắt mình biến mất, Tư Đồ Hách ấp a ấp úng nói cho Tử Lăng biết chuyện Tuyết Thiên và Hách Lăng trong lúc đó có quan hệ, ai biết rằng Tử Lăng chỉ nhẹ nhàng cười.

” Người cười cái gì? Người không kinh ngạc hay sinh khí sao?” Tư Đồ Hách đối với phản ứng của Tử Lăng rất là buồn bực.

” Vì sao phải kinh ngạc hay sinh khí, ta đã sớm đã nhìn ra.” Tử Lăng che miệng bật cười, ai mà giống người cha như hần đầu thô nào thô a?

” Người đã sớm biết?” Tư Đồ Hách kinh ngạc thật sự.

” Đúng.” Tử Lăng gật gật đầu, liền kể chuyện Hách Lăng và Tuyết Thiên là mùa đông lớn như vậy mà buổi tối còn vì Tuyết Thiên đi mua hoa quế cao, Hách Lăng cũng bởi vì sự ra đi của Tuyết Thiên mới trở nên thành thực như thế, đủ loại dấu hiệu, Tử Lăng đã nhìn ra Tuyết Thiên và Hách Lăng có cảm tình.

” Người như thế nào biết? Vì sao không nói cho ta?” Tư Đồ Hách phiền muộn, vì cái gì chỉ có mình là không biết?

” Bởi vì trực giác của nữ nhân so với nam nhân nhạy bén hơn, nói cho người biết chỉ sợ sẽ nháo ngất trời, may mắn Kiều Tuyết là một mẫu thân thông suốt, có lẽ chỉ có nàng mới có tài động đến người.” Tử Lăng đáy lòng cảm tạ Kiều Tuyết, có lẽ cả bản thân mình cũng không có năng lực đi thuyết phục Tư Đồ Hách chấp nhận chuyện này.

Tư Đồ Hách không nói lời nào, có lẽ nữ nhân so nam nhân tinh tế hơn, so với nam nhân suy nghĩ chu toàn hơn.

Một nhà vui vẻ bước sang năm mới, bất đồng với trước kia là lễ mừng năm mới này còn có thêm Tư Đồ Kính Phi và một tiểu bảo bảo, hơn nữa mọi người đều biết chuyện Tuyết Thiên và Hách Lăng, trừ bỏ hai sự kiện này thì vẫn giống như trước. Tuyết Thiên và Hách Lăng biết Tư Đồ Hách còn chưa hoàn toàn chấp nhận bọn họ cho nên có chút câu nệ, chờ Tư Đồ Hách chậm rãi thích ứng thì tốt rồi. Tiểu nữ nhi gọi là Tư Đồ Tuyết Linh, Tư Đồ Hách sau năm mới tiếp tục mỗi ngày đi vào triều, mà Tư Đồ Kính Phi ở lại Hách Vương Phủ cả ngày không chịu đi, cứ như vậy mà trải qua những ngày hoà thuận vui vẻ.

Hôm nay là sinh thần của thái tử Tư Đồ Bối Minh, Hoàng Thượng Tư Đồ Lạc mời Tư Đồ Kính Phi và Tư Đồ Hách một nhà tiến cung tham gia thịnh yến, mọi người ăn mặc chỉnh tề lại long trọng đi đến hoàng cung. Tuyết Thiên và Hách Lăng lần đầu đến hoàng cung, cảm giác nơi này quả thực hoa lệ đến không thể tin được, buổi sáng Tư Đồ Lạc đưa thái tử theo cùng bọn họ thưởng mai ở ngự hoa viên.

” Buổi sáng cả nhà đoàn tụ, các người từ phương bắc vừa trở về, coi như là ta thay các người đón gió tẩy trần.” Tư Đồ Lạc cười nâng chén, nghe nhị đệ kể về chuyện phương bắc cảm giác quả thực là một câu chuyện truyền kì, nhưng cũng không ngờ tới tam đệ thể nhưng đơn phương với vong thê* của nhị đệ mười mấy năm, sau khi nghe hết toàn bộ câu chuyện thì đã đến giữa trưa, thật sự là nghe hoài không chán, cảm thấy hẳn là nên viết thành sử sách!

*vong thê: vợ đã chết

” Tà Hoàng Thượng.....” Mọi người nâng chén.

” Sao lại không thấy thái tử điện hạ?” Tư Đồ Hách buông chén rượu hỏi.

” Ai, cái hồn tiểu tử kia cả ngày quần quít lấy sư phụ học võ, khả năng là còn luyện tập đi.” Tư Đồ Lạc bắt đắc dĩ lắc đầu nói.

” Ta còn chưa thấy qua Bối Minh, mau nhanh kêu y tới cho hoàng thúc hảo hảo nhìn xem.” Tư Đồ Kính Phi tùy tiện nói.

” Cũng được, người còn chưa gặp qua mà.” Tư Đồ Lạc quay đầu phân phó hạ nhân đi gọi thái tử đến.

Mọi người nói nói cười cười, một bên ăn điểm tâm, một bên đàm việc nhà, Tư Đồ Lạc cố ý để Tuyết Thiên ngồi bên cạnh mình, mỗi lần Tuyết Thiên đến gần thì những ngày không khoẻ hết thấy biến mất, thần thanh khí sảng, Tư Đồ Lạc thích loại cảm giác này.

” Bẩm báo Hoàng Thượng, thái tử điện hạ như thế nào cũng không chịu đến.” Hạ nhân thông báo.

” Lớn mật! Hắn hiện tại đang làm cái gì!” Tư Đồ Lạc sinh khí, ngày thường hồn tiểu tử này không để mặt mũi cho mình còn chưa tính, hôm nay ngày quan trọng như vậy, trước mặt toàn là người nhà cũng không nề tình, quả thực là muốn chết!

” Hồi Hoàng Thượng, thái tử đang luyện kiếm.....” Hạ nhân run run hồi đáp.

” Nói cho nó biết, Tuyết Thiên đang ở đây.” Tư Đồ Lạc phân phó nói.

Hạ nhân ứng một tiếng liền lại đi bẩm báo. Mọi người ở đây đối một câu của Tư Đồ Lạc cảm thấy tò mò, nhất là Hách Lăng!

” Đại ca, vì sao phải nói như vậy cho Bối Minh?” Tư Đồ Kính Phi hỏi.

” Ha ha ha, người có điều không biết, trước đó vài ngày nhị đệ đem chuyện kể cho ta và Bối Minh nghe, Bối Minh rất sùng bái Tuyết Thiên, luôn muốn thấy Tuyết Thiên. Trước đó vài ngày bị hồn tiểu tử làm cho sống không nổi, vốn định nói nhị đệ đưa Tuyết Thiên tiến cung, nhưng nghĩ sinh thần nó không phải sắp đến sao, để cho nó đợi một chút cũng không muộn.” Mặc kệ kể chuyện này cho ai, nghe xong ai nấy đều muốn gặp nhân vật truyền kỳ Tuyết Thiên này một lần đi, đương nhiên thì từ mình cũng không ngoại lệ.

Hách Lăng nhìn nhìn Tuyết Thiên ngồi ở đối diện, Tuyết Thiên cảm giác tầm mắt Hách Lăng dừng ở trên người mình, quay đầu lại đối mắt với Hách Lăng cười một cái, tâm tình Hách Lăng nhất thời bình tĩnh lại.

” Người xem, nhị ca trong nhà có rất nhiều bảo bối, lại thêm một nữ oa nhi, thật sự là rất hâm mộ.” Tư Đồ Kính Phi cười nói.

” Người hâm mộ, người hâm mộ có ích lợi gì, có bản lĩnh cũng đi thành thân sẽ không còn hâm mộ như vậy nữa!” Tư Đồ Lạc cười nhận lấy đùa giỡn của Tư Đồ Kính Phi, tam đệ thật sự si tình, chỉ mới đơn phương mà đã đến mười sáu năm, người ta là người hay quỷ cũng không biết, một câu cũng chưa nói qua, bội phục y.

” Người thôi đi a! Ta vẫn chưa muốn thành thân.” Tư Đồ Kính Phi liếc Tư Đồ Lạc một cái.

” Đến đến đến, đem Linh nhi cho ta ôm một cái.” Tư Đồ Lạc không để ý tới Tư Đồ Kính Phi xem thường, hướng Tử Lăng muốn ôm hài tử.

Cung nữ đem Linh nhi tiếp nhận đưa cho Tư Đồ Lạc, Tư Đồ Lạc thật cẩn thận ôm Linh nhi, đùa với nàng, ai biết rằng Linh nhi tuyệt không cấp cho Hoàng đế mặt mũi, oa oa khóc lớn lên, biến thành Tư Đồ Lạc không biết làm sao, Tử Lăng lập tức đứng dậy tiếp nhận đỡ Linh nhi.

” Rất không nể mặt mũi ta.” Tư Đồ Lạc bắt đắc dĩ nói.

” Hoàng Thượng, nó còn nhỏ.....” Tử Lăng vỗ mặt đau khổ, nghĩ rằng Linh nhi cũng thật là, vừa rồi còn tốt, như thế nào vừa đến tay Hoàng đế liền khóc lên.

” Không sao không sao, khả năng là nó không thích ta.” Tư Đồ Lạc khoát tay, giấu lại nữ nhi của mình Tiên Nhi lúc nhỏ cũng không thích mình, mình động một cái liền khóc như vậy.

Linh nhi vẫn khóc, Tử Lăng dỗ như thế nào cũng không được, không còn biện pháp, đành phải đem Linh nhi giao cho Tuyết Thiên, Linh nhi vừa đến tay Tuyết Thiên sẽ không khóc không nháo, vui vẻ khanh khách cười không ngừng.

” Yêu a, thật đúng là thần, nhỏ như vậy mà cũng biết nhận thức a?” Tư Đồ Lạc đối với cảnh này rất ngạc nhiên, Tuyết Thiên ai thấy đều thích, ngay cả oa nhi cũng thích hẳn.

Người khác thấy chuyện kỳ quái, Tuyết Thiên chỉ muốn tìm cái lỗ để chui vào.

” Phụ hoàng!” chợt nghe một tiếng gọi thật xa. Còn chưa nhìn thấy người, thanh âm đã đến trước.

” Hồn tiểu tử, còn muốn lão tử thỉnh hai lần!” Tư Đồ Lạc đối với Bối Minh chậm chậm trách cứ.

Mọi người nhìn thái tử chậm chậm đến gần, bộ dạng quả thật tuần tú, thân thể thành thực, làn da trắng, ánh mắt sáng ngời, một đôi mày kiếm anh khí bức người, bước chân ổn trọng đáng người cao gầy.

” Nhị hoàng thúc!” Bối Minh nhìn người bên cạnh Tư Đồ Hách, ôm một oa nhi trong lòng nhìn mình, người này chính là Tuyết Thiên đi, bộ dạng thật sự rất đẹp, nhìn nhìn liền thất thần.

” Thất thần làm cái gì? Đây là Tam hoàng thúc, các ngươi lần đầu tiên gặp mặt.” Tư Đồ Lạc thấy Bối Minh nhìn Tuyết Thiên chằm chằm phát ngốc.

” Tam hoàng thúc!” Bối Minh thu tầm mắt xoay người gọi một tiếng.

” Không sai a, rất tuần tú.” Tư Đồ Kính Phi cười nói, xem ra, mình cũng phải nhanh thành thân sinh một đàn oa nhi mà dường.

” Lại đây ngồi.” Tư Đồ Lạc gọi Bối Minh.

Bối Minh đem ghế chen chúc vào giữa Tư Đồ Lạc và Tuyết Thiên.

” Người chính là Tư Đồ Tuyết Thiên?” Bối Minh xoay người đối mặt Tuyết Thiên hỏi, gần như vậy càng cảm thấy Tuyết Thiên trời sinh rất đẹp rất thanh tao. Da thịt vô cùng mịn màng, các nữ nhân ai thấy đều hâm mộ, đôi con ngươi giống như tinh quang trong suốt, mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhạt, cằm tròn trịa, tại sao một nam tử có thể xinh đẹp như thế. Đến gần còn có thể thấy trên người hắn có một loại khí nhàn nhạt, không phải mùi hương, hương vị này cho tới bây giờ chưa từng ngửi qua, cảm giác cả người thanh sảng, hơn nữa vì chuyện nhị hoàng thúc kể, Bối Minh càng cảm thấy Tuyết Thiên trước mắt không phải phàm nhân.

17. Chương 17

” Hồi thái tử điện hạ, đúng vậy.” Tuyết Thiên gật đầu.

Bối Minh cười sáng lên, kéo ghế người dựa vào Tuyết Thiên, thân thể chỉ còn thiếu chút nữa là chạm vào nhau.

” Đứa nhỏ này, ha ha ha.” Tư Đồ Lạc thấy Bối Minh hứng thú với Tuyết Thiên như thế thoải mái cười ha hả, rốt cục cũng nhìn thấy hài tử này hứng thú thứ khác trừ bỏ võ thuật.

Tư Đồ Lạc nở nụ cười, những người khác cười không nổi, Tư Đồ Lạc không biết chuyện Tuyết Thiên và Hách Lăng, người khác yên lặng nhìn về phía Hách Lăng ngồi ở một bên, Hách Lăng một đôi mắt sắc bén trừng Bối Minh, hận không thể cầm cái chén trong tay bóp nát, rồi đem tên thái tử kia ném vào trong ao.

” Người thích võ thuật không? Ta có thể dạy người!” Bối Minh hoàn toàn không cảm nhận được có một đôi mắt ác ý nhìn mình chằm chằm, chỉ lo tán gẫu với Tuyết Thiên.

Tuyết Thiên vụng trộm nhìn Hách Lăng ở đối diện, cảm giác được trong ánh mắt Hách Lăng nhìn thái tử lộ ra một hơi thở ác ý, quay người lắc đầu với Bối Minh. Mượn cơ nói bảo bảo đối bụng, đứng dậy ôm Linh nhi đi đến bên cạnh Tử Lăng, giao Linh nhi cho Tử Lăng liền thuận thế ngồi bên cạnh.

Bối Minh đương nhiên không hiểu ý, lại đứng dậy đi đến bên cạnh Tuyết Thiên, làm một chuyện trừ bỏ Tư Đồ Lạc và Hách Lăng mọi người đều hút một ngụm khí lạnh, Bối Minh giữ chặt tay Tuyết Thiên.

”Đi, ta mang ngươi đi dạo chung quanh!” Bối Minh cười nói.

”Điện hạ, không..... không cần, ta ở trong này là được rồi, thái tử điện hạ không cần phí sức.” Tuyết Thiên miễn cưỡng cười, muốn rút bàn tay bị Bối Minh nắm về.

”Tay ngươi hảo nhuyển.....” Bối Minh nói, còn nắm tay Tuyết Thiên sờ soạng.

Hách Lăng bạo phát, bị Tư Đồ Kính Phi bên cạnh đè lại, đối với Hách Lăng lắc đầu. Nơi này là hoàng cung, không được xằng bậy, mặc dù ở trước mặt Tư Đồ Lạc không cần quá câu thúc lễ tiết, nhưng cũng không thể lỗ mãng. Hơn nữa Bối Minh là thái tử, còn có Hoàng hậu và Hoàng thái hậu là chỗ dựa. Hách Lăng bực tức đem trà uống một hơi cạn sạch, cánh tay nắm chặt đến run run.

”Thái tử điện hạ, như vậy không được.....” Tuyết Thiên lại không dám đắc tội thái tử, chỉ có thể rút tay trở về, nhưng Bối Minh nắm rất chặt.

”Bối Minh! Không được càn quấy!” Tư Đồ Lạc thấy bộ dạng Tuyết Thiên xấu hổ, liền răn dạy Bối Minh một chút.

”Hoàng nhi không có càn quấy, phụ hoàng, Bối Minh mang Tuyết Thiên đi dạo!” Bối Minh nghĩ Tuyết Thiên là vì phụ hoàng ở đây, cho nên ngại mất mặt.

”Được rồi, đi thôi.”

Nếu Hoàng Thượng đã lên tiếng, Tuyết Thiên nào dám không theo, liền bị Bối Minh kéo đứng lên, lo lắng nhìn Hách Lăng, Hách Lăng cúi đầu nhìn không thấy biểu tình.

Bối Minh kéo Tuyết Thiên ly khai ngự hoa viên, một đường tản bộ, trên đường hạ nhân thấy Bối Minh đều hành lễ. Bối Minh vẫn lôi Tuyết Thiên đi về phía trước, Tuyết Thiên cũng không biết thái tử này muốn dẫn mình đi nơi nào. Đến một cái ao nhỏ, Bối Minh mới buông tay Tuyết Thiên ra. Tuyết Thiên xoa xoa cổ tay bị nắm có chút đau.

”Thực xin lỗi, làm đau ngươi sao?” Nhìn Tuyết Thiên xoa cổ tay, Bối Minh mới ý thức được vừa rồi rất dùng sức, Tuyết Thiên có thể là bị nắm đau, trong lòng vạn phần ảo não.

”Không có.....” Tuyết Thiên cười lắc đầu.

”Ta xem xem!” Bối Minh muốn bắt lấy tay Tuyết Thiên.

Tuyết Thiên nhanh chóng rút tay về, cười nói:”Không sao, thái tử điện hạ không cần quá để ý.”

”Gọi ta Bối Minh, ta không thích người gọi ta là thái tử, hoặc là gọi ta là Minh nhi.” Bối Minh không vui nói.

”Này vạn lần không thể, thái tử điện hạ cao quý sao có thể gọi thẳng danh tự được.” Tuyết Thiên có chút kinh hoảng.

”Ở trước mặt ngươi ta không phải thái tử, ta chính là Bối Minh!” Bối Minh nói.

”Điện hạ! Không thể nói như vậy.” Tuyết Thiên có chút nóng nảy, như thế không ổn, nếu gọi thái tử như thế thì tội này rất lớn.

”Đây là mệnh lệnh, hiểu chưa? Bối Minh hoặc là Minh nhi, ngươi chọn một cái.” Bối Minh quay đầu lộ ra vẻ khí phách cao cao tại thượng.

”Thái tử.....” Tuyết Thiên còn muốn khuyên nhủ y.

”Không có thái tử, mau chọn!” Bối Minh có chút tức giận.

” Bối Minh.....” Tuyết Thiên đành phải thỏa hiệp, ở đây cũng không có người còn lúc ở trước mặt người khác không thể xưng hô như vậy.

Tuyết Thiên không lên tiếng, loại tình huống này chỉ có thể dựa vào thái tử.

” Tuyết Thiên vì sao lại mê như vậy?” Bối Minh lấy tay đi sờ mặt Tuyết Thiên.

Tuyết Thiên không kịp phòng, vừa bị chạm vào liền chấn kinh, lui về phía sau một bước.

” Người sợ?” Bối Minh không thích phản ứng này của Tuyết Thiên.

” Không có.....” Tuyết Thiên khẩu thị tâm phi lắc đầu, thật sự đau đầu, sớm biết rằng như vậy sẽ không tới hoàng cung.

” Người ngày thường thích đi đâu chơi?” Nghĩ Tuyết Thiên có thể là sợ hãi, Bối Minh liền dời đề tài, từ từ sẽ đến. Tuyết Thiên hiện tại giống như con thỏ nhỏ bị chấn kinh, chỉ còn kém là lạnh run.

” Tuyết Thiên không thường xuất môn.....” Tuyết Thiên có vẻ câu nệ.

” Phụ hoàng nói người đọc vạn quyển sách, là một tay viết tự hảo.” Trước kia phụ hoàng luôn lấy Tuyết Thiên so sánh với mình, nói Tuyết Thiên trời sinh nhu thuận, không giống mình cả ngày động dao động thương, khi đó không thích Tuyết Thiên, bởi vì phụ hoàng luôn mở miệng là một Tuyết Thiên ngậm miệng là một Tuyết Thiên. Từ khi nghe nhị hoàng thúc kể chuyện xưa, mới bắt đầu hứng thú với Tuyết Thiên, hôm nay vừa thấy, phát hiện bản thân càng thích Tuyết Thiên.

” Hoàng Thượng nâng đỡ, chính là vì nhân không có việc gì làm nên đọc sách, viết tự.”

” Không bằng người tiến cung làm sư phó của ta, dạy ta đọc sách đi.” Cứ như vậy về sau liền có thể mỗi ngày nhìn thấy Tuyết Thiên, mỗi ngày cùng Tuyết Thiên ở một chỗ.

” Thái tử nói đùa, Tuyết Thiên tài sơ học thiếu, làm sao có tư cách chỉ dạy thái tử.” Tuyết Thiên hoảng, nếu việc này bị định ra, kia chẳng phải là về sau mỗi ngày phải tiến cung, Hách Lăng sẽ nháo ngất trời.

” Ta nói người có tư cách là có tư cách, việc này đã quyết định rồi, chút nữa ta sẽ nói cho phụ hoàng, ông ấy cũng sẽ đáp ứng.” Việc này phụ hoàng đương nhiên sẽ đáp ứng, mỗi ngày bức mình viết tự đọc sách đều bức không được, hiện tại mình chủ động muốn học phụ hoàng còn không nhạc khai hoa.

Đang lúc Tuyết Thiên muốn nói cự tuyệt, một tiểu thái giám vội vàng chạy lại.

” Bẩm báo thái tử điện hạ, Hoàng Thượng muốn thái tử điện hạ và vị Tư Đồ công tử này lập tức trở về.” Tiểu thái giám cúi đầu nói.

” Chuyện gì gấp như vậy, không đi.” Bối Minh thật sự là hận không thể đem thái giám này giết chết, đang cùng Tuyết Thiên tán gẫu cao hứng, hân hạnh tới làm cái gì.

” Hồi thái tử điện hạ, hải tử không ngừng khóc nháo, cần Tư Đồ công tử trở về gấp.” Tiểu thái giám đã nhận ra thái tử mất hứng, chính mình cũng không có biện pháp, đây là mệnh lệnh Hoàng Thượng.

” Điện hạ, là tiểu muội Tuyết Thiên, nàng khóc nháo chỉ có ta dỗ được.” Tuyết Thiên nghĩ rằng Linh nhi khóc rất đúng thời điểm.

” Gọi Bối Minh ta sẽ cùng người trở về.” Bối Minh ái muội ghé sát Tuyết Thiên nhẹ giọng nói.

” Bối Minh.....” Thật sự bị buộc không còn biện pháp.

” Đi thôi, trở về.” Bối Minh cười nở hoa.

Hai người trở lại ngự hoa viên, Linh nhi vẫn còn khóc nháo, Tuyết Thiên vội vàng đi qua tiếp nhận Linh nhi ôm vào trong ngực, Linh nhi lập tức nhu thuận, không khóc không nháo, điều này làm cho Bối Minh thật sự là tán thưởng một phen. Ngồi ở bên cạnh Tư Đồ Lạc, Bối Minh nhìn chăm chăm vào Tuyết Thiên, càng nhìn càng cảm thấy nếu Tuyết Thiên là một nữ nhân thì tốt rồi.

Tuyết Thiên ôm Linh nhi ngồi xuống bên người Hách Lăng, cảm giác trên người Hách Lăng có một cỗ khí lạnh, Hách Lăng nghiêng thân qua, ghé sát Tuyết Thiên đùa với Linh nhi.

” Y đối với người làm cái gì?” Hách Lăng dùng thanh âm nhỏ nhất hỏi, sau đó lại phóng đại thanh âm đùa với Linh nhi:” Linh nhi ngoan.....”

Tuyết Thiên không nói chuyện, biết Hách Lăng sinh khí, vẫn là chờ trở về rồi nói sau, nói không rõ ràng không được. Tuyết Thiên bên này càng không nói lời nào, Hách Lăng lại càng cảm giác hần vừa rồi với thái tử có chuyện, hận không thể hiện tại đem Tuyết Thiên đặt trên giường hảo hảo trừng phạt ca ca này.

Trời cũng không còn sớm, các đại thần đều vào cung chúc mừng sinh thần thái tử, mọi người ai cũng đi đến điện Kim Loan. Trong điện Kim Loan vừa múa vừa hát, Hoàng hậu và Hoàng thái hậu cũng ngồi ngay ngắn ở trên, các đại thần dâng lên hạ lễ. Thái tử gọi tùy tùng tiếp nhận, mà tầm mắt thái tử luôn chỉ ngắm Tuyết Thiên ngồi bên dưới.

” Người xem, thái tử bận rộn như vậy còn không quên nhìn người.” Hách Lăng uống trà liếc nhìn thái tử rồi châm chọc nói với Tuyết Thiên.

” Hách Lăng! Nói bậy bạ gì đó!” Tuyết Thiên nhú mày khiển trách.

” Ta không có nói bậy, không tin ca ca tự mình xem.” Hách Lăng trong lòng rất chua, này cái hoàng cung chó má! Lại gặp phải một tên gốc thái tử!

Tuyết Thiên quay đầu nhìn Bối Minh, Bối Minh ở đối diện thấy tầm mắt Tuyết Thiên, liền cười một cái. Tuyết Thiên kích động quay đầu lại, Hách Lăng thật ra đem này động tác nhỏ này xem ở trong mắt, trong lòng bốc lên một mảnh hỏa lớn hừng hực! Lúc này hấp tấp Hách Lăng không thềm nói với Tuyết Thiên một câu, sau khi thịnh yến kết thúc mọi người đều cáo lui. Hoàng đế ra lệnh, lưu Tuyết Thiên lại làm sư phó cho thái tử, về sau ăn, mặc ở, đi lại đều ở trong cung, tin tức này làm cho một nhà Tư Đồ Hách đầy mồ hôi lạnh. Trước mặt còn có một ít đại thần chưa đi, còn có Hoàng hậu và Hoàng thái hậu cũng không thể cự tuyệt, chỉ có thể đi về trước, ngày mai Tư Đồ Hách tìm Tư Đồ Lạc bàn bạc lại.

Tuyết Thiên được an bài cách cung điện thái tử không xa, đêm đã khuya, Tuyết Thiên ở trong phòng đi qua đi lại, không ổn, thái tử nói làm liên làm, hiện tại thể còn nhốt mình ở hoàng cung, không biết Hách Lăng thể nào, hy vọng y không cần xăng bậy. Ngay lúc Tuyết Thiên lo đến sút đầu mồ trán, bên ngoài truyền đến một tiếng thông báo.

” Thái tử điện hạ đến!”

Tuyết Thiên vội vàng sửa sang lại y phục chạy tới cửa nghênh đón, Bối Minh đi vào phòng. Tuyết Thiên và vài cung nữ đều hành lễ.

” Các người lui ra.” Bối Minh phân phó một tiếng. Hạ nhân trái phải đều lui xuống, đóng cửa lại.

” Đêm đã khuya, không biết thái tử đến đây có chuyện gì?” Tuyết Thiên cảm giác có chút nguy hiểm.

” Người vì sao còn chưa ngủ?” Bối Minh trực tiếp đi vào trong phòng, ngồi vào bên giường hỏi.

” Suy nghĩ chút chuyện.” Tuyết Thiên hồi đáp.

” Úc? Chuyện gì? Có thể nói cho ta biết không?” Bối Minh chọn mi hỏi.

” Chuyện nhà, không đáng nhắc đến.” Tuyết Thiên bắt đầu khấn trương, đã trẻ thể này thái tử còn chạy tới đây làm gì?

” Đến ngồi bên cạnh ta.” Bối Minh vỗ vỗ vị trí bên người nói.

” Thái tử điện hạ, chỉ sợ như vậy không ổn.....” Tuyết Thiên lui lại phía sau mấy bước.

” Lại gọi thái tử, gọi người lại đây người cứ tới, sợ cái gì?” Bối Minh cảm giác được Tuyết Thiên sợ hãi, nhưng hần càng cái dạng này, Bối Minh càng muốn ôm lấy hần.

Tuyết Thiên thể khó xử, gian nan nâng bước chân, ngồi xuống bên người Bối Minh, Bối Minh lại vỗ vỗ bên người, ý bảo hần xích lại đây một chút. Bối Minh cười cười, trực tiếp nâng mông ngồi cạnh Tuyết Thiên.

” Vừa tới nơi này sẽ có chút không quen, không cần câu nệ, phóng khoáng là được, nếu muốn về nhà, ta có thể cho người về nhà.” Bối Minh bắt lấy tay Tuyết Thiên nói, tay hần vừa trắng vừa thon dài, không quá rắn rồi, bảo dưỡng tốt như vậy, nắm ở trong tay thực mềm mại. Không dám dùng sức, sợ dùng lực sẽ niết đau hần

18. Chương 18

”

Thái tử điện hạ.....”

Tuyết Thiên không được tự nhiên rút tay ra. ”

Gọi Bối Minh, ta không muốn lại một lần nữa nhắc nhở người vấn đề này a.”

Tuyết Thiên không nói lời nào..... ”

Tuyết Thiên, không bằng người tới hầu hạ ta đi, ta bảo đảm cho người hưởng thụ cả đời.”

Bối Minh một lần nữa cầm tay Tuyết Thiên nói. ”

Điện hạ! Vạn lần không thể!”

Tuyết Thiên bị một câu của y sợ tới mức cách xa ra, mình đương nhiên biết cái gọi là hầu hạ có ý tứ gì. Bối Minh bị Tuyết Thiên phản ứng như vậy biến thành không vui, đứng lên, tới gần Tuyết Thiên:”

Có gì không thể, ta là thái tử, thiên hạ này về sau đều là của bản thái tử, bản thái tử nói có được là được!”

() ”

Điện hạ, Hoàng Thượng và gia phụ chính là huynh đệ ruột, loại chuyện này dù là Hoàng Thượng cũng sẽ không đáp ứng.”

Chuyện này nếu bị Hoàng Thượng biết, khẳng định mặt rồng giận dữ, thái tử khẳng định không có chuyện gì, đến lúc đó tội danh đều quy kết lên trên đầu mình. ”

Ta biết, cho nên ta mới tìm cách nguy trang cho người làm sư phó của ta.”

”

Điện hạ, trăm ngàn lần không được, nếu bị Hoàng Thượng biết.....”

Nguyên lai để mình đến giáo y viết tự chính là nguy trang! Cái này thật sự là dè vào miệng cọp. ”

Người không nói, ta không nói, không có người sẽ biết.”

Thật sự nói không thông, Tuyết Thiên đành phải trốn, vừa quay người lại chuẩn bị đào tẩu, Bối Minh nhanh chóng bắt lấy cánh tay Tuyết Thiên. ”

Điện hạ, thỉnh ngài buông ra.”

Tuyết Thiên giật cánh tay lại. ”

Tuyết Thiên, ta là thật lòng thích người, ta có thể thề với trời, về sau tuyệt đối với người tốt.”

Bối Minh khấn cầu nói. ”

Nhưng ta không thích người.”

Tuyết Thiên quát to, khí lực của y quá lớn, nếu hấn không cứng rắn bản thân khẳng định chịu thiệt. ”

Không quan hệ, ta có thể chờ, từ từ sẽ đến, chờ người thích ta.”

”

Vậy người hiện tại sẽ không được bắt buộc ta!”

”

Tâm của ta có thể chờ, nhưng cơ thể của ta đã muốn chờ không được.”

[thái tử cmn người >”

<|nói xong=“” một=“” phen=“” ôm=“” lấy=“” tuyết=“” thiên=“” hướng=“” bên=“” giường=“” tuyết=“” thiên=“” liệu=“” mạng=“” giã=“” dựa=“” cũng=“” không=“” dám=“” lớn=“” tiếng=“” kêu=“” nếu=“” để=“” hoàng=“” thượng=“” kinh=“” động=“” thấy=“” cái=“” dạng=“” này=“” hậu=“” quả=“” không=“” thể=“” tưởng=“” một=“” phen=“” đem=“” tuyết=“” thiên=“” ở=“” trên=“” giường=“” áp=“” chế=“” một=“” bàn=“” tay=“” tùy=“” ý=“” bắt=“” lấy=“” hai=“” tay=“” tuyết=“” thiên=“” không=“” ngừng=“” giã=“” tuyết=“” thiên=“” hiển=“” nhiên=“” cảm=“” giác=“” được=“” bộ=“” vị=“” của=“” y=“” dân=“” tại=“” trên=“” người=“” mình=“” dần=“” dần=“” thức=“” tỉnh=“” trong=“” lòng=“” vô=“” cùng=“” sợ=“”>

Điện hạ, người còn như vậy, ta thật sợ sẽ kêu.”

Tuyết Thiên uy hiếp nói, hiện tại cái gì cũng không quan, cái gì chết hay không chết, không thể cứ như vậy để y hồ nháo.”

Người kêu cũng vô dụng, bên ngoài tất cả đều là người của ta, trừ phi bọn họ muốn chết mới tiến vào.”

”

Không cần!”

Bối Minh một tay cởi đai lưng Tuyết Thiên, lấy đai lưng trói chặt hai tay Tuyết Thiên ở đầu giường, ngồi trên hai chân Tuyết Thiên, Tuyết Thiên không thể động đậy.”

Buông!”

Tuyết Thiên kích động muốn tránh thoát trói buộc trên tay.

Bối Minh từ trong lòng lấy ra một viên thuốc nắm cầm Tuyết Thiên buộc Tuyết Thiên nuốt xuống, hôn lên cái cổ trắng nõn của Tuyết Thiên, một bàn tay thăm nhập vào tiết y. Bàn tay cảm nhận được làn da trơn nhẵn, làm cho Bối Minh yêu thích không buông tay, tựa như tơ lụa thượng đẳng mềm nhẵn.”

Không cần như vậy, cầu người, đừng tay!”

Tuyết Thiên nước mắt đều chảy ra, trong đầu toàn là hình ảnh Hách Lăng thương tâm muốn chết.

Đối với việc Tuyết Thiên gào thét mắt diếc tai ngơ, Bối Minh cởi nút thắt tiết y, khuôn ngực trắng nõn lộ ra trong không khí. Bối Minh lấy tay khiêu khích trước ngực, Tuyết Thiên cả người run rẩy. Qua một trận, đầu Tuyết Thiên bắt đầu chậm rãi choáng váng, trên mặt một trận khô nóng, cả người không khỏe, mới hiểu được vừa rồi bị buộc ăn viên thuốc kia chính là thuốc thúc giục tình dục. Tuyết Thiên lắc lắc đầu cố gắng làm cho mình bảo trì thanh tỉnh, nhưng càng hoảng càng thấy trước mắt hoa đi, bản thân cũng bắt đầu có cảm giác.”

Vì cái gì như vậy.....”

Tuyết Thiên hữu khí vô lực nói, tâm trí bắt đầu nhũn ra.

Bối Minh thấy được hiệu quả phát tác, từ trong lòng xuất ra một bình sứ nhỏ đặt ở bên cạnh, thoát áo khoác nhìn Tuyết Thiên thần chí không rõ, lúc này hai phiếm má hấn đỏ ửng, hai mắt bán híp nhìn mình, trong mắt còn có nước mắt, hàm răng cắn chặt môi dưới, thần sắc đã không còn thanh tao như ban ngày, mà là giống như son đỏ, giống như có thể chảy ra nước. Tuyết Thiên như vậy làm cho Bối Minh nhìn không được muốn hảo hảo yêu thương hắn, Bối Minh cởi bỏ dây buộc tóc Tuyết Thiên, tóc đen mềm mại tựa như thác nước đua nhau phân tán ở trên giường, Tuyết Thiên hiện tại cái dạng này quả thực rất xinh đẹp.”

Hiện tại người tựa như một đóa hoa nở rộ cực kỳ xinh đẹp.”

Nhìn vưu vật trước mắt, Bối Minh luống cuống bất an.

Nhắc chân Tuyết Thiên cặp theo hông, để Tuyết Thiên quỳ ghé vào trên giường, Tuyết Thiên mặt dán đệm, ánh mắt mê ly đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Bối Minh tháo tiết khổ của Tuyết Thiên, phong cảnh phía sau nhìn không sót một cái gì, lấy bình sứ quá nhỏ nút voan đỏ từ bên trong đổ ra một ít chất lỏng màu trắng

ngà ra bàn tay, đem chất lỏng vẽ loạn ở phía sau nhụy hoa ngậm chặt kia của Tuyết Thiên, vẽ loạn xung quanh rồi lại dùng ngón tay ở chung quanh nhu áp, thẳng đến nơi kia hơi hơi sưng đỏ lên.”

Ân.....”

Tuyết Thiên rên một tiếng, nhắm lại đôi mày.

xinh đẹp”

Thả lỏng, lần đầu tiên của người ta nhất định đối đãi người ôn nhu.”

Bối Minh một tay vuốt ve cơ thể Tuyết Thiên, cảm giác nhiệt độ cơ thể Tuyết Thiên tăng cao không ít, vì nhiệt độ cơ thể làn da từ trắng nõn trở nên có chút hồng sắc, thật sự là vưu vật.

Ngón tay thăm nhập vào bộ phận bên trong, cảm giác độ ẩm bên ngoài và trong không đồng dạng, chờ Tuyết Thiên cân bằng Bối Minh lại thăm dò vào một chút. Bối Minh như vậy cũng khó chịu, nhưng hắn không muốn lộng thương Tuyết Thiên, cứ như vậy từ từ đi vào cho đến lúc toàn bộ ngón tay đều tiến vào, ngón tay Bối Minh bị siết chặt lấy, chậm rãi ở bên trong thăm dò, mỗi lần động, thanh âm của Tuyết Thiên liền hư vô mờ mịt. Bối Minh cảm giác thanh âm này cùng ban ngày thảo luận hoàn toàn không giống nhau, loại thanh âm này có thể trực tiếp đem hồn phách mình câu đi. Bối Minh kiên nhẫn thăm dò, đột nhiên Tuyết Thiên giật run cơ thể, Bối Minh chạm vào nơi vừa rồi đảo qua, Tuyết Thiên lại run lên, cảm giác được địa phương kia rất kỳ lạ.”

A.....”

Tuyết Thiên kêu một tiếng, Bối Minh càng kiểm chế dục vọng của mình không được, cảm giác được địa phương kia chậm rãi khuếch trương, rút ngón tay ra nơi đó liền co mạnh lại.

Bối Minh vừa mới chuẩn bị ra trận, ngoài cửa lại có khách không mời mà đến.”

Tư Đồ công tử, chúng ta phụng mệnh Hoàng Thượng dẫn Tư Đồ nhị công tử tới đưa y phục cho ngài.”

Là Lý công công, thái giám bên cạnh Hoàng Thượng.

Bối Minh nghĩ rằng nguy rồi, sớm biết thì vừa rồi đã thổi đèn, hiện tại không lên tiếng cũng không được. Vạn nhất Lý công công biết liền tiêu, nhanh chóng mặc lại y phục, cúi trott rồi đắp chăn cho Tuyết Thiên thần trí không rõ.”

Tư Đồ công tử?”

Bên ngoài Lý công công thấy bên trong không có động tĩnh liền lại gọi một tiếng.

Bối Minh mở cửa, Lý công công thật ra không hề sợ hãi, bởi vì bên ngoài đứng thủ có vài người là thị vệ bên cạnh thái tử, cũng đoán được thái tử ở trong này. Hách Lăng phía sau thật ra rất kinh ngạc, muện như vậy thái tử như thế nào lại ở chỗ này?”

Thái tử điện hạ.”

Lý công công và Hách Lăng cùng thỉnh an thái tử.”

Tuyết Thiên có chút mệt mỏi, ngủ rồi, mấy thứ này cấp bản thái tử là các người có thể lui xuống.”

Bối Minh nghĩ người sớm không đến muện không đến, cố tình đến lúc này!”

Hồi điện hạ, Hoàng Thượng phân phó, lo lắng Tư Đồ công tử vừa tới nơi này không quen, mệnh cho Tư Đồ gia nhị công tử ở cùng một buổi tối.”

Lý công công không phải đang nói dối.

Bối Minh đi đến trước mặt Hách Lăng, Hách Lăng cúi đầu. Bối Minh nói với Lý công công:”

Được rồi, người theo bản thái tử đi.”

Hiện tại không thể để cho Lý công công biết chuyện bên trong.”

Vâng!”

Lý công công ứng tiếng nói.”

Ca ca người hẳn đang nghỉ ngơi, người đừng quấy rầy hẳn, sáng mai còn phải thay bản thái tử lên lớp.”

Lược hạ những lời này, Bối Minh mang theo Lý công công ly khai. Hách Lăng nhìn thái tử rời đi, trong lòng yên lặng phi một cái, xoay người đẩy cửa đi vào.”

Ca ca.....”

Đi vào phòng Hách Lăng gọi một tiếng, xoay người đóng cửa.

Đến trước cái bàn để tay nải lên, thấy không có người lên tiếng trả lời, không thể nào, ca ca sẽ không ngủ mê như vậy. Hướng bên trong đi, thấy ca ca dựa lưng về phía mình nằm ở trên giường, trên người đắp một cái chăn bông.”

Ca ca, người chừng nào thì sợ lạnh?”

Hách Lăng cười trêu ghẹo.

Người trên giường vẫn không nhúc nhích, Hách Lăng cảm giác không thích hợp, thái tử vừa rồi ở trong này khẳng định đã làm gì ca ca, mạnh mẽ lấy lại tinh thần, vọt tới bên giường, xốc chăn lên, quả nhiên! Tình hình trước mắt làm cho Hách Lăng mất đi lý trí, y phục ca ca bị thoát ở bên cạnh, làn da trên người cũng biến thành hồng sắc, Hách Lăng nhớ rõ, mỗi thời điểm cùng ca ca triền miên, trên người ca ca đều biến thành loại màu sắc này, một phen nâng Tuyết Thiên dậy.”

Ca ca! Súc sinh kia đối với người làm cái gì?”

Như thế nào có thể, thân thể ca ca ta còn chưa chạm qua, cái tên súc sinh kia thể nhưng dám đối ca ca như vậy, không bằng giết chết cái tên chó má thái tử kia đi! Nhìn đôi mắt Tuyết Thiên có điểm không thích hợp, ánh mắt vô hồn, cảm giác Tuyết Thiên cả người mềm nhũn không có một tia khí lực.”

Ca ca, hảo ca ca của ta, nói chuyện, đừng dọa ta.....”

Hách Lăng lắc lắc thân thể Tuyết Thiên.”

Ôm ta, ta khó chịu.....”

Tuyết Thiên hừ hừ nói.

Hách Lăng cúi đầu nhìn Tuyết Thiên, trong mắt nước mắt đảo quanh, cái địa phương kia đã ngẩng cao đầu lên, đã trưởng đến độ bằng, cái dạng này rõ ràng là bị uy được. Lại thoáng nhìn bình sứ ngã trên giường, nước mắt theo hai má chảy xuống, buông Tuyết Thiên ra để Tuyết Thiên nằm trên giường, đau lòng nâng hai chân Tuyết Thiên lên nhìn phía sau. Xem ra súc sinh kia còn chưa thực hiện được, may mắn mình đến đúng lúc. Nếu không phải mình lấy chết uy hiếp phụ thân hôm nay phải cho mình tìm ca ca, ca ca sẽ bị cái tên súc sinh bị làm nhục.”

Thật là khó chịu.....”

Tuyết Thiên thanh âm nức nở.

Hách Lăng tháo giày leo lên giường, đem Tuyết Thiên đỡ ngồi dậy dựa lưng vào trong ngực mình ngồi, nhẹ tay nắm nơi khó chịu của Tuyết Thiên. Cái tên thái tử thiên sát kia, chẳng lẽ muốn ca ca như vậy đau chết sao?”

Hảo ca ca, nhịn một chút.”

Hách Lăng ôn nhu ở bên tai Tuyết Thiên nói, trên tay bắt đầu luận động, trong lòng đã đau đến không chịu được, lúc Hoàng Thượng nói lưu lại ca ca mình nên đi ngăn cản. Vì cái gì lúc ấy mình không ngăn cản, để ca ca phải chịu loại tội này, Hách Lăng a Hách Lăng, người thật sự đáng chết! Người đã đáp ứng gì với mẫu thân của ca ca? Người đáp ứng không để ca ca bị bất cứ thứ gì thương tổn, hiện tại người làm sao? Người chết vạn lần cũng không đủ!”

Ngô.....”

Tuyết Thiên đầu óc trống rỗng, chỉ biết là hiện tại thư thái hơn một chút, một lòng muốn phóng xuất bất tri bất giác vắn vẹo eo lưng.”

Thoải mái sao?”

Hách Lăng ôn nhu hỏi, ca ca, hảo ca ca của ta, về sau đánh chết ta ta cũng sẽ không buông người.”

Ân..... Ngô.....”

Tuyết Thiên gật gật đầu.

Hách Lăng động tác nhanh tay hơn, ôn nhu sợ làm đau hắc, nhìn biểu tình Tuyết Thiên, Hách Lăng cũng bị châm ngòi.”

A!”

Tuyết Thiên cong người, đầu hơi hơi ngẩng, mắt mở to ra.

Hách Lăng trong tay một mảnh nóng, Tuyết Thiên tựa vào trong lòng Hách Lăng thở phì phò, phóng ra một lần Tuyết Thiên thật ra có chút thanh tỉnh, nhớ tới một màn thái tử cường bức mình, mạnh mẽ từ phía sau né ra.”

Ca ca.....”

Hách Lăng bị phản ứng của Tuyết Thiên dọa giật mình.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Tuyết Thiên định định thần, hoảng hốt trông thấy người trước mắt là Hách Lăng, mạnh lắc lắc đầu, tập trung nhìn lại, đúng là Hách Lăng, nhưng hắc sao lại ở chỗ này, khẳng định là mình hoa mắt, hắc không phải Hách Lăng!”

Ca ca.....”

Thấy ca ca cái dạng này, Hách Lăng lại đau lòng lại phẫn nộ. Chậm rãi tới gần ca ca lạnh run.”

Người đừng lại đây!”

Tuyết Thiên hô một tiếng, càng hướng góc giường lui đi.”

Người không được lại đây.....”

”

Ca ca, ta là Hách Lăng a.”

Hách Lăng thấy ca ca thần trí không rõ càng đau lòng hơn.”

Không! Người không phải Hách Lăng! Không có khả năng!”

Tuyết Thiên lắc lắc đầu, lại lăm bắm.”

Hách Lăng khẳng định giận ta.....”

Ánh mắt ảm đạm.”

Ca ca, ta không có sinh khí, hảo ca ca của ta, người đánh ta người mắng ta, cầu người đừng như vậy.....”

Hách Lăng sốt ruột.”

Không được gọi ta ca ca!”

Tuyết Thiên dường như phát điên ôm đầu lắc lắc.

Hách Lăng chồm qua gắt gao ôm Tuyết Thiên vào trong lòng, người trong lòng sớm đã khóc không thành tiếng.”

Ta như thế nào đi đối mặt Hách Lăng,, ta..... ta không có tư cách đi gặp Hách Lăng!”

Nói xong, liều mạng dùng hai tay tay đánh người đang ôm mình.”

Người là súc sinh, người vì sao đối ta như vậy, Hách Lăng sẽ không để ý ta, ô ô.....”

”

Ca ca, người không có bản, người không có, người vẫn là hảo ca ca của Hách Lăng. Ta sẽ không không để ý tới người, sẽ không, vĩnh viễn cũng không, thực xin lỗi, thực xin lỗi, ca ca, ta không có hảo hảo bảo hộ người, thực xin lỗi.....”

Hách Lăng gắt gao ôm Tuyết Thiên, tùy ý Tuyết Thiên đánh mình.

Tuyết Thiên khóc rống lên, Hách Lăng buông Tuyết Thiên ra, nâng mặt lau đi nước mắt:”

Hảo ca ca, người nhìn ta, ta là Hách Lăng, người nhìn ta..... Ca ca, người có biết hay không người khóc như vậy, lòng của ta rất đau không? Đừng khóc, người còn như vậy, tâm của ta.....”

Tuyết Thiên đành chỉ tiếng khóc, tầm mắt mơ hồ xoa xoa nước mắt, lại nhìn người trước mắt, quả thật là Hách Lăng, nếu là hoa mắt, vì sao rõ ràng như vậy, thanh âm cũng giống nhau:”

Hách Lăng? Thật là người sao?”

”

Phải, là ta, ca ca người sờ xem, ta là Hách Lăng.”

Hách Lăng kích động cầm tay Tuyết Thiên đặt trên mặt mình.”

Hách Lăng..... Thật là người..... Hách Lăng.....”

Vuốt khuôn mặt Hách Lăng, xác định người trước mắt chính là Hách Lăng. Vành mắt lại nóng lên.

Nào vào lòng Hách Lăng, Hách Lăng gắt gao ôm lấy Tuyết Thiên, vuốt tóc Tuyết Thiên hống hấn:”

Ca ca ngoan, đừng khóc..... Hách Lăng ở đây, về sau ta sẽ không thả người đi nữa, sẽ không.”

”

Hách Lăng, ta không xứng làm ca ca của người.....”

Tuyết Thiên nhớ đến chuyện lúc trước liền khóc lên.”

Không có, không có..... Người vẫn là hảo ca ca của ta, lúc ta đến súc sinh kia chưa làm gì cả.”

Hách Lăng vội vàng giải thích.”

Thật sự?”

Tuyết Thiên bán tín bán nghi hỏi.”

Ấn!”

Hách Lăng khẳng định điểm gật đầu.”

Người vì sao ở chỗ này?”

Tuyết Thiên vẫn còn choáng váng.”

Lo lắng người, cho nên nhờ phụ thân nói với Hoàng Thượng cho phép ta ở trong này cùng người một đêm.....

Chính là không nghĩ tới súc sinh kia xuống tay nhanh như vậy.”

”

Hách Lăng, ta còn khó chịu.....”

Hách Lăng nâng Tuyết Thiên dậy, nhìn nhìn Tuyết Thiên, phía trước vẫn hoàn toàn không có xu thế nhuỷ xuống.”

Ta giúp ca ca.”

Hách Lăng nói.”

Không, Hách Lăng, người ôm ta đi.....”

”

Thật sự. Có thể chứ?”

Hách Lăng không thể tin được lỗ tai mình.

Tuyết Thiên gật gật đầu, Hách Lăng xoay qua hôn môi Tuyết Thiên, một lần nữa châm hỏa giữa hai người. Hách Lăng nâng đầu Tuyết Thiên để hân chạm rai nằm xuống, từng chút từng chút hấp dẫn đôi môi, nhắm nháp hương vị của hân.....Trong ngực thư phòng một mảnh yên tĩnh, Tư Đồ Hách và Tư Đồ Lạc mắt to trừng mắt nhỏ, Tư Đồ Kính Phi một bên ngáp, tiếp tục nhìn hai người đấu mắt.”

Có kết thúc không a! Định trừng đến hừng đông a?”

Tư Đồ Kính Phi bạo phát, hoàn toàn chịu không nổi hai người, chuyện không phải xong rồi sao, trừng như vậy có thể trừng ra kết quả gì a!Hai người đồng thời quay đầu hung tợn nhìn chằm chằm Tư Đồ Kính Phi, Tư Đồ Kính Phi bị bọn họ đe dọa nhất thời trên lưng thế nhưng chảy ra một tia mồ hôi lạnh, cái ánh mắt gì đây a!Hai người lại quay đầu tiếp tục trừng đối phương.”

Vì sao không cho Tuyết Thiên ở đây? Nơi này ăn ngon, ở hảo, so với Tư Đồ phủ của người tốt gấp trăm lần!”

Tư Đồ lạc mở miệng nói.”

Cho dù Hoàng cung người so được với Thiên cung, nhưng Thiên nhi là người Tư Đồ phủ!”

Tư Đồ Hách không cam lòng yếu thế hồi đáp.”

Nơi này cũng là nhà Tuyết Thiên!”

Tư Đồ Lạc rất muốn Tuyết Thiên lưu lại, như vậy có thể mỗi ngày thấy hân. Nhưng Tuyết Thiên còn chưa ngủ hết nửa buổi tối, Tư Đồ Hách liền vội vã đến sợ con mình bị hân cấp ăn!”

Không! Nơi này không phải nhà của Thiên nhi! Nhà của Thiên nhi là Tư Đồ phủ!”

Chân trước đưa Hách Lăng vào hoàng cung, chính mình sau lưng liền tới tìm Tư Đồ lạc. Hôm nay Hách Lăng thấy Bối Minh thích Thiên nhi, sợ Hách Lăng hội gây ra chuyện lớn.”

Không được! Tuyết Thiên phải lưu lại làm sư phó cho Bối Minh! Đây là thánh chỉ!”

Tư Đồ Lạc không có biện pháp, chỉ có thể bày ra một bộ trên bàn chuẩn bị viết.”

Cái thánh chỉ chết tiệt gì, rốt cuộc có giao người hay không!”

Tư Đồ Hách hiển nhiên tức giận đã chịu không nổi. Trong ánh mắt mạo hiểm hỏa tính.”

Ta nói lão đệ, đại ca cũng không phải yêu quái ăn thịt người, sợ ta đem Tuyết Thiên ăn sao? Hơn nữa, ta cũng thích Tuyết Thiên, yên tâm đi, ta tuyệt đối đối đãi hân như nhi tử của mình.”

Tư Đồ Lạc nghĩ nghĩ, có phải bởi vì nhị đệ sợ Tuyết Thiên ở Hoàng cung bị người khi dễ hay không?”

Ta tin người, nhưng Thiên nhi không thể ở lại Hoàng cung.”

”

Rốt cuộc vì cái gì a! Cho ta cái lý do!”

”

Không được chính là không được!”

”

Không có lý do ta mới không giao người!”

Ngay tại lúc Tư Đồ Hách và Tư Đồ lạc người một lời ta một câu tranh nhau không yên, Tư Đồ Kính Phi rống to một câu:”

Im hết!”

Bọn họ cứ nháo như vậy, bản thân mình mất ngủ cả một buổi tối!”

Người có ý kiến gì?”

Tư Đồ Lạc liếc Tư Đồ Kính Phi một cái.”

Hách Lăng yêu Tuyết Thiên, hôm nay thái độ của Bối Minh đối với Tuyết Thiên khiến Hách Lăng sợ Tuyết Thiên dè vào miệng cọp. Nhị ca lại sợ Hách Lăng trời sinh tính bất hảo ở hoàng cung gây rắc rối, cho nên cố ý muốn dẫn Tuyết Thiên đi, đơn giản như vậy!”

Tư Đồ Kính Phi bình tĩnh giải thích, nói thẳng không phải xong rồi sao, làm gì lãng phí thời gian, lãng phí nước miếng! [a thật toẹt =)))]Nghe xong Tư Đồ Kính Phi nói, Tư Đồ Hách và Tư Đồ Lạc cảm đều muốn rớt xuống, Tư Đồ Hách kinh ngạc là loại chuyện này Tam đệ quá tùy tiện nói đi ra, tiểu tử này chẳng lẽ đem mặt mũi nhị ca hất thành phân chó sao? Tư Đồ Lạc hoàn toàn ngây dại, không nghĩ tới a không nghĩ tới! Hai nhĩ tử của nhị đệ thể nhưng.....”

Đùa có mức độ! Muốn người, cũng không tất yếu tìm loại cơ này!”

Tư Đồ Lạc cười gượng.”

Không phải đùa! Chẳng lẽ người không thấy Bối Minh đối với Tuyết Thiên cũng có ý tứ này sao?”

Tư Đồ Kính Phi tiếp tục giải thích.”

Người đừng nói!”

Tư Đồ Hách chịu không nổi tính tình tùy tiện của tam đệ.”

Rốt cuộc là thật hay giả?”

Tư Đồ Lạc vẽ mặt nghiêm túc hỏi Tư Đồ Hách.

Tư Đồ Hách không nói lời nào, Tư Đồ Lạc trong lòng cũng hiểu được.....”

Kỳ thật cũng không kỳ quái, Tuyết Thiên trời sinh xinh đẹp, tính tình cũng thực ôn nhu, nếu mặc y phục nữ nhân hẳn là không có người nào cho rằng hẳn là nam tử.....”

Tư Đồ Kính Phi vừa nói, một bên miêu tả bộ dáng nữ nhân của Tuyết Thiên. Khẳng định rất đẹp, giống như mẹ của hắn!Hắn vừa nói như vậy Tư Đồ Hách và Tư Đồ Lạc cũng tự tưởng tượng Tuyết Thiên với hình dáng nữ nhân, hai người cũng không không biết xấu hổ hơi cuối đầu, trong lòng đều nói thầm: Đẹp quá a!Hoàng đế hạ ý chỉ, để Tuyết Thiên về nhà. Hách Lăng kích động dẫn Tuyết Thiên thu thập hành lý chuẩn bị rời đi, lúc chuẩn bị đi, Bối Minh mang theo tiểu công chúa Tiên nhi bốn tuổi đến trước cửa.”

Thái tử điện hạ.”

Tuyết Thiên và Hách Lăng có điểm bất an.”

Đứng lên đi, nghe nói phụ hoàng muốn Tuyết Thiên về nhà, bản thái tử đây là đến nói lời từ biệt.”

Bối Minh nắm bàn tay nhỏ bé của Tiên nhi, hận chết phụ hoàng, rõ ràng ngày hôm qua đáp ứng rồi, hôm nay như thế nào đổi ý!Tuyết Thiên và Hách Lăng đứng dậy, vừa định nói cái gì, Tiên nhi lại rút khỏi tay Bối Minh chạy đến Tuyết Thiên. Mọi người nghi hoặc nhìn vị tiểu công chúa này, không biết nàng muốn làm gì, Tiên nhi lại ôm cổ chân Tuyết Thiên.”

Tiên nhi thích ca ca này, Tiên nhi phải gả cho hắn!”

Tiên nhi dùng thanh âm non nớt vui vẻ nói.

Một câu nói giống như tình thiên phích lịch! Hách Lăng nghĩ sao lại nhiều tình địch như vậy?Cáo biệt hoàng cung, Hách Lăng dẫn Tuyết Thiên trở về nhà, Tư Đồ Hách và Tử Lăng đang chờ bọn họ về ăn cơm, bọn họ cười, cười thực hạnh phúc.....

19. Chương 19

Những ngày sau đó.

” Không biết cha người có dụng ý gì, nhưng xem như cha người đã thông suốt.....” Tử Lăng ngồi ở phía sau chảy tóc cho Tuyết Thiên.

” Nhị nương, thật sự làm như vậy sao?” Tuyết Thiên nhìn mình trong gương bất đắc dĩ hỏi.

” Thiên nhi không vui sao? Không thích thì ta và người nói với phụ thân.” Tử Lăng cũng tuyệt đối không được tự nhiên.

” Không, tuy rằng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng vẫn thật vui vẻ.....” Tuyết Thiên có chút ngượng ngùng nói.

” Thiên nhi của ta.....” Nếu là một nữ nhi thì tốt rồi, Tử Lăng thở dài.

Trong phòng Hách Lăng, Hách Lăng đang nôn nóng đi qua đi lại, hôm nay toàn bộ hạ nhân trong quý phủ đều về nhà hết, trong phủ chỉ còn phụ thân, nương, tam hoàng thúc, ca ca, mình và Linh nhi chưa đầy một tuổi.

” Người ngồi đi, đừng lúc ẩn lúc hiện!” Tư Đồ Hách uống trà nói.

” Phụ thân! Chuyện này rốt cuộc là sao a?” Hách Lăng chỉ vào mình một thân hồng y hỏi! Đây là chuyện gì! Đột nhiên đem toàn bộ hạ nhân đuổi đi, lại bắt mình mặc một thân y phục này, còn có mũ này! Ngốc tử đều có thể nhìn ra đây là những thứ để dành thành thân a! Phụ thân sẽ không phải là muốn dùng sức mạnh ép mình đi thú cô nương nào đi? Tiêu rồi! Ca ca sẽ ở đâu? Nếu thật là bức mình đi thành thân, thì trốn ở đâu thì trốn ở đâu? Phiền toái! Điểm chết người là phụ thân một chữ cũng không nói ra!

” Người gấp gấp cái gì! Lập tức sẽ biết!” Tư Đồ Kính Phi ôm Linh nhi có ý tứ khác nói.

” Phụ thân! Nếu người thật bức ta thú cô nương nhà ai, ta thật sự sẽ.....” Hách Lăng nhất thời không biết nên nói như thế nào!

” Người thật sự sẽ như thế nào?” Tư Đồ Kính Phi chọn mi hỏi, người thật sự sẽ đi tự tử? Chỉ sợ người đến lúc đó vui muốn chết!

” Phụ thân! Người nói cho ta biết đi! Đừng ép buộc ta như vậy!” Hách Lăng nhảy lên ghế trên.

Tư Đồ Hách và Tư Đồ Kính Phi không trả lời, cũng không nói, Hách Lăng hoàn toàn điên rồi.

” Ta muốn đi nhà xí.....” Hách Lăng quyết định chạy thoát rồi nói sau! Dù sao muốn ta thú cô nương nhà ai là kiên quyết không thể! Không biết trong đầu phụ thân chứa cái gì, chẳng lẽ cho đến nay vẫn muốn tách ta và ca ca ra sao?

” Đi đi!” Tư Đồ Hách nói.

Hách Lăng ngậy ngậy cả người, phụ thân như thế nào đáp ứng sáng khoái như vậy? Chẳng lẽ không sợ mình chạy trốn? Ông tin tưởng mình như vậy, mình còn muốn chạy trốn? Nhưng là..... Không được! Vẫn phải chạy, chạy trước nói sau.

Ra khỏi phòng, Hách Lăng nghĩ thay vì chạy ra ngoài từ cửa trước vẫn là từ sau viện trèo tường đi ra tốt hơn, ngoài cửa lớn hẳn là có người, mặc y phục này đi ra ngoài khẳng định rất bị chú ý, vẫn là trèo tường đi ra ngoài tốt hơn. Lén lút đi qua hành lang dài, đột nhiên phát hiện phía trước người nương có một người mặc một thân hồng y, đầu đội khăn voan đỏ hướng bên này đi tới! Nghĩ rằng không ổn! Phụ thân thật sự là bức mình thú cô nương kia sao! Ca ca bị phụ thân đưa đi nơi nào? Không được, phải tìm được ca ca trước, rồi mang ca ca theo! Lén lút đi đến phía sau hành lang dài, chờ Tử Lăng đi qua, đi xa đến gần đại sảnh Hách Lăng mới nhảy ra, thở mạnh, xoay người chuẩn bị chạy tới hậu viện. Ai ngờ quay người lại, liền đụng phải Tư Đồ Kính Phi! Cái này thật sự tiêu rồi!

” Chết nhi đi mao xí sao lại đi đến nơi đây rồi?” Tư Đồ Kính Phi chọn mi trêu ghẹo nói.

Hách Lăng tựa như bong bóng bị xẹp, cúi đầu nghiêm mặt nói:” Tam hoàng thúc, vốn tưởng người hiểu chúng ta, nhưng không nghĩ tới, ngài thế nhưng và phụ thân cùng nhau.....”

” Trước khoan hãy nói, đi bái đường đã, sau khi thấy tân nương tử nếu không hài lòng trực tiếp nói với Tam hoàng thúc. Tam Hoàng thúc tuyệt đối giúp người!” Tư Đồ Kính Phi nói.

Hách Lăng nhăn tình sáng lên, có lẽ Tam Hoàng thúc ở phe mình, nhưng lại không lay chuyển được phụ thân:” Thật sự?”

” Đại trưởng phu một lời đã nói, tứ mã nan truy!”

Còn có cái gì vừa lòng hay không hài lòng? Dù sao bái đường trực tiếp chụp mũ rồi đi, sau đó lưu lại cho Tam hoàng thúc! Minh cũng thật xin lỗi cái cô nương kia, ai.....

Ngoan ngoãn bị Tư Đồ Kính Phi đưa đến đại sảnh, Tư Đồ Hách đã ngồi ở trên cao, Tử Lăng dẫn tân nương đứng ở một bên. Nhìn thấy Hách Lăng đến lộ nụ cười hạnh phúc, Tử Lăng đem tân nương tử nâng đến giữa đại sảnh, quỳ xuống bên cạnh Tư Đồ Hách, Tư Đồ Kính Phi đem Linh nhi giao cho Tử Lăng, để Hách Lăng ở cùng tân nương tử, mình đứng ở một bên.

Đột nhiên, Hách Lăng ngửi được hơi thở quen thuộc của ca ca, nghi hoặc nhìn nhìn tân nương tử bên người, đánh giá nàng.....

” Nhất bái thiên địa.....” Theo Tư Đồ Kính Phi hô to một tiếng, đánh gãy suy nghĩ Hách Lăng.

” Nhị bái cao đường.....”

” Phu..... Phu..... Phu thê?..... Phu phu đối bái!”

Nghe thế, toàn bộ mọi người rung mình một cái..... trong lòng Hách Lăng nghi hoặc càng lớn.

” Đưa vào động phòng!”

Nghi thức thành thân đơn giản, Tư Đồ Kính Phi đỡ tân nương tử đi vào buồng trong, Hách Lăng không hiểu gì đứng ở tại chỗ.

” Như thế nào không vào?” Tư Đồ Hách uống ngụm trà, híp mắt nhìn Hách Lăng.

” Phụ thân! Thật sự phải đi vào a?” Hách Lăng nghĩ rằng đi vào không phải đại biểu cho việc thật sự thành hôn sao? Trong lòng thực phức tạp.

Tư Đồ Hách không nói lời nào, Tử Lăng đứng lên đem Hách Lăng vừa kéo vừa nói:” Vào đi.”

” Nương!” Hách Lăng có chút tức giận.

” Không tin nương sao? Chúng ta người một nhà đều ở trong này, người thấy ca ca người không ở đây sao?” Tử Lăng vỗ vỗ mu bàn tay Hách Lăng, cho y một ánh mắt an tâm.

Nghe xong những lời này Tử Lăng, Hách Lăng nhất thời nghĩ thông suốt, nhìn Tử Lăng hồi lâu, Tử Lăng cười cười, Hách Lăng xoay người chạy ra khỏi đại sảnh đi vào phòng mình.

Nhẹ nhàng mà đẩy cửa ra, thấy một thân ảnh tân nương phục đồ tươi, đầu đội hồng khăn ngồi ngay ngắn ở bên giường, nhẹ nhàng mà đi qua, Hách Lăng có thể cảm giác được tim mình đập rộn lên.

Ngừng thở chậm rãi nhấc lên khăn lên, khuôn mặt quen thuộc kia đập vào trong mắt.

” Ca ca.....” Thật là ca ca, ca ca hấn..... thực đẹp, làm cho người ta quên cả hô hấp. Hấn cúi đầu, hai má đã trở nên đỏ bừng ửng ửng.

” Hách Lăng.....” Thời khắc này Tuyết Thiên cũng không dám tưởng, mình chân chính trở thành người của Hách Lăng.

” Cả đời này của ta vậy là đủ rồi!” Cảm ơn phụ thân, cảm ơn nương ban ca ca cho mình.

Hách Lăng đem Tuyết Thiên ôm vào trong ngực, trong lòng nói không nên lời cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc. Tuyết Thiên tựa vào trên vai Hách Lăng nhìn ngoài cửa sổ, giờ khắc này hy vọng mẫu thân mình cũng có thể thấy, nàng sẽ biết hiện tại mình cỡ nào hạnh phúc cỡ nào vui vẻ khoái hoạt.

” Thiên nhi.....” Kiều Tuyết đứng trước Kính Càn Khôn, nhìn Hách Lăng trong gương ôm nhi tử Tuyết Thiên của mình, Kiều Tuyết nhin không được cái mũi cay cay, hốc mắt có chút ươn ướt.

” Người hữu tình sẽ thuộc về nhau.....” Thái Thượng Lão Quân ở một bên yên lặng nói.

” Đây đều là công lao của ta, nếu không phải ta buộc tư hồng cho chúng nó.....” Nguyệt Lão ở một bên uống rượu một bên thì thầm.

” Người lại uống rượu! Lần trước uống rượu gây ra đại sự! Người như thế nào không chịu kiểm điểm bản thân!” Thái Thượng Lão Quân khiển trách nói.

Nguyệt lão không để ý tới ông, trong lòng vẫn suy nghĩ câu nói vừa rồi của Thái Thượng Lão Quân, người hữu tình sẽ thuộc về nhau. [gian tình~ gian tình ~ =)))))))]

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-tuyet>